

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

XASIORK
ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ
www.xasiork.com

VENÜS BAĞLANTISI

SİBEL ATASOY

VENÜS BAĞLANTISI

SİBEL ATASOY

XASIK
ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ
www.xasiork.com

ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ

www.xasiork.com

VENÜS BAĞLANTISI

Yazar

Sibel Atasoy

Kapak Düzeni

Yasemin Kale

Kapak Fotoğrafl

Tolga Türel

Düzeltil

Akın Yılmaz

Baskı – Cilt

Melissa Matbaacılık

1. Basım

Haziran, 2003 İstanbul

ISBN

975-6493-07-0

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Ölümsüz Öyküler Yayın ve Reklam Evi'ne aittir.

www.xasiork.com

xasiork@xasiork.com

ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ

www.xasiork.com

SUNAR

VENÜS BAĞLANTISI

SİBEL ATASOY

Uzaktan, akşamdan ve sabahtan
Ve oradan on iki rüzgârlı gökyüzü,
Beni öreceğin yaşam özünü
Üfle buraya; ben buradayım.

A. E. Housmann

"Allah allah, garip!" dedi ve söz kulağında yankılandığında, anın farkına vardı birden. Çünkü yaklaşık yirmi dakikadır, neredeyse küçük bir sokak uzunluğunda olan terasını hızlı adımlarla arşınlamaktaydı.

Durdu, başını kaldırıp yıldızlara bir göz attı. Gecenin bu ilerlemiş saatinde gökyüzü, aysız karanlığında pırıl pırıl çakıl taşlarıyla bezenmiş büyük bir çanak gibi onu koruması altına almıştı; ya da en azından o öyle hissedegelmişti. Gecelerin insanı olmak böyle bir şeydi herhalde. Gecede vakit ilerledikçe havada gevşeyen, giderek kendini terk etmek isteğiyle yanıp tutuşuran, zihni zindeleştiren bir değişim olurdu.

Garip olan bir 'polis daveti' almaktı. Uzun sayılacak ömründe ilk defa başına geliyordu bu.

Olay, bugün öğleden sonra uzunca bir toplantının bitimine yakın ev telefonunun çalmasıyla başladı...

"Aloo buyurun... Pardon duyamıyorum..." Ahizeyi eliyle kapayarak salondakileri uyardı. "Bir dakika sessiz olabilir miyiz arkadaşlar..."

Sonra yeniden telefona konuştu: "Buyurun, kiminle görüşüyorum?"

"Alev Acar'la görüşmek istemiştin," dedi, hafifçe doğu şiveli, genç bir erkek sesi.

"Evet buyurun, ben Alev."

"Ben polis memuru Bülent Kalpak, Alev Hanım. Sizden yarın sabah onda Beşiktaş Karakolu'nda bulunmanızı rica ediyoruz."

Bir çırpıda söyleniveren bu sözler kadını şaşırttı; çünkü hazırlıksız yakalanmıştı. Hafifçe titreyen bir sesle sordu:

"Konu nedir acaba? Biraz şaşırdım da..."

"Onu şu anda anlatmam mümkün değil; buraya geldiğinizde size açıklama yapılacak. Lütfen gecikmeyin."

"Hay Allah! Merak ettim şimdi, bu benimle ilgili bir şey mi? Bunu söylerseniz hiç olmazsa... Telefonumu nereden aldınız?"

"Telaş etmeye gerek yok Alev Hanım. Bu sizin şahsınızla ilgili bir durum değil, yalnızca basit bir bilginize başvurma olayı diyelim. İyi akşamlar."

"Size de iyi akşamlar memur bey."

Aradan geçen saniyelere rağmen elinde tuttuğu ahize öylece havada kalırken, gözleri de pencereden dışarı uzak bir yerlerde asılı kaldı. Neden sonra salondaki sessizliğin farkına vardı. Sekiz çift göz kendine sorar gözlerle bakmaktaydı.

"İlginç!" dedi endişeli bir ses tonuyla. Ahizeyi yerine koymuş ve aceleyle bir sigara aranmaya başlamıştı. Sonra aniden sessizlik bozuldu. Her kafadan bir ses çıkıyordu şimdi. "Neymiş?", "Kimmiş?", "Ne oldu yaa?", "Kötü bir haber mi?" şeklinde sorular makineli tüfek gibi arka arkaya patladı. Topluluk kızılı erkekli gençlerden oluşuyordu. Alev sigaranın ilk nefesini havaya doğru üflerken mırıldandı:

"Vallahi ben de tam olarak anlayamadım, bir polisti arayan. Beni yarın onda karakolda bekliyorlarmış..." Bağırışmalara kulak vermeden devam etti.

"Konuyu söylemedi. Sözde benimle ilgili değilmiş."

Her zamanki gibi gür sesiyle diğerlerini bastıran Orhan atıldı.

"Ne olabilir ki Alev abla?"

"Ben de onu düşünüyorum... Aaa, tabii ya, sanırım mali konularla ilgili bir şeydir, daha önce çalıştığım bir işyeriyle filan alakalıdır. Ne bileyim, başka da bir şey aklıma gelmiyor yani..."

Bulduğu formülle biraz gevşemiş, ince yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı.

"Biriniz gelirsiniz yarın benimle, değil mi? Malûm, karakol fikri bile korkutucu geliyor insana." Şimdi iyiden iyiye gülüyordu. Orhan atıldı yine.

"Tabii, ben gelebilirim Alev abla, yalnız bırakır mıyız seni!" O da güldü gevrek gevrek. Topluluğa yeniden normal neşeli hava hâkim olmuştu. Zaten toplantı da bitmek üzereydi, yarım saat sonra herkes kalkıp gitti.

Sonraki birkaç saat, dokuz kişiden kalan karmaşayı temizleyip düzenlemekle geçti. O sıralarda aklı daha ziyade toplantıda konuşulanlardaydı. Gençlerden oluşan bu neşeli, enerji dolu grup bir tiyatro topluluğu ve Alev de onların yöneticisiydi.

Bir yandan kirli bardakları bulaşık makinesine yerleştirirken elinde olmadan derin bir iç çekti, henüz kırışıkların hâkim olmadığı çocuksu yüzüne sevecen, hoş bir gülümseme yayıldı. "Nerden nereye," diye düşündü. Bu iş hiç de hesapta yokken birdenbire önüne çıkıvermişti. Tiyatronun sahibi ve oyunun yazarı kendisinin eski bir arkadaşıydı. Son birkaç yıldır çalışmaya ara vermiş hatta münzevi bir hayat sürdürmekte olan Alev'i, neredeyse zorla bu işe razı etmişti.

Asıl mesleği turizmcilik olan Alev'in sanata ve sanatçılara duyduğu, derin bir şefkatle örülü ilgisi; son dokuz aydır bir tiyatronun yöneticisi yapmıştı onu.

Nihayet terası arşınlamayı bırakıp duvara yaklaştı. Oturduğu küçük daire üçüncü katta, yaman bir yokuşun doruklarındaydı. Bir süre aşağıları, yolu seyretti. Sessizlik derin, koyu bir okyanus gibiydi, tek farkla; adı mavi değil siyahtı...

"Yatmalıyım," diye düşündü. Uyumak onun için hep bir sorundu, tabii uyanmak da. Sabah erken kalkacağım diye hayıflanarak yatak odasına yollandı. Normalde öğlene doğru kalkardı. Çünkü gecenin tümünü yeme oburluğuna kapılmıştı bir kere. Gün ağarmadan uykuya daldığı çok nadirdi. Geçmişte o musibet olay olmasaydı böyle gecesi gündüzüne karışmazdı belki. Kim bilir! "Daha yaralar tam iyileşmedi sanırım," diye mırıldandı, başını hafifçe iki yana sallarken.

Işıkların hepsini kapadı, yatağa uzandı. Kendi kendine bir ninni söylemeye başladı iç sesiyle. Battal boy çift kişilik yatağı, beyaz çarşafıyla çok büyük, kendisi de kıvrıldığı köşede çok minicik görünüyordu...

Saat tam ona üç kala karakolun kapısından içeri girdiler. İçerisi çok sakın görünüyordu ve beklentilerinin aksine, bankoda oturan genç polis memuru cana yakın biriydi. Onlara birer sandalye gösterip biraz bekleyeceklerini söyledi; çünkü görüşmeyi bizzat polis amiri yapacaktı ve henüz gelmemişti.

Alev'in heyecanı biraz dağılır gibi oldu. Hatta espri yapmadan duramayan Orhan'ın katkılarıyla, küçük seslerle kıkır kıkır güldüler bile.

Duvarlar sarıya boyalı ve bomboştı. Koca salonda yalnızca dev bir Atatürk portresi dışında bir şey yoktu. Salon banko ile ikiye bölünmüştü. Bankonun içte kalan kısmı daha genişti, üç küçük masa vardı ve hepsi de boştu. Belli ki teşkilat da sabahları geç uyanıyordu. İçten içe güldü Alev. Ama telefonlar vızır vızır işliyordu ve bankodaki genç polis birinden öbürüne koşturup durmaktan şimdiden yorulmuş gibiydi.

Kırk dakika kadar beklemişlerdi ki salona açılan kapılardan biri aralandı ve dışarıdaki polise bir şeyler söylendi. Polis yerinden kalkarak oturmakta oldukları yere geldi;

"Buyurun, amirim sizi bekliyor," ve yerinden kalkmaya davranmış olan Orhan'a hitaben: "Siz burada bekleyeceksiniz arkadaşım," dedi.

Alev odaya doğru yürürken omzunun üstünden Orhan'a gayri ihtiyari bir bakış fırlattı. "Beni bekleyeceksin değil mi?" der gibiydi. Aralık duran kapıyı hafifçe tıklatırken heyecanı doruğa varmıştı. Oda küçüktü ama masa normalden büyükmüş gibi geldi kadına. Masanın önünde iki koltuk ve bir sehpa sığacak kadar ancak yer kalmıştı.

Masada orta yaşlara yaklaşmış görünen sivil giyimli biri oturmaktaydı; ayağa kalkmadan, "Buyurun," deyip, gözleriyle onu boş koltuğa doğru yönlendirdi. Alev yerine otururken, adam önündeki dosyayı gözden geçirirmiş gibi yaptı; ama kadın aslında onun yalnızca kendisiyle ilgili olduğunu hissetmişti.

"Alev Acar, değil mi?"

"Muhteşem bir ses tonu," diye düşündü kadın.

"Evet benim," diyecek oldu; fakat gırtlığına sevimsiz bir gıcık takılacağı tutmuştu ve kulağına gelen ses bir kurbağa vıraklamasını andırıyordu. Öksürüp boğazını temizledi.

"Benim, buyurun," dedi normal bir sesle...

Aylardan ağustostu ve küçük oda hiçbir şeyle serinletilmiyormuş gibiydi. Nemlenen boynunu, fark ettirmeden silmeye çalıştı. Gözlerini adamın biçimli ağzına dikmişti.

"Alev Hanım biraz gerginsiniz sanırım, ilk defa mı bir karakol görüyorsunuz?" Sonra cevabı beklemeden zile bastı, kapıdan içeri başını uzatan aynı memura iki çay getirmesini söyledi.

"Evet ilk defa..." Sabırsızca kıpırdandı yerinde, yüzünde nazik ve yapmacık bir gülümseme vardı. Çaylar sanki kapıda bekliyormuşçasına hemen geldi. Amir bey iki şeker attığı çayını karıştırırken bir yandan konuşmaya giriş yaptı.

"Bir tiyatronun müdiresiymişsiniz değil mi?" Cevap beklemeden devam etti. "Bir hafta kadar önce... hımm... tam olarak geçen Salı, İzmit Fuarı'ndaymışsınız... Aslında fuar boyunca her hafta oradaymışsınız." Cevap bekler gibi durakladı. Koyu yeşil gözleri kadının yüzünde takılmıştı.

"Eeevet..." dedi Alev, hafifçe kekeleyerek. Bu işin sonu nereye varacak diye iyiden iyiye meraklanmaya başlamıştı.

"Selma Danca'yı tanıyor musunuz?"

Soru damdan düşer gibi olmuştu, cevap da o oranda hızlı ve netti: "Hayır."

"İyi düşünün, fuar müdürlüğünde, muhasebede?"

"Aa, evet, soyadını bilmiyordum, evet orada bir Selma Hanım var. Kusura bakmayın isimlerle pek aram yoktur. Birden hatırlayamadım. Evet, birkaç kez gördüm o hanımı, hatta durun bakayım tam olarak üç kez; çünkü oyun ile ilgili parayı ondan alıyordum. Ama özel bir tanışıklığımız yok."

"Bunlardan sonuncusu geçen salıydı sanırım, değil mi?"

"Evet öyle... Peki sorun nedir?"

Elindeki iyi marka bir tükenmezin arkasıyla masaya, "Tık," diye vurdu.

"Ben de tam oraya geliyordum. Geçen salı aniden ortadan kaybolmuş ve şu ana kadar da hiçbir haber alınamamış."

"Allah allan, üzüldüm. Peki ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Çünkü onu en son siz görmüşsünüz. Danışmadaki bayan, kadının odasına en son sizin girdiğinizi hatırladı, size de böyle ulaştık zaten. Belki bu görüşmeden bize biraz bahsederseniz bir ipucu bulunabilir diye ummuşlar. İzmit Polis Müdürü iyi arkadaşımıdır, olayı bu kadar hızlandıran da onun özel ricasıdır."

Şimdi iyice rahatlamış olan Alev, derin bir iç geçirişle koltuğa daha bir yayıldı. Ne de olsa tamamen kendisiyle alakasız bir konuydu ve endişe edilecek bir şey gerçekten yoktu.

"Tabii; yardımım dokunursa sevinirim. Bana biraz müsaade eder misiniz, iyice hatırlamaya çalışayım o günü. Sigara içebilir miyim acaba?"

"Buyurun, hatta bir tane de ben içeyim. Azaltmaya çalışıyorum, ama ancak bu kadar dayanabildim işte." Yüzündeki geniş gülümseme ile ne kadar hoş olduğunu ayırsadı kadın; hatta "aktör olmalıymış bu adam," diye düşündü.

Sigaradan birkaç nefes çekene kadar söze başlamadı, gözleri pencereden görünen ağaca takılmıştı. Sonra o Salı günü, gözlerinin önünde film kareleri gibi birbiri arkasına akmaya başladı...

Bir Başka Yerde...

Gözlerini dikkatle bakmakta olduğu bilgisayar ekranından ayırmaksızın, çoktan boşalmış olan kahve kupasına uzandı, ağzına götürdü ve ancak içindeki hava boşluğundan bir yudum aldığında, dalıp gittiği yerden şu ana döndü. Kupayı masaya bırakırken sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Oooff of!" diye iç çekti...

Saat gece yarısını çoktan geçmişti, ofiste yalnızdı. Zaten gün boyunca da sekreter/asistanı Serpil'den başka çalışanı kalmamıştı. Aylardır, ne ayı canım, neredeyse iki yıla yakındır işleri sürekli inişte olduğundan, şaşaalı zamanlarda dokuz kişiyi bulmuş olan çalışan sayısı, son iki aydır iki kişiye ki biri patron olarak kendisi olmaktadır düşmüştü.

Düşünceli düşünceli mutfağa gitti, alışkın ellerle buzluştan dört parça buz çıkarıp bardağa koydu ve neredeyse dibi görünmüş olan Johnny Walker şişesinden viski boşalttı üzerine. Yeniden derin bir iç çekti ve bunu yaptığı için kendine kızdı; çünkü bunu fark etmeden çok sık yapıyordu son zamanlarda... Daha dün, karısı iki kez uyarmıştı kendisini. Ve doğal olarak sormuştu. "Ne oldu, bir sıkıntın mı var İlhan'cığım?" diye.

Şirketin süper başarılarının geçmişte kaldığının, heyecanların yittiğinin farkındaydı tabii Nihal. Ne var ki, korkunç bir mali yetersizlik altına girdiklerinden, aylardır tefeciden aldıkları parayla günü kurtardıklarından haberli değildi. Bu durum, otuz sekiz yaşında, bilgisayar mühendisi dâhi çocuk! İlhan'ın karısıyla paylaşmaya cesaret edemeyeceği denli vahimdi.

Adana'nın en mutena bölgesinde İstasyon Caddesinde ultra lüks bir apartmanda, hizmetçi ve dadı eşliğinde sürdürülen, tipik sosyetik Adana yaşamı, oldukça pahalıya patlıyordu İlhan'a.

Kendisi İzmirli olmasına karşın, şartlar öyle gerektirdiği için hanımköylü olmuşlardı. Nihal, ortalama sosyetik-zengin bir aileden geldiğinden ve kalabalık aile efradından doyumsuz zevk aldığından, bu yaşamı istek ve mutlulukla sürdürmeye devam ediyordu. Hayattan fazlaca beklediği bir şey yoktu; iki küçük çocuğuna iyi anne olmak, hâlâ çok sevdiği kocasına huzurlu bir aile ortamı sağlamak, onun için yeterince tatmin dolu bir yaşam oluyordu.

Parayla pulla oldum olası ilişkisi olmamıştı Nihal'in; ne kazanırken, ne de harcarken! Para kazanmayı yalnızca bir kez denemişti; moda olduğu üzere, bir butik açmasını rica etmişti İlhan'dan... Bu macera bir yıl bile sürmeden milyarlarca lira zararla sona erdiğinde de fazla üzülmeydi; zaten kocası ne kadar para kaybettiklerini söyleyip üzmeye yeltenmemişti onu; bir çeşit heyecan, bir eğlenme şekli olarak görmüştü yalnızca.

Kocasının eskisi kadar neşeli olmadığının farkına varıyordu elbet; ama aklına kötü şeyler pek gelmezdi, fazlaca üstelememeyi tercih ediyordu. Sonuçta, günlük yaşamlarında değişen ya da bozulan bir şeyler yoktu, günler ayları kovalayıp duruyordu, tipik, nemli Adana semalarında...

İlhan, ajandasından ertesi gün tefeciye ödemesi gereken taksit miktarına on altıncı kez ümitsizlikle baktıktan sonra, bardağında kalan viskiyi henüz eriyememiş buz parçalarıyla birlikte bir yudumda ağzına aldı, yutkunurken yudumun büyüklüğünden tahriş olan boğazına aldırmadan, bezginlikle masa lambasını kapattı. Her şeyi olduğu gibi dağınık bırakarak, telefonunu iç cebine sokuşturdu, sigara paketi elinde, dalgın dalgın ofisten çıktı. Dışarıda bir hamamı aratmayacak denli nemli ve sıcak bir hava vardı. Arabasına doğru yürürken yeniden, "Oooff of!" diye mırıldandı.

Biner binmez çalıştığı klima çok geçmeden gerekli konforu sağladı. Adana caddeleri geniş, bol ışıklı, ama bomboştu. İlhan bir kez daha yalnızlığı hissetti yüreğinde. Canı çok sıkılıyordu, başını alıp kaçmak istiyordu bu cehennemden. Issız sokaklar, yalnız adamı beş dakika içinde hedefe fırlattı. Lüks apartmanın arkasında herkesin adına ayrılmış park yerlerinden sadece bir tanesi boştu, kendisinininki. "İlhan Akdamar".

Daire kapısını sessizce açtı, içerisi serin ve sessizdi. Yatak odasına doğru yürürken aralık kapıdan çocuklara göz attı, mişıl mişıl uyuyorlardı. Alınlarına birer öpücük kondurdu, son günlerde neredeyse hiç karşılaşamaz olmuşlardı.

Dalgın adımlarla kendi odasına geçti, hafif lila renginde ışık veren gece lambasının ışığında sere serpe yatmış karısının hemen hemen çıplak denecek vücuduna baktı. Defalarca estetik yardım görmüş bu mükemmel vücudun ortalama bir mankeni aratmadığı açıktı. Karısı, yüzü tam iki yastığın ortasına gelecek şekilde yatağı ortalayarak yüzükoyun yatmaktaydı. Röfleli uzun saçları her iki yastığı da kaplamıştı. O kadar sessiz ve derin uyuyordu ki, İlhan içerledi buna; kendisi cehennem azaplarıyla kıvrılırken hak mıydı yani bu!

Karısını, çocuklarını ve bu evin huzurunu seviyordu. On yıllık evlilikten sonra bu artık onun kendi uzuvlarını sever gibi yaptığı bir şeydi. Düşünülmez, ama vardır, öyledir. Üstündeki her şeyi çıkarıp bir köşeye fırlattı ve odanın içinden küçük banyoya geçti, uzun, serin bir duş aldı.

Kurulanıp, çekmecedan bir *boxer* çekti, ne olduğuna bakmadan giydi. Karısı hâlâ mişıl mişıl uyuyordu. Ve yatakta kendisine yer kalmamıştı! Mutfaka gidip yeni bir buzlu sek viski hazırladı. Soğuk bardağı avucuyla iyice kavrayarak çalışma odasına geçti. Kapıyı sessizce kapattıktan sonra ışığı yaktı, bilgisayarını açtı. Kenarda dün geceden kalmış *Camel* paketine uzanıp, bir tane aldı.

Yaylı ofis koltuğuna iyice kaykılarak oturdu. İnternete bağlanalı birkaç dakika olmuştu, oysa kararsızlıkla bakıp duruyordu ekrana. Aniden kararını verip *chat* programını çalıştırdı. Konuşmaya ve deşarj olmaya ihtiyacı vardı, sigarasından derin bir nefes alıp ekrana doğru üfledi, yüzünde yaramazlık yapmaya niyetlenen bir çocuk sevimliliği oluşmuştu.

Online gördüğü kadın kullanıcıları taratmaya başladı, İstanbul'u ve 20-30 yaş dilimini seçmişti arama kıstası olarak. Dişe dokunacak kimseler görünmüyordu.

Ama yine de saçma sapan birkaç konuşma yaptı, hatta kızcağızın birini fena halde haşladı. Hele bir tanesi, yeni boşandığını, beş yaşındaki oğlunu babasına bırakmak zorunda kaldığını söylediğinde, iyice küplere bindi. Bir çocuk annesinden ayrılabilir miydi? Sebep ne olursa olsun, çocuğunu terk eden bir anne en büyük suçu işlemiş olurdu. Buna karşılık, kadın bir de utanmadan şöyle demişti: "Peki babalığın işlevi nedir o zaman, sebebi mucizesi ilk bir dakikayı hesaba katmazsak! Çocuğa benden daha iyi bakacağını düşünüyordu ve bana vermek istemedi, belki de bana karşı zorlayıcı bir unsur olarak kullanmaya çalışıyordu. Buna ne buyurulur, mükemmel baba?" Buna cevaben sunturlu bir küfür savurdu içinden, yazı olarak ise, "E iyi, cehennem ol git o zaman!" dedi sinirle. "Kültürsüz ucubeler!" diye söyleniyordu bilgisayarı kapatırken.

Gerçi sinirini ve çaresizliğin yarattığı bunalıyı farklı bir yöne çevirmek iyi gelmişti, moral olarak biraz daha iyiydi bir saat önceyle kıyaslandığında. "Artık şu yatakta kendime bir yer açsam fena olmayacak," diye düşündü, yatak odasının lila ışığına doğru yürürken.

Fuar Alanında...

"Sanırım o gün öğleden sonra dört civarlarında gelmiştik alana. Çocuklar dekoru iki saate yakın bir zamanda kurdular ve kısa bir prova aldılar. Yedi gibi, toplu olarak yemek yedik, sonra onlar kostüm ve makyaj hazırlığı için odalarına gittiler. Gösteri sekiz otuzda başlayacaktı; ben de bu arada Fuar Müdürlüğüne gidip paramızı almayı planladım. Gösteriden önce paramızı alırsanız genelde, âdet olmuş işte... Selma Hanımı o sırada aradım cep telefonundan, ancak bir türlü düşmüyordu. Yürüyeceğim mesafe beş yüz metreden az değildi. Ben de boşuna o yolu yürümeyi istemiyordum. Yaklaşık yarım saatte bir aramama rağmen ona ulaşamayınca, gidip bizzat şansımı denemeye karar verdim... Danışmadaki hanıma Selma Hanım için geldiğimi söylerken ümitsizdim biraz. 'Yerinde galiba,' deyince şaşırdım. Odasını biliyordum, alt katta koridorun en dibindeki odaydı, hemen o tarafa yürüdüm. Kapısı kapalıydı, tıklatıp içeri girdim. Masasına dirseklerini dayamış, avuçlarıyla başını kavramıştı, kapının sesine toparlanıp, başını kaldırdı ve beni görünce yarım yamalak bir gülümsemeyle, 'A, merhaba Alev Hanım,' dedi. Kısa bir selamlaşmadan sonra masasının önündeki sandalyeye oturdum. Neden geldiğimi biliyordu, söylemeye zahmet etmedim. Bunun yerine, 'Rahat mısınız?' diye sordum; çünkü pek iyi görünmüyordu.

'Hayır hayır...' diye geçitirdi kasanın kapısını açarken. Sonra parayı saydı, makbuzu tanzim etti. Parayı ve makbuzu önüne bırakırken, 'Telefonum çalındı da bugün, canım sıkın,' dedi.

'Hay Allah, nerede oldu? Burada mı?'

'Evet kendi odamda,' diye sıkıntıyla iç geçirdi.

'Ama nasıl olur? Ne saçmalık! Geçmiş olsun,' diyebildim.

Tam gitmek üzere ayağa kalkıyordum ki masadaki normal telefon çaldı. 'Üstelik telefon numaraları da gitti, kimseye ulaşamıyorum bugün, normal fihrist tutmuyordum,' dedi telefona cevap vermeden önce... Sonra uzun uzun konuştu, telefondaki her kimse, onunla. Veda etmediğim için bir türlü kalkamıyordum. Çok sıkılmışım ama kalkıp gidemedim de, şimdi biter diye bekledim durdum. Hata etmişim; on dakika kadar sonra hâlâ konuşuyorlardı ve ben artık nezaket kurallarını filan dikkate almadan, elimle bir veda işareti yapıp alalecele çıktım odadan. Saat sekizi geçmişti ve neredeyse gösteri başlayacaktı."

Hatırlayabildiği her şeyi anlatmıştı Alev. "İşte hepsi bu kadar amir bey, korkarım fazlaca yardımım olamadı..." dedi, bardağındaki buz kesmiş son yudum çayı içerken. Aslında kuruyan damağını ıslatmak ihtiyacı duymuştu.

Bu ayrıntıyı kaçırmayan adam zile basıp yeniden çay söyledi.

"Teşekkürler Alev Hanım, doğrusu oldukça güzel özetlediniz. Ben birkaç soru daha sormak istiyorum, hafızanıza yardımcı olmak açısından."

"Tabii, buyurun lütfen," dedi kadın ilgiyle toparlanarak.

"Siz odadayken girip çıkan oldu mu hiç?"

"Evet, yalnızca bir kez. Sanırım başka bir görevli hanım. Kendisini tanımıyorum ama hareketlerinden öyle olduğunu çıkardım."

"Ne yaptı odada peki? Ve ne kadar kaldı? Siz çıkarken hâlâ odada mıydı?"

Peş peşe sıralanıveren sorular, Alev'i şaşırmıştı biraz, "Bu adam işi gerçekten ciddiye alıyor," diye düşündü.

"Hayır, ben çıkarken odada değildi, zaten beş dakika kadar kaldı. Vallahi, ne yapmaya geldiğini hatırlamıyorum desem?"

"İnanırım; biz insanlar gündelik olaylara karşı fazla dikkatli olmuyoruz. Size şimdi dışarıda, salonda kaç pencere var desem hatırlamazsınız eminim, oysa kırk dakika boş boş oturdunuz orada, değil mi? Hatırlar mısınız yoksa?"

Alev bir şey hatırlamaya çalıştığı zamanlar hep yaptığı gibi sol tarafa doğru sabit bir yere bakarak düşündü, gerçekten de hatırlamıyordu. İyi ama ne yapmaya çalışıyordu bu adam, üstelik kendisini bile kırk dakika bekletmiş olduğunu ima ederek konumunun önemini mi vurgulamak istiyordu.

"Sanırım haklısınız, bilemeyeceğim," dedi biraz bıkkınlıkla, "Artık bitirelim şu işi!" der gibiydi ses tonu.

"Sizi utandırmak istemedim, bu çok rastlanır bir durum, sorun değil. Şimdi konumuza dönersek, bir sorum daha var; uzun telefon konuşması! Kiminle yapıldığına dair bir fikir oluşmuş muydu sizde? İsim gibi, yahut ipucu olabilecek herhangi kişisel bir bilgi?"

"Hayır sanırım isim hiç söylemedi; yoo, durun bakayım, 'bi'sey abi' diyordu; evet söylemiş olmalı. Neydi acaba?"

"Bir erkek olduğu kesin bu durumda. Konuşma tarzı nasıldı? Samimi? Mesafeli? Özel bir sohbet miydi?"

"Eh, pek resmi sayılmazdı, telefonunun çalınması ile ilgiliydi büyük bölümü. Yeni almış ve pahalı bir telefonmuş. Üstelik numaralar da gitmiş... Bu tarz yakınmalar yani."

"Anlıyorum... Peki isim hâlâ gelmedi aklınıza değil mi?"

"Korkarım gelmedi, ne yazık! Size yardımcı olamadım."

"Hiç de değil. Bu kadarını beklemiyordum bile. Örneğin telefonun kayboluşunu kimse söylememişti bana, kendisinin kayboluşundan birkaç saat önce olması pek manidar."

"Hımm... Evet, sanırım öyle. Peki ailesi ne diyor? Affedersiniz, üzerime vazife değil tabii, merak işte."

Karşılıklı gülümsediler. Soludukları hava giderek ısınıyordu, oda zaten küçüktü ve şimdi güneş içeri vurmaya başlamıştı.

"Ailesini henüz bulamamışlar İzmit'e iki ay önce gelmiş, bir pansiyonda kalıyormuş zaten, şu ana kadar soran olmamış."

"İyi ama bu durumda, kaybolduğunu söyleyenler iş arkadaşları olmalı ve bunca sahipsiz birinin böyle hızla aranmasına, yanlış anlamayın özel arkadaşlıkların devreye sokulmasına ne sebep olmuş?"

"Pencerelere ve isimlere ilgisiz olabilirsiniz ama düşünme sisteminiz oldukça düzenli Alev Hanım."

Ses tonu, konumunu belirtir biçimde otoriter hale gelmiş, kaşının biri hafifçe yukarı kalkmıştı, kadının zeki gözlerinin içine dikkatle bakarak söylemişti bu son cümleyi.

Alev bu soruyu sorduğuna çoktan pişman olmuştu, oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı içinden bir ses, "Aman, bana ne canım!" demektedir. Dışından ise, "Başka bir sorunuz var mıydı acaba? Ben sizi meşgul etmeyeyim," dedi, alttan alan bir ses tonuyla. 'Devlet memurlarıyla konuşma tonu' derdi buna; sakınlı, gücün sahibine teslim edildiği, kendi kişiliğini geri plana çeken kandırma taktiği.

Fakat adam bunu pek yemiş gibi görünmedi en azından bu seferlik ve Alev'i gerçekten şaşırtan başka bir şey söyledi;

"Siz de Emniyet Müdürünün sevgilisi olsanız, sizi de ararlar ve hiç zaman kaybetmezler, emin olabilirsiniz Alev Hanım."

Ayağa kalkarken havayı yumuşatmak istercesine masum bir gülümseme takınmıştı, biraz da çapkın. Kadına elini uzatırken ki bunu karşılarken yapmamıştı aceleyle ilave etti.

"Şu meçhul 'abi' önemli olabilir, hatırlarsanız beni arayacağınızdan kuşku yok; geldiğiniz ve yardımınız için teşekkürler."

Eli buz gibiydi, görüşme bitmişti. "Çok şükür atlattık," diye geçirdi içinden kadın.

"Rica ederim vazifemiz..." gibisinden bir şeyler geveledi; adamın doğrudan gözlerinin içine bakışı rahatsız etmişti, bir şeyler mi ima etmek istiyordu ne!

Tam kapıya dönmüşken adamın sesi duyuldu yeniden, bu kez iyice yumuşamıştı ses tonu, bir arkadaşına hitap eder gibiydi.

"Size bir kartımı vermek istiyorum, üzerinde cep telefonum var; aklınıza gelen bir şey olursa ya da ne bileyim, beklenmedik bir gelişme filan..."

Beklenmedik bir gelişmeymiş, pöh!"Tabii, memnuniyetle ararım sizi; hoşça kalın."

Evin içi çok sıcaktı ama teras muhteşimdi, serinletici rüzgâra ilaveten, içine bir dilim limon attığı ılık çay Alev'i kendine getirmeye yetmişti. Ara sıra karakolu hatırlamadan edemiyordu. Bu gerçekten ilginç bir gün olmuştu. Neyse bitmiş gitmişti artık. Amir her ne kadar kibar olsa da, sorgu sorguydu işte. Sabah kahvesiyle sohbet etmeye benzemiyordu.

Terasın bir köşesine yerleştirdiği iki koltuk ciddi ciddi büyük koltuklar, ikinci elden çok ucuza aldığı için acımadan balkona koymuştu ve önünde büyük cam sehpa ile bir açık hava oturma salonu gibiydi burası. Notebook bilgisayarını önüne çekti ve internete bağlanmak için çift tıkladı. Günün stresini ancak briç oynayarak atabilecekti.

En büyük zevki herhangi bir oyun oynamaktı, kimseyi bulamazsa *online* bir oyunu seçerdi ki, bu son zamanlarda hep briç oluyordu. Bu oyunu uzun seneler önce öğrenmişti, ama kimseler bilmediği, en azından dört kişi bir araya gelemediği için pratik yapma imkânı pek çıkmamıştı. Oysa internet ortamında son birkaç aydır yaptığı idmanlar sayesinde *advance* yani iyi oyuncu seviyesine çıkabilmişti. Fakat önünde gideceği çok yol vardı, bu oyun pek kolay yutulur lokma değildi. Üstelik ustalar çok sabırsız oluyor ve kendilerinden aşağı gördükleri oyuncuları derhal odadan sepetliyorlardı. Bu ukalaların hemen hepsi de maalesef Türk oluyordu.

Yahoo'da briç oynayan o kadar çok Türk olması takdire şayandı, biraz da alçak gönüllü olabilselerdi ne olurdu sanki.

Üç saat kadar oynamıştı ki, *chat* programının 'mesaj geldi' viyaklaması duyuldu. Oysa Alev kendini görünmez olmaya ayarlamıştı, programın açık olmasının tek sebebi, sohbetinden hoşlandığı bir arkadaşının *online* olduğunu görebilmektir.

Oyunu ortağı oynamaktaydı, bu sebeple dikkatini oyundan alarak mesaj penceresini açtı; geçen hafta bir iki kez kısaca konuştukları, henüz tanımaya fırsat bulamadığı birisiydi.

Kişi ve konu ilgisini çektiği için briçten çıktı. Adı Nicki Yalom olan sohbet arkadaşı kültürlü, Bodrum'da oturan, İstanbul kaçaklarından biriydi; kitaplar, kadınlar ve psikoloji üzerine iyi bir sohbet yaptılar. Gerçekten bazen çok ilginç kişiler çıkabiliyordu *chat* ortamından. Ama ayıklama yapmak çok yorucu ve sıkıcı olabiliyordu. Telefonun sesiyle veda edip ayrıldı, arayan öylesine, selam demek için aramış, dertleşme ihtiyacında bir arkadaşındı; telefon sohbeti yarım saat sürdü, vakit iyice ilerlemişti. Yüzünde hoş bir tebessümle kapattı bilgisayarını ve dikkatle içeri taşıdı, yatmaya hazırlanıyordu artık.

Kırılmış buz ve portakal suyu ilave edilmiş campari'yi hem de iki bardağını hızla devirmiş olduğundan, kafası hafifçe iyi olmuş, gündüz ki gerginliğinden eser kalmamıştı. "Hayat güzel, sanal bile olsa..." diye söylendi. Son zamanlarda ağzına pelesenk olan bu anlamsız kısa cümle, bir çeşit doyum duygusu veriyordu; Candan gibi eğri ve çapkın bir gülüş attı, gecenin ilerlemiş yıldızlı gökyüzüne.

İşte tam da buna benzer anlarda bir sevgilinin eksikliğini hissediyordu. Ancak, sadece bu anları doldurmaya hevesli fazlaca insan yoktu çevrede. İnsanlar bir şeyin her şeyine sahip olmak istiyorlardı, hem de her anlarına.

"Bir açgözlülük, bir vurduymazlık," diye, reklamlardaki tekerleme geldi diline, kendini tutamayıp bir kakhaha savurdu. Ve anında pişman oldu; çünkü ortalık öylesine sessiz ve olasılıkla komşular öylesine derin uykuda iken, bu kakhaha hafif bir deprem etkisi yaratabilirdi. Bu sefer dana kontrollü, patlamayı içine atan bir sesle güldü! Hiç olmazsa bu ancak bir 'artçı' deprem kadar etkiliydi.

"Kafam böyle kıyakken de yatılmaz ki şimdi, keşke Yalom'a bekle biraz deseydim telefon çaldığında. İki çift laf tokuştururduk, hay Allah! Kendi kendime konuşa konuşa ne olacak benim sonum? Düşün düşün boktur işin demiş atalar... Yaa, bu laf ata lafına benzemiyor; bi' kere, düşünmeyi eleştiriyi açıktan açığa, olsa olsa son elli yılın atalarıdır bu lafı söyleyen."

Geri plandan Candan'ın sesi geliyor. "Haydi dünya maşallah, döndür başını, taze gelin gibisin unut yaşını... Dön dön durma dön dünya, döndür başının, senin aklın karışmış topla başımı..."

"Öyle çok potansiyel sevgili reddettim ki anın kıymetini bilemediğim toyluk günlerimde, hem de ne için? Amaann, saçma sapan şeyler, prensiplerim, sorumluluklarım ıvır zıvır işte. Veee, bu sebeple, tam bu sebeple bir miktar reddedilme olasılığı enerjisi biriktirdim sırtımdaki 'karma' torbasında. Şimdilik iki etti, sırada daha ne kadar var bilemiyorum, göreceğiz bakalım. İki yanlış bi' doğruyu götürse de çabuk sıfırlasak bari... Hahaha!"

Biraz önce telefon eden, bütün dünyanın kendine karşı olduğuna dair kesin hükme varmış arkadaşı Osman geldi aklına, gülümsedi; hüznle karışık bir gülümsemeydi bu defa ki... "Bu denli kötümser bir beklenti Osman'ın hayatını bilinçli gözlemci olduğu ve bu nedenle oluşturduğu mükemmel gerçekliği nasıl etkiliyor acaba? Soru bile yampiri, nasıl olacak, tabii beklentisinin doğrultusunda etkiliyor. Tüm olasılıkları, hem de aklımıza gelebilecek en düşük olasılıkları ve hatta aklımıza dahi gelemeyecek olasılıkları içinde barındıran yarın çorbası dalga fonksiyonu yalnızca kendine bir kere bakacak bilinçli seyirciyi bekliyor aç gözlülükle; Milli Piyango şans toplarının tüm sayıları içeren biz içerdiğini varsalım ve deli gibi dönen olasılık sepeti gibi; derkeennnn, küütt, delikten bir tane numara düşüyor; çöküyor yani, parçacık oluyor ve rahathıyor, dinleniyor biraz!.. Hahahaha..."

Gülüyordu, ama bir acılık vardı bunda; ha, biraz da mide bulantısı... Gerçeğin kaygan zemini sallantı yaratıyordu.

Hani bir paradoks vardı; sonsuz sayıda odası bulunan otelin tüm odaları doludur. Resepsiyon memuru, yeni işe alınan gececi memura işi devrederken raporunu bildirir, uyumaya gider. Birkaç saat sonra otelin önüne otobüsler yığılmaya başlar, içeri giren acente yetkilisi sonsuz sayıda müşteri getirdiğini ve bunların acilen odalarına yerleştirilmeleri gerektiğini buyurur! Şimdi bizim çiçeği burnunda gececi resepsiyonistimiz bu durumda ne halt edecektir?

İçkinin etkisiyle neşelenen Alev, kıkır kıkır güldü; zavallı çaresiz genç, gözlerinin önüne gelmişti.

"Git kardeşim, deli misin nesen, bizim bütün odalarımız dolu..." dese, yemezler! Çünkü sonsuz sayıda odası bulunan bir otelden müşterinin geri çevrildiğini duymak, otel sahibini kızdıracaktır, dahası, muhtemelen ertesi sabah kovulmasına neden olacaktır! Ha hah ha... Rezalet! Fakaaattt, bizim dâhi buna bir çözüm bulur, kovulmaktan da kurtulur. Bakk seeennnn..."

Tekrar güldü geceye karşı, şimdi gerçekten keyiflenmişti. Bu tür zihinsel açmazlar, paradokslar, kendisine en kıyak alışverişten ya da bilumum gündelik dünya meselelerinden daha cazip gelirdi.

"Genç olunca bunun gibi olacaksın vallahi, Şimdi adam, önce mevcut odaları, iki no'lu odadan başlayarak, birer ileri ve yalnızca tek sayılı odalara itmiş; böylece otelin sonsuz sayıda mevcut müşterisini, sonsuz uzunlukta olan tek sayılı odalara nakletmiş; veeee, yine sonsuz uzunluktaki çift sayılı odaları sonsuuuuzca boşaltmış. Yeni gelen sonsuz sayıdaki müşterilere yer açmış... Harika yaa!.."

Bir süre kıkırdayıp sonra kederlendi, "Hayır, bu harika adamlar nerede bulunuyorlar ben bilmiyorum ki; aradığında yarım tane bile bulunmuyor bunlardan."

"Saramago'nun *Körlük* kitabında, herkes kör olmuşken tek görme yetisine sahip kalan kendi iradesi dışında göz doktorunun karısının durumu. Körlere mi yanmalı? Görebildiğine mi? Boktan bi durum!

İşte böyle durumlarda Bukowski olmak nasıl bi şey daha iyi anlıyor insan. İç, küfret, küfelik ol, kimseyi de umursama! Daha da ötesi, kendini hiç umursama, koyver gitsin anasını satayım. Bir arkadaşım bunu zihniyle anladığını ama bir türlü koyuveremediğini, kontrolü bırakamadığını söylemişti. Canım benim, kolay değil ki, hiç kolay değil. Kontrolün elimizde olmadığını kabul etmek kasap bıçağına boynunu uzatmak gibi geliyor ilkin. Rahatlamak için önce; 'Kasap mı, bıçak mı, yoksa koyun mu?' olduğumuza karar verememe kıvamına gelmek gerekiyor. Hahahaha...

Eskiden, gençken yani hoş hâlâ gencim de içki sofralarında kurtarırdık Türkiye'yi, Dünya'yı. Şimdi kafamdaki kurt sofralarında kendimi bile kurtaramıyorum. Bak şu Allah'ın işine! Hedef küçüldükçe çözüm zorlaşıyor..."

Düşüncelerinin bu anlarında artık kolayca uyuyamayacağının ayrımına varıp bir bardak daha campari hazırlamaya yollanıyor mutfağa; battı balık yan gider!

"Saat üç buçuk olmuş, amaannn, olursa olsun, ne yapayım yani? Saatler, şuradan, üçüncü kat balkonundan kendimi atmadığıma şükretsın.

Körlerin yardımı ihtiyacı var mı? Doktorun zavallı karısı, görebildiğini bile söyleyemiyor kimseye, gizli gizli yardıma çalışıyor körlere niye mi? En iyi ihtimalle bi' güzel pataklayıp atacaklar aralarından, ortalama ihtimalle öldürecekler, kötü ihtimalle derisini yüzecekler diri diri, Nesimi gibi. Vay anam vayyy... Sen misin 'en el hak' sözünü tekrarlayan, seni ucube, Tanrı tanımaz, hilkat garibesi seni, bi' de utanmadan gözlerim görüyor diyorsun ha!"

Bazen bıkkınlık geliyordu dünyaya karşı; hikâyeler hep benzer, kişiler değişmiş. Dekor farklı ama, aynı usanç verici hikâyeler! "Usandım!" dedi mırıltı halinde... Oysa dünyadan usanan kendinden usanmış demektir. Tek ve mutlak bir dünya yok ki; kişinin gördüğü dünya var. Yani kaba bir hesapla altı milyar dünya! Kendini değiştirebilen her insan dünyayı da yeni baştan yaratmış oluyor bir anlamda.

"Kadın kaybolmuş! Bir gelişme olursaymış!.." Hepimiz kaybolduk amirim, sizin kolluk kuvvetlerinizin topu bir araya gelse bulamaz bizi, sen bulundun da ne oldu yani! Hahahaha... Şaka bir yana, kadına ne olmuştur acaba? Bir de Emniyet Müdürünün sevgilisi olma ayrıcalığı var tabii; ayrıcalık mı, bahtsızlık mı belli değil. Neyse bana ne yaaa, ben burada kendi bulunuşuma onun kayboluşundan daha çok yanyorum. Bakalım kendisi bulunmak istiyor mu? Bi' de bu var yani! Fakat adam sıkı bir adam, doğruya doğru, artızzz! Ece'ye söyleyeyim de bir dahaki oyuna baş rol versin bizim amir beye, ben de sevgilisini oynayım. Hahaha... Bir ben biliyordum her şeyin doğrusunu çünkü, öküz! Bu bardakta bitti saat beş olmuş, yatmalıyım, uyumalıyım, normal bir insan olmalıyım, kör olmalıyım ben de..."

Bu tür çakırkeyif hezeyanları genellikle kendine yaptığı 'öküz' iltifatı ile biterdi zaten, bu yüzden hiç alınmadı. Sarsak adımlarla boş bardağı ve ağzına kadar dolu kül tablasını mutfağa götürdü, ilaçlarını aldı, ışıkları kapattı. Uyumaya varmadan önce aklındaki şey ne karakol ne de kayıp kadındı, onları çoktan unutmuştu; bu Yalom, her ne kadar kişiliği hakkında tutarlı bir fikir sunmasa da enteresan bir adamdı.

"Zırrrrrrr, zırrrrrrmnnn..." Daha uyuyalı üç saat bile olmamıştı. Rüyasında teneffüsün bittiğini bildiren zil sesi çalıyor, çalıyordu. Oysa Alev derse(!) girmeye pek istekli görünmüyordu.

Birden uyandı, çalanın teneffüs zili değil telefon olduğunun ayrımına vardığında birden korktu. Çünkü çalan ev telefonuydu ve çevresindeki herkes, eğer cep telefonu kapalıysa onun uyuduğunu bilir ve rahatsız etmeme inceliğini gösterirdi. Dolayısıyla bu acil bir durum olmalıydı. Koşarak antredeki telefona atıldı ve zırlı bitmeden yakaladı:

"Alooo!" Sesi cennet cehennem mağarasının derinliğinden gelircesine boğuktu. Karşıdan gelen erkek sesi ise son derece enerjik uyanalı en az üç saat olmuş bir sestti.

"Alev Hanım?"

"Buyurun, benim."

"Günaydın Alev Hanım, rahatsız etmedim umarım?"

"Aslında uyuyordum, saat çok erken sanırım, önemli bir şey mi var? Kiminle görüşüyorsunuz?"

"Ah, affedersiniz, düşünemedim, saat dokuz. Evet haklısınız, çok önemli ve acil bir durum söz konusu olan."

"Ne gibi?"

"Kendimi tanıtmadım affedersiniz; adım Rıfat, Rıfat Darıca."

"Eveet?" Sabırsızlanmaya başlamıştı artık ve sinir olmuştu.

"Tanıdık gelmedi mi?"

"Gelmeli miydi?"

"Selma'nın kocası."

"Hangi Selma?"

"Selma Darıca tabii."

"Beyfendi bu isimler benim için bir şey ifade etmiyor, uyumalıyım, eee, normal biri olmaya çalışıyorum ben. Bilmem bu sizin için bir anlam ifade ediyor mu? Sonra arasanız, dört beş saat sonra mesela?"

"Mümkün değil Alev Hanım, bu bir hayat memat meselesi, karım kayboldu ve buna açıklama getirebilecek tek kişi sizsiniz." Şimdi sesi ağlamaklı bir tona bürünmüş olan adam ara vermeden devam etti, "Lütfen bana yardım edin, hemen gelip sizi görmek istiyorum, kızım ve ben perişanız, vicdanınıza sesleniyorum, lütfen!.."

"Vicdanım mı? Henüz ben yokken ortada, vicdanım hiç olamaz herhalde... Öhhöö, yani pardon, uykusuzum ve akşamdan kalmayım, kusura bakmayın. Şimdi hatırladım, şu İzmit'teki olay olsa gerek?"

"Evet evet... Nasıl perişanız bilerseniz, kızım ve ben..."

Uzun bir cümlemin geldiğini kavrayan kadın, adamın sözünü kesti.

"İyi ama, ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ki. Sanki olayın çözümümüşüm gibi girdiniz konuya. Yalnızca onu en son görenmişim! Güya yani, bunu da nereden biliyorlarsa... Bakın gerçekten bu konuda hiçbir fikrim yok ve şu anda uyumak istiyorum, isterseniz daha makul bir zamanda görüşebiliriz yine de."

"Lütfen Alev Hanım, altı yaşındaki kızım ve ben..."

"Tamam tamam, beni, eeee, durun bakayım, evet ikide arayın siz, o zamana kadar kendime gelirim biraz, oldu mu?"

Adam büyük bir tevekkülle boyun eğen kişi oldu birden ve atıldı:

"Peki Alev Hanım. Allah razı olsun, çok teşekkür ederim, ikide arayacağım, kızım ve bennn..."

"İyi o zaman, hoşça kalın!"

Cevap beklemeden telefonu kapattı, zaten konuştuğu bütün süre boyunca gözlerini hiç açmamıştı, yalpalayarak koridoru geçti, yatak odasına yürüdü, kendini yüzükoyun yatağın ortasına fırlattı. Gözüne gün ışığı girdiğinde uyuyamıyordu bir daha.

Sabah Ola Hayrola...

Böyle demişti İlhan, yatağın bir ucuna sığılmaya çalışırken. Uyandığında neredeyse öğlen olmuştu, çocuklar büyük olan Metin birinci sınıfa, küçük Mine ise yuvaya gidiyordu henüz okullarına gitmişlerdi çoktan. Karısı hâlâ mışıl mışıl uyumaktaydı. Çocukları okula, sabah erken saatte gelen yardımcı kadın gönderiyordu.

Kalkıp banyoya yollanırken ister istemez gürültü çıkardı, belki bilinçaltı, "Hadi uyan artık!" diyordu karısına. O duş kabinini kapattığında Nihal gözlerini açtı, bir süre bakındı, hatırlamaya çalışıyor gibiydi bu dünyayı, her zamanki gibi on iki saattir uyuyordu ne de olsa. Kocasının duşta olduğunu algıladığında beklenmedik bir çeviklikle yataktan fırladı, mutfaka gidip kahvaltının hazır olup olmadığını kontrol etti. Hatice her şeyi hazırlamıştı, kendisi alışverişe gitmiş olmalıydı. Çayın altını yaktı, ekmek kızartma makinesine dört dilim ekmek attı. Sonra huzurla yatak odasına doğru yürüdü.

"Tatoşş, günaydınnnn, kahvaltı hazır..." Pantolonunun önünü iliklemeğe çalışan kocasının çıplak sırtına sarıldı arkadan, boynuna bir öpücük kondurdu. Güzelce ütülenmiş bir gömlek çıkarıp yatağın üzerine koydu banyoya girmeden önce. Başka konuşma olmadı kahvaltı masasına oturuncaya kadar.

Kahvaltının sonuna doğru telefon çaldığında, keyif çayından ilk yudumunu almıştı İlhan. Karısı telefonun almacını ona uzatırken, "kim olduğunu bilmiyorum" anlamına gelen bir işaret yaptı. Sonra eline bir gazete alıp tuvalete yollandı.

"Aloo, buyurun, ben İlhan."

"Günaydın mühendis bey, keyfinizi böldüm böyle zamansız, değil mi?"

"Pardon, sesinizi tanıyamadım?"

"Sen bizi tanımazsın daaa, biz seni tanıyoruz işte,"

Sesindeki alay, hafif doğulu şivesine yatkın bir ton üzerinde yüzüyor gibi olunca, rahatsız etti birden İlhan'ı.

"Kimsin kardeşim sen, sabah sabah!"

"Hele dur bakalım, öyle dayılanmaya kalkma hemen, o rolü biz üstleneceğiz Allah'ın izniyle. Senin Sadullah'a verdiği o çekler var ya, onlar artık bize ciro edildi."

"Sadullah'a mı? Ama neden? Bunları ciro etmeyeceğini söylemişti; şimdi ararım onu ben."

"Hiç zahmet etme mühendis bey, onlar artık bizim malımız oldu; bizden bir hizmet satın aldı da, senin çeklerinle ödeyiverdi anlayacağın. Hem borcunun kime olduğu ne fark eder ki senin için? Ne telaşlanıyorsun öyle gerdeğe girecek ondördünde taze gibi."

"Fark etmez ama bizim kendisiyle bir hukukumuz var, aramızda verilmiş sözler..."

"Kısa keselim güzel mühendis bey kardeşim, şimdi böyle kibar kibar konuştuğumuza bakıp yanılmayasın sakın. Durum Marlon Brando'nun okumuş küçük oğlu Alpaçino durumuna yakın. Anlarsın... Heh heh heh..."

Esprinin çiğliği midelerini kaldırdı adamın, aynı anda, karnına beklenmedik bir kramp girdi, sesinin tonunu değiştirmemek için gösterdiği çabadan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Yani ne demek istiyorsunuz şimdi? Ne istiyorsunuz benden?"

Konuşmanın tam burasında Nihal mutfak kapısında göründü; elinde katlanmış gazete, terliklerini sürüyerek, gelip sandalyesine oturdu ve kocasının yüzünü gördü. Gözleri fincan gibi, ağzı da haykırmak gayretiyle sonuna kadar açılırken, İlhan kesin bir el hareketiyle onu susturdu.

"Ha şöyle, durumu biraz çaktın artık değil mi? Şimdiii, bu çekin arkası yazılmış, kaç gün geçmiş üzerinden biliyor musun?"

"Eee, yirmi beş gün herhalde..."

"Tam tamına yirmi dokuz gün, sıradaki çekin vadesi de iki gün sonra. Söyle bakalım saat kaçta gelelim tahsile? Ofisine mi, İstasyon Caddesindeki evine mi gelelim? Eh bu kadarını tercih etme hakkı da, senin olsun artık. O kadar da görgüsüz değiliz."

"Ama bugün mümkün değil, çok hazırlıksızım, yani hazırlıksızdım. Bu kadar acımasız olmayın lütfen."

Hâlâ kendisine hayalet görmüş gibi bakan karısına doğru çaresiz bir bakış fırlatırken aceleyle ilave etti.

"İnanın çok kısa sürede halledeceğim bu konuyu."

"Bu kısa süre laflarının modası Sadullah'la birlikte tarihin tozlu sayfalarına gömüldü güzel kardeşim. Sana ilk ve son müddetimi tanışmamızın şerefine hediye ediyorum; bir hafta... İki çeki birden ödeyeceksin bu biiir. Kıymetini bil, bu ikiiii, işte bu kadar."

Ve telefonu, "Çaatt," diye kapattı İlhan'ın yüzüne. Oysa durumun vahametini hâlâ içine sindirememiş olan adam, sonraki sözünü denkleştirmeye çabalıyordu. Telefondan gelen sinyali Nihal bile duyuyordu masanın diğer ucundan.

Kolu gevşedi birden, elindeki telefon yere düşerken kendisi de boş bir çuval gibi sandalyesine yığıldı. Elleriyle yüzünü kapattı, işte o meşum an gelmişti sonunda, hem de karısının badem gözleri önünde.

Nihal yerinden fırlamış ve bir hamlede yanına varmıştı, kolları ile onu sarmak için bir hareket yaparken, "Ne? Ne oldu İlhan?!" dedi; sonunu öyle bir 'hann' yapmıştı ki, kendi sorusundan ödü patladı.

"İflas ettim!" dedi kısaca ve kuru bir tonda; yüzünden çektiği avuçlarıyla saçlarını geriye doğru sıvazladı. "Hepsi bu işte." iş bu raddeye vardıkdan sonra problemin inceltilecek pek bir tarafı kalmamıştı nasıl olsa.

Nihal geniş bir nefes alarak doğruldu, "Hepsi bu mu?" der gibi bir bakışla, rahatladığını ifade etti. Artık iflas kelimesinden ne anlıyorsa... Çocukluğundan beri bu kelimeyi pek çok kez akraba ya da arkadaşlarından birinin kocası için duyagelmişti. Pek feci bir şey olmamıştı onlara, hâlâ hayatlarını devam ettiriyorlardı pekâlâ. Olsa olsa BMW'den Fiat'a düşmüşlerdi. Fark bu kadar bir şeydi.

Sessizlik uzayınca, bu düşüncesini dillendirdi de... İlhan ona acıyarak ve küçümsemeyle baktı, "Üç yüz milyar," dedi tükürürcesine. "İmzaladığım çeklerin toplamı, vergi sigorta borçlarım hariç."

"Ama nasıl olur bu? Ne yaptın bunca parayı? Kumar mı oynadın yoksa?"

Kumar problemi alışıldık yerel felaketlerden biriydi Adana'da.

"Saçmalama!" dedi adam; sigarasından üst üste aldığı nefeslerden tıkanıp, öksürmeye başladı, banyoya doğru koşarken yolda öğürdü ve lavaboya varamadan şahane pembe halıya kustu!

Yerler temizlenip adam kendine gelmeye başladığında, bu arada Hatice alışverişten dönmüş ve derhal bir bahaneyle kız kardeşinin evine gönderilmişti. Bu tür iflas dedikoduları o kadar hızlı yayılırdı ki kentte, inanamazsınız; şimdilik bu raddeye varmasına gerek yoktu felaketin. Belki de bir hal yolu bulunabilirdi.

Biraz rahatlayıp iki kahve içtikten sonra olayın detaylarını konuştular. Anlaşılan oydu ki son iki senedir şirket kan kaybediyordu, gelirler durma noktasına doğru dolu dizgin ilerlerken masraflarda hiçbir kısıtlama yapılmamış özellikle ev ve aile ile ilgili olanlarda, aradaki açıklar her an telafi edilebileceği ümidi ile hep böyle sanılır, tefeciden alınan paralarla kapatılmıştı. Alınan paranın faizi astronomikti, ana borcun iki misli kadar faiz binmişti. Gerçi bunun banka kredi kartlarının yasal tefeciliğinden pek bir farkı yoktu ya, neyse; banka avukatları en azından mafyayla tahsilat yapmıyorlar henüz.

"Durum o kadar da kötü değildir belki, ikimizin arabası yüz milyar eder herhalde..." diyecek oldu kadın, felaketi bir an önce unutmak istermiş havasında.

"Hayır, onların ikisini de yeni aldım biliyorsun ve üç yıl taksitle aldım; daha iki taksit ödeyebilmişim. Yani bizim değil onlar. Zaten sırf nakit para temin edebilmek için yapmıştım bu manevrayı, eskilerini peşin sattım, bunları taksitle aldım. Neyse, bu çözüm değil anlayacağın."

Açıklamaları tane tane, bir çocuğa anlatırmış gibi yapıyordu İlhan. Karısının onun gözündeki yeri de buydu aşağı yukarı.

"Peki o zaman, ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi kadın; artık sesi biraz endişeli çıkıyordu; çünkü boyut araba tavanını delmişti!

"Bilmiyorum, bilsem bu duruma kadar varmazdı işler. Herhalde tek çözüm babana söylemek."

"Olmaazzz!" Sesi aşırı bir telaşla çıkmıştı. "Herkesin haberi olur, ayrıca hiçbir faydası da olmaz, babamın huyunu biliyorsun, bizde mal satılmaz, aile geleneği."

Bu, tüm kentin geleneğiydi bir bakıma; mal alınırda ama satılamazdı. Sadece anası babası ölmüş, nankör, mirasyedi evlatlar mal satabilirdi. Onları da kimse ciddiye almaz, olsa olsa alay ediliyordu arkalarından.

"Tam da geleneklere uyma modundayız ya!" dedi İlhan alayla. Sanki biraz öç almış gibiydi, sıklıkla yaptığı gibi durumunun rezaletini ters köşeye yatırma gayretine girmişti.

Yine sessizlik çökmüştü, hem de diz boyu.

"Hiç mi düzeltme ümidi yok?"

"Yok."

Yine beş dakika sessizlik.

"Üstelik bu adamların şakası da yok! Çoluğum çocuğum var, ben garip bir memur çocuğuyum, nasıl koruyacağım sizi bu cellatlardan."

Nihal ağlamaya başladı; gecikmiş ağlamayı memnuniyetle kabul etti mağdur koca. Ne çare ki, ağlamanın getireceği hafif bir serinleme etkisiydi, o kadar. Kasırga bütün haşmetiyle yaklaşıyordu. Çözüm gerekiyordu.

Tatil Zamanı

Tiyatro yaz tatiline girmişti ve bu ancak bir ya da bir buçuk ay sürecek bir izin anlamına geliyordu. Gençler can havliyle tatil beldelerine uçmuşlardı bile. Alev ağustos sıcaklarına tahammül edemediğinden, acilen serin bir yerlere kaçmanın planlarını yapmaya başladı. Söz konusu serin yer tanımına şu anda en uygunu Karadeniz sahilleri gibiydi, örneğin Şile, Ağva gibi... "Neden olmasın?" diye başını salladı, oldukça düşünceliydi.

"Zavallı adam yaa... Kolay değil tabii, küçücük çocukla ortada kalmış. Hay Allah! Dirisi yok ölüsü yok, nerede aranacağı meçhul. Ben ne yapabilirim acaba? Adam çocuk gibi ağlıyor, kızı bile daha metin duruyor, yavrucak. Belki durumu tam olarak algılayamıyordum Nasıl da sessiz, içe kapalı. Hayır benim elimden ne gelir ki canım, saçmalıyorum vallahi... Şu Selma'nın telefonda konuştuğu bilmemne abinin ismini hatırlasam? Hatırlayamıyorum işte, telefon kayıtlarına baksınlar; ama dışardan aramaydı bu, anlaşılmaz ki."

Ortalarda gezinen ıvır zıvırları toplama gayreti hiç fayda etmiyordu; aradan geçen her dakika, salonu ve özellikle yuvarlak ahşap masanın üzerini bir savaş meydanına çevirmektedir. Birden durup, yaptıklarına güldü, her şeyi bırakıp kahve suyu koymaya mutfaka yollandı. Selma'nın kocası iki saat önce gelmişti. Adam zank gibiydi, gönderebilmek oldukça zor olmuştu...

Rıfat'ın anlattıkları, amir beyin anlattıklarını pek desteklemiyordu. Besbelli adamcağızın karısının âşığından filan haberi yoktu; mutlu mesut bir hayat sürdürdüklerini, kendisinin gezici bir kitapçı olduğu için sürekli dolaştığını anlatmıştı. Haa, arada kapıldığı ağlama krizleri de görüşmenin tuzu biberiydi. Adam Ankara'da oturduklarını iddia ediyordu, güya Selma bir ay önce İzmit'te bulunan kuzeninin yanına ziyarete gelmişti, kızıyla birlikte.

"O zaman kızını nasıl geride bırakmış olabilir? Amirin bu kuzen dalgasından haberi nasıl olmaz? Öfff... Gerçekten saçma bir iş bu. Beni nereden buldu bilemiyorum. Biri yalan söylüyor; hangisi bilemiyorum, ama adamcağız çok samimi göründü gözüme doğrusu."

Kahvesinden bir yudum alırken, "Neyse ki tatile gidiyorum, buradan uzaklaşıyorum ve bu mesele benim için kapanıyor..." diye mırıldandı. İçinde vicdanımsı bir şeyler kıpırdanınca, sert bir sesle susturdu onu. "Bildığım bir şey var da saklıyor muyum yani?"

Her şey başka bir açıdan bakıldığında değişebiliyordu zaten. İnsanın göreceliğe pek ısınmamış olması, eksikliğini duyduğu güven ve stabilite ihtiyacından olmalıydı. Düşünceleri saniyenin yarı sürecinde daldan dala atlayarak Matrix filmine kondu. Film hızlandırılmış sahneler halinde gözlerinin önünden akmaya başladı.

"Ajanlar, sistemin virüsü olarak Morfeus'u ilan ediyorlardı. Kurtulmuş olan ve kurtaracak olan yegâne olguyu!.. Onların bulunduğu açıdan, bedeninin sağlığını bozacak olan hastalık mikrobu Morfeus ve küçük ekibi oluyordu. Oysa filmi izlerken yönetmen bize gelişmeleri Morfeus'un gözünden aktardığı için, ister istemez bizim dostumuz onlar, düşmanımız ajanlar gibi görünüyordu. Hahahaha! Buna rağmen en gelişmiş ajan da oyundan sıkılmıştı ve buradan çıkışın yolunu aramaktaydı, diğerlerine hissettirmeden. Oyunu oynayanlar, oyundan habersizdiler ve bu sebeple rollerini gerçekmiş gibi samimiyetle canlandırıyorlardı. Hem, insan bilmediği bir olguyu talep edemez, onu özleyemez zaten. Fakat her nasılsa ajanlar da bunun oyun olduğunu Morfeus'un grubu gibi keşfetmişlerdi, üstüne üstlük, sistemi uyananlardan korumakla görevlendirilmişlerdi. Tam bir delilik!"

Yüzünde büyük bir beğeni ve şaşkınlık izi ile başını salladı.

Ve yine en güçlü mesajlardan biri Terk' idi... Ancak kaybetmeyi göze aldığınızda, sahip olduklarınızdan vazgeçebildiğinizde ve her şey bitmiş gibi görünürken doluyordunuz yeni bilinçle...

Geçiş süresinin acı dolu bekleyişi ve yoksunluk hissi iyice gözümüze sokulmuştu filmde; alışkanlıkların kaybedilmesinin ne denli zor olduğunu, oyun olduğunu bile bile geri dönmek isteğinin dahi galip gelebileceğini gösteriyordu.

İki tabure aralığında oturmak zordur!.. Rahatsızdır. Oyunu görürsünüz ama dahil olamazsınız ve en korkuncu, kendi yeni 'oyun'unuzu nasıl kuracağınızı da bilememektesinizdir.

Geri dönmek ve kendinizi uykunun rahat kollarına atmak istersiniz, hatta denersiniz de; ama bu mümkün olamayacaktır, çünkü 'gerçeklik hafızanız' değişikliğe uğramıştır. Artık eski oyunun katalizörleri aynı duygu yoğunluklarını vermez...

"Bu filme hayranım ben yaa..." diye iç çekti, oturup onuncu kez izlemek istedi bir an, fakat sırası değildi. Kafasında uçan düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak bilgisayarın başına geçti. Tatil için bir yerler araştırmalıydı; zaman geçirmeden internete bağlandı, mail kutusunu açtı... Gelen mesaj var mı diye kontrol etti, birkaç arkadaşına tatile gitmeyi düşündüğü yer ile ilgili sorular soran mesaj geçti.

Sonra Ağva ve Şile'yi, arama motorlarında taratmaya başladı; birçok veri bulmuştu, "Bu Goggle çok iyi..." diye söylendi. Bulunan dosyaları sırayla açıp okumaya başladı; bir iki otel, motel ismi buldu, ama tam olarak aklından geçen bu değildi. Yarım saat kadar bu işe devam ettikten sonra sıkıldığını hissetti. Diğer pencereden mail kutusunu kontrol etti; bir arkadaş, hem de az önce gönderdiği mesaja cevap atmıştı. Hemen hevesle açtı. .

"Selam Alev'ciğim, ne demek, sana yardım bizim için her zaman zevk olmuştur ve tam üstüne bastın, ayağını kaldır☺) Geçen hafta sonu Ağva'ya yakın bir köyde, tam denizin kıyısında bir motelde kaldık. Basit ama nefis manzarası olan bir yer, sen bayılırsın. Eğer seni biraz tanıyorsam! Kendine ait küçük bir koyu var. Hafta içi kimseler olmuyormuş, otelin sahibesiyle muhabbet ettik de biraz. Küçük bir de havuzu var, ne dersin? Eğer ilgini çekiyorsa aşağıda telefon numarasın veriyorum, arayıp daha fazla bilgi alabilirsin.. Otel sahibinin ismi Binnur, üstelik kadının esas mesleği neymiş biliyor musun; psikolog! Garanti gidersin sen oraya... Hadi görüşmek üzere, iyi tatiller canım, mucuks... Murat".

Bu inanılmaz tesadüf karşısında büyülenmiş şekilde bakakalmıştı arkadaşının mesajına. Hakikaten istediği tatil tam böyle bir şeydi; sevgilisi yoktu, yalnız gidecekti ve doyasıya kafa dinleyecekti. "Harikaaa!" diye kıkırdadı. Murat'la aralarında inanılmaz telepatik bir bağ olduğunu, tanıştıkları son üç yıl boyunca defalarca test etmişlerdi. İnternette çıktı, telefonu eline aldı. Binnur Hanımı aramak için düşünmeye gerek yoktu, arayıp yer ayırtmalı ve bavulları toplamaya başlamalıydı. Bir den, irkildi. Telefon elinde öylesine havada kalmış, gözleri sol üst tarafta görünmeyen bir şeyleri seyretmeye başlamıştı.

"Aman Tanrım, birden hatırladım, Hay Allah, görüyor musun şimdi, bu ayrıntıyı kime söylemeliyim; kocaya mı, amir beye mi ya da ikisi ne birden mi? Ne saçma bir pozisyonda kaldım. Hayır, bulaşmayı bu işe desem, içim içimi yer, tatilim mundar olur. Neyse Alev, söylenmeyi bırak, kuzu kuzu ara amir beyi, neydi adamın ismi? Hah şimdi, adamın verdiği kartı nereye sokuşturdum, bir de onu bulmak lazım. Zaten zavallı kocanın, neydi adamın ismi yaa? Radi miydi? Neyse, telefonu yok bende, bunu amir beye söylemem yeterli... Ayy, sinirden ter içinde kaldım."

Telefonun almacını kanepenin üstüne fırlatıp, kullanmakta olduğu üç ayrı el çantasının altını üstüne getirdi, artık masanın üstü tam bil zerzevatçı dükkânına dönmüştü, fakat kartvizit yoktu işte. Sinirinde! deliye dönmüştü, kısık seslerle üst üste küfür ediyordu düzensizliğine. Bu krizler sıklıkla yaşanırdı evde, alışılmış olmalıydı aslında ama ner'dee... Sonunda buldu -ki bulamadığı zamanlar da çok olmuştur- dün giydiği elbisenin cebindeydi, sıkıntıyla minicik, cep görüntüsü yaratan kıvrıma sıkıştırmıştı kartviziti.

Rahatlayarak, az önceki delirmiş haline güldü, kartvizitin üstünde Hamit Varol yazıyordu ve bir cep telefonu numarası. Hiçbir resmi hüviyet taşımayan, alelade bir kart! Giderek midesi bulanmaya başlamıştı; bir elinde kartı tutarak numarayı tuşladı, ikinci çalışta o muhteşem ses duyuldu, telefonda daha bile güzel geliyordu.

"Aloo... Buyurun Alev Hanım."

"Şeyy, merhaba Hamit Bey, benim aradığımı nasıl bildiriz? Şaşkınlığımı mazur görün."

"Tahmin ettim diyelim, meslek sırrı..." Gevrekçe güldü. "İşte bu gülme çok sinir bozucu!" diye geçirdi içinden kadın; buna rağmen mesafeli, nazik konuşma tarzına devam etti.

"Bir şey hatırladığımda söylerim..."

"Anlıyorum ama telefonda olmaz; Ortaköy'de size bir kahve ısmarlasam?"

"Çıldırılmış bu adam," diye söylendi iç sesi; ne cevap vermeliydi? Akli tüm olasılıkları taradı bir anda. Sonra, "Peki," dedi uysal bir çocuk gibi. "Caminin yanındaki ilk çay bahçesi, yarım saat sonra, olur mu? İşlerim var da."

"Anlaşılmıştır, görüşürüz," demesiyle, kapattı telefonu adam.

"Hep şaşıracağım mıyım ben bu adama?" diye sızlandı almacı yerine koyarken. "Ben de yuttum sanki, telefonda olmazmış, deli midir nedir? Uluslararası uyuşturucu takibindeyiz sanki, manyak yaa... Hayır desem, takacak adam bana, son kez görüşüyorum ve bu konu benim için the end oluyor, sana söylüyorum Alev! Ona göre!..."

Çılgın gibi banyoya atıldı, saçlarını ıslatmadan seri bir duş aldı, hızla giyindi. Sarı kıvrıkcık saçlarını tepeden sıkıca bağladı. Hiç makyaj yapmazdı, bir 'pıss'tlık parfüm sıktı. Saate baktığında daha on dakika geçmiş olduğunu görmek rahatlattı onu. Çantasını hazırlarken bir sigara yaktı.

"Gerçekten, benim aradığımı nasıl anladı adam? Bunun tek cevabı var; ev telefonumun numarası adamın cebine kayıtlı... Vayyy vayyy, bu ne şeref! Alev, bir bokun içine batıyorsun kızım sen; sen ki filmlerin daha ortasında katili teşhis edersin. Bu da aynen öyle işte, boşuna debelenme!"

Taksi çağırmak için telefonu eline aldığı anda hırsıyla ilave etti. "Bari zevk almaya bak!" Sinirli kahkahasını bastırmaya çalışırken taksi durağındaki adam ikinci kez, "Alooo," diyordu...

Çay bahçesine vardığında dakikası dakikasına yarım saat sonraydı ve Hamit Bey onu bekliyordu, hatta önünde boşalmış bir Türk kahvesi fincanı vardı. Son derece spor ve zevkli giyimi, devlet memuru olduğunu hiç ele vermiyordu.

"A, merhaba Alev Hanım, çok dakiksiniz."

Uzattığı el serin ve enerjikti, bir ağustos ikindi saati için bulunmaz bir zindelik!

"Teşekkür ederim, zamanımı iyi kullanmayı severim. Siz erken gelmişsiniz?"

Daha çok, "Başka işiniz yok mu sizin kuzum?" der gibi çıkan bu ses, adamı gülümsetti, ama cevap yerine, yine soruyu tercih etti.

"Ne alırsınız?"

"Çay alayım, biraz önce kahve içmiştim, teşekkürler."

"Bir an önce bitse de, işime gücüme baksam" modu'ndan kurtulamıyordu, rahatsız sandalyede kıpırdandı, hatta kıvrandı deyim yerindeyse. Adam tüm ayrıntıların farkındaydı, yüzünde belli belirsiz ince bir alay seziliyordu. Alev de bunu atlamadı; evet isimleri hatırlayamazdı, ama insan titreşimlerine duyarlıydı...

"İzin verirseniz hemen konuya geçmek istiyorum, fazla vaktinizi almayayım," diye mırıldandı nazıkçe ve ilave etti. "Bir şey hatırladım, mahut telefon görüşmesi ile ilgili, hani konuşmuştuk; bu arada başka gelişmeler de oldu bugün, anlayamadığım şeyler, onları aktarayım istedim size; tatile gidiyorum, sonra fırsat bulamam diye düşündüm, Hoş, önemli olup olmadığını da bilmiyorum ya!"

"Siz anlatın, bilmediğimiz her şey önemlidir, dinliyorum."

"Ona geçmeden önce, beni rahatsız eden bir ayrıntıyı sormak zorundayım müsaade ederseniz, basit bir konunun telefonda aktarılmasının nasıl bir mahzuru vardı?"

"Haa o mu? Zararsız bir yanıltma işte, umarım beni affedersin! sizinle kahve içme fırsatını kaçırmak istemedim." Çok masum gülümsüyordu ve parlak, düzgün dişleri pek davetkârdı. Sanki, "Seni daha iyi yemek içinnn..." diyen kurdun sözleri gibiydi.

Bu sözler kadını rahatlatmalıydı, ne de olsa asırlardır kullanılan, pek masumca bir erkek stratejisiydi; ama öyle olmadı. Alev'in sıkıntısı azalacağına artmıştı, aldığı her nefes, yüreğinin her atışı, "Tehlike! Tehlike!" diye gümbürdüyordu; kan basıncı artmıştı, şakakları zonklamaya başladı. Çayından üst üste yudumlar alarak kendini yatıştırmaya uğraştı söze başlamadan önce...

Adana, Sıcak Adana!

Sıcak çaydan aldığı büyük yudumun ağzını yakmasına aldırmadan, bir hamlede yuttu adam. "Öyleyse," dedi bitkin bir sesle. "Bu akşam İzmir'e gideyim, ablama danışayım, eğer bana yetki verirse babamdan kalan evi vereyim adamlara, belki biraz vakit kazanırız." Üzüntüyle içini çekti. Bu da mı gelecekti başına; hem ev, etse etse yüz, yüz elli milyar ederdi, o da sırf beş yüz metre kare arsası nedeniyle, üstelik yarısı ablasına aitti. Doğru dürüst düşünme yetisini kaybetmişti sanki.

Nihal hâlâ küçük hıçkırıklarla ağlamaya devam ediyordu, hayatındaki en içli ve en uzun ağlayış olmuştu bu! İlhan onu teskin edebilecek durumda değildi, hayır artık hiç değildi...

Mutfak masasından kararlı bir şekilde kalktı, telefona doğru yürürken karısına şu talimatı verdi: "Bana küçük bir seyahat valizi hazırla Nihal, akşam olmadan yola çıkacağım. Ben yokken bu durumu babana söylemeyi de bir düşün istersen, saçma sapan utanç krizleri ile oyalanacak durumda değiliz."

Arabayı çok hızlı kullanırdı; gece saat ikide İzmir'de, ablasının evinde, mutfak masasında, ikinci bira şişesi elinde, oturuyordu. Durumu bütün çıplaklığı ile anlatmıştı. Ablasıyla her zaman rahat, gerilimsiz bir ilişkisi olmuştu, çekinecek bir şeyi yoktu. Üstelik banka müdiresi olan Seval, başarılı iş yaşamı ve duyarlı yaklaşımları nedeniyle hep saygı duyduğu bir kişi olmuştu.

Bütün hikâyeyi birkaç ufak hayret nidası dışında tepkisiz dinlemiş olan abla, "Şimdi duygularımıza kapılma zamanı değil, çözüm, çözümmm!" diyen bir ifadeyle kendisini süzüyor ve düşünüyordu. "Bu kadının soğukkanlılığı şaşılacak bir meziyet..." diye düşündü İlhan; bıkkınlıkla şişeyi ağzına götürdü, üst üste birkaç yudumda birayı bitirdi.

Araya uzun bir suskunluk girmişti, hatta adam artık, "Yoksa evin satılma yetkisini vermeyecek mi?" diye, kendince oldukça saçma bir varsayımı bile düşünmeye başladı. Seval sonunda, telaşsız, duru bir sesle konuşmaya başladığında, belli ki tüm strateji kafasında belirmişti.

"Şimdiii... Evi ilk aşamada teminat gösterebilirsin tabii, benim açımdan bir sorun değil, aramızda böyle şeylerin lafı olmaz zaten. Bir yandan satışa çıkarırız, ama dediğin gibi ancak yüz milyar civarında eder. Gerisi için ne yapmalı, mesele bu!" Buzlu çayından bir yudum aldı ve yalnızca bir an konuşmasına ara verdi.

"Seçeneklerden biri, kayınpederine müracaat etmek ve en doğal olanı da bu; fakat adamın gerçekten inadı tutarsa ne yapılabilir? Benim yedekte pek bir param yok, en fazla on on beş milyar, bilemedin yirmi milyar bulabilirim ki bunu da sana vermek pek akla yakın değil; hem sorunu çözmeye yetmez, hem de ailecek bütünüyle sıfırı tüketiriz."

Tekrar bir yudum için durakladı, derin bir nefesle göğüs boşluğunu doldurdu. "Diğer seçeneğe gelince, buna biraz şaşırıcaksın biliyorum, çivi çiviyle sökmek!" Bu sefer gerçekten durakladı ve kardeşinin tepkisini bekledi.

Bu laf oldukça ilgi çekiciydi; İlhan'ın, şoku yaşadığı öğle saatlerinden beri duyduğu ilk heyecanlandırın lafı, farkına varmadan tekrar etti. "Çivi çiviyle sökmek?"

"Evet," dedi ablası, son derece doğal bir şey söylemişçesine devam etti. "Problemler onları yaratan anlayış düzeyinde çözülemezmiş, Einstein söylemiş bunu, e, ona inanmak durumundayız, değil mi?" Gülümsedi, yüzünde muzip bir ışık parladı; böyle anlarda kırk yaşında olduğunu anlamak güçleşirdi.

"Yani?" O da gülümsedi; yirmi dört saattir ilk defa oluyordu bu...

"Problemin kaynağı; dürüst bir işi, çalıp çırpmadan sürdürmeye Çalışmakta direnmen! Yanlış mı?.. Vergi kaçırdın mı? Sigortasız adam çalıştırdın mı? Suya sabuna dokunmadan repodaki paranın faiziyle geçindin mi?"

Soruların hepsine ümitsizce olumsuz işaretler yaptı adam, bu konuşmanın gideceği yeri tasavvur edemiyordu.

"Peki, bir bahaneyle, tazminat vermeden eleman da mı çıkarmadın? Cık cık cıkkk... Olmadı mı!" Yalancı bir hayret ve azarlama bakışı takındı. İlhan dayanamayıp küçük bir kakhaha attı. "Yaniiii, ne demek istiyorsun, sadede gel..." dedi.

"Peki güzel kardeşim, sadede geliyorum işte, yegâne mafya onlar değil!" Sözlerinin etkisini ölçmek istermiş gibi, nefesini tutup bekledi... "Ne!" dedi İlhan, bu hiç beklemediği bir sonuçtu.

"Şaşırmakta haklısın, bunu düşünüp telaffuz edeceğimiz bir günün geleceğini söyleselerdi inanmazdım doğrusu. Ama geldi işte... Bizim gibi cumhuriyet neferi, bilim aşığı memur anababanın yetiştirdiği çocuklar içinnn..." Sözü bitiremedi, yüzünün ifadesi burulmuştu; belli ki bunu düşünmek bile ona ağır gelmişti. Ama bu ifade, geldiği gibi hızla uzaklaştı yüzünden.

"Kısaca şöyle anlatayım. Epey zamandır arkadaşlık ettiğim zengin bir müşterimin bu konularda oldukça etkili güce sahip tanıdıkları var. Onun yardımını isteyebilirim. Bana yardım etme gayretinde olacaktır; çünkü nedense kendini bana karşı hep borçlu hissetmek gibi garip bir takıntısı var. Kendisine büyük krediler vermiştik;

Telefonu kapatıp mutfaga yöneldiğinde, hâlâ elinde bulunan telefon çaldı. Elinde olmadan irkildi adam; bir günde ürkek, telaşlı biri olup çıkmıştı.

Arayan Nihal'di; ona sağ salım geldiğini, sorunun hal çaresi için uğraştığını söyledi. Fazla rahatlamasını istemiyordu, artık o da bir miktar sorumluluk yüklenmeliydi.

Ablasından beklenen telefon geldiğinde, kahvaltıları bitmiş, sohbet koyulaşmıştı. Telefon sesi yine tüm sinirlerini germeye yetti. Rahat konuşmak için aceleyle banyoya seyirtirken, küçük cep telefonu avucunun içinde sırlıklam oldu terden.

"Alooo, ne oldu?" Sesini iyice kısmıştı; çocuğun durumdan etkilenmesini istemiyordu.

"Haberler iyi; senin Sadullah'ı tanıyorlar ve tabii onun işbirlikçisi örgütü de... Sanırım işler fazla gerilmeden hal yoluna girecek İlhan. Allah bize yardım ediyor galiba." Sesi minnetle ve sevinçle titriyordu ablasının.

Göz pınarından bir damla yaşın fışkırdığını hayretle hissetti adam; banyodaki Hilton tipi lavabonun aynasında kendi aksine baktı, bir yabancıyı izlemişçesine onu gördü! Adeta kendine dışardan bakıyordu... İlk kez on yedi yaşındayken, annesinin öğretmen arkadaşı Neriman teyzenin kızına âşık olup, reddedildiğinde ağlamıştı. Ve şimdi bu ikinci kez oluyordu.

Ortaköy Sahili

İkinci kez boğazındaki gıcığı temizleme ihtiyacı duydu; bu adam hep böyle, gırtlak bölgesinde kaşıntıya mı neden olacaktı.

"Dediğim gibi, belki hiç önemli bir şey değil. Konuşmasının arasında bir yerde, "Beni buldu galiba, belki de o garip mesaj yüzünden. Agv nedir?" tarzında; ya da tam olarak böyle değil, ama en azından 'agv'den eminim. Dediğim gibi, o sıralarda ben, nasıl etsem de bir an önce kapağı dışarı atsam diye kıvranıyordum. Bu cümlemin aklımda kalmasının tek nedeni, tekdüze telefon kaybı hikâyesinden farklı gibi görünmesiydi. Bulmaca filan gibi şeyleri severim biraz, o an ben de düşündüm 'agv' nedir diye. Hatta aklımdan şöyle absürd bir şey geçti; 'Ankara'da grev' gibi büyük puntolu bir gazete başlığı. Uydurmayı çok severim, siz hele benim plaka harflerine uydurduğum hikâyeleri duysanız..."

Aynı duyguyu şu anda yakalamış olduğundan, hafif ama sinirli biri kahkaha attı. Ne ki, adam gülümsemedi bile; gözlerini dikkatle yüzüne dikmiş, ağzından çıkacak kelimeleri Musa'nın on emri gibi kutsamaya hazır, dört kulakla dinlemekteydi.

Adamın bu 'Allah kelamını dinleme' pozisyonu kadını kendine getirdi, hemen ciddileşti.

"Size söylemiştim, önemli olmayabilir diye uyarmıştım, ama beni; ciddiye almadınız." Sesinde belirgin bir güceniklik vardı, söylediği bil aptallık, az önce evde yaşadığı 'ayma' duygusundan çok uzaktı. Duygular söze döküldüğünde pek anlamı kalmayabiliyordu. Kendisini öylesine aptal ve beceriksiz hissetti ki, neredeyse küçük bir kız çocuğu gibi, arkasına bakmadan kaçıp gidecekti.

Oysa adam onun gibi düşünmüyordu!

"Hayır, hayır suskunluğumu yanlış anladınız. Tam tersine çok önemli bir şey olmalı, zekânızı küçümsediğimi esefle fark ediyorum..." Durakladı; samimi görünüyordu, belki de ilk defa adam hakkında bu algıyı hissetmişti.

"Yaniii, yani bu cümleden bir şey anladınız mı siz?" Donup kalma sırayla oluyordu demek...

"Hayır, içeriğini anlamadım; ancak sesinizden ve yüz mimiklerinizden, doğru iz üzerinde olduğumuzu anladım; kokladım diyelim kısaca." Cesaretlendirmek istemiş gibi, o muhteşem gülümseyişlerden birini daha başışladı.

"Bu kadar mı?"

"Bu size bağlı."

"Nasıl yani? Bakın, gücenmeyin ama, bu konu benim hem ilgi hem yetenek alanımı aşıyor galiba. Gelmişken, bugünkü garip ziyaretçimden de bahsedeyim kısaca; ve siz beni bu tuhaf işten azledin. Olur mu?"

"Olur." Yine masum ve büyüleyici bir gülümseme!

İçinden, "Sakın, sakın ha!" diyordu bir ses. Uyarıya aldırarak durumda değildi; bu hissi geçiştirmeye çalıştı ve sabahki telefonda başlayarak, adamla kızının evine gelmeleri ve anlattıklarını, hatırında kalan tüm detayları ile aktardı. Konuştuğu sürece lafını bir kez bile bölmedi adam. "Gerçekten ilginç bir adam bu..." diye düşündü ve anında, ikisi etrafında örülen ipek kozasının farkına vardı; insanlar ve güzelim Ortaköy sahili, sanki bir sis perdesinin arkasında kalmış gibiydiler. İçi acıyla burkuldu, "Ben bunu bir kez daha yaşamıştım," diye düşündü; yine deniz kıyısı, yine bir kafeydi az önce içinin sakın ha uyarısını yapmasına sebep olan yer; Ataköy Marina'ydı ve aradan tam sekiz koca yıl geçmişti.

İçi ağlama isteği ile dolu dolu, titreyen sesiyle sordu

"Evet, ne dediniz, pardon anlayamadım."

"Ben bir şey demedim, ama beyninizde ya da yüreğinizde bir konuşma olduğu çok açık."

"Gerçekten üzgünüm, bir şey hatırladım, hayır hayır, konuyla alakası yok, çok eski bir anı!"

"Anlıyorummm..."

Hiç bir şey anlamıyorsun koca bebek, sen kendini çok akıllı buluyorsun değil mi? İyi ya öyle san! Bana ne bundan. Ben tatile gidiyorum.

"İşte hepsi bu Hamdi Bey. Başka bir şey yoksa ben kalkayım; yapacak epey işim var, dediğim gibi tatile çıkıyorum da."

"Hamit..." diye düzeltti adam, anlayışla. "Ne güzel. Ne tarafa gidiyorsunuz? Bodrum?"

O kadar gelişigüzel, o kadar ilgisizce sorulmuştu ki soru, aklının başka bir yerde takılı kaldığı öylesine belliydi ki, alındı birden ve sesi sinirli bir tizlikle çınladı.

"Neden? Bir Bodrum kızına mı benziyorum? Hani Kozmo kızı filan gibi, hahaha!.." içinden kendine küfretti, Kozmo kızı mı? Bunu da nereden uydurmuştu?

"Affedersiniz Alev Hanım, alınmakta haklısınız, aklıma bir soru takıldı, onu düşünüyordum."

"Nasıl da anladı alındığımı, dehşet bu adam!" diye düşündü kaldı.

"Alındığımı da nereden çıkardınız? Neyse soru, benim için miydi?"

"Alev Hanım, şu beylik saf kerizi oynamayı bırakalım mı? İkimiz de; bunları yemeyecek kadar tecrübeliyiz; hem zamana da hak ettiği saygıyı göstermiş oluruz, sizin en başta belirttiğiniz gibi." Yüzünde gerçekten ciddi bir hava belirmişti.

"Bu ikimiz için de geçerli mi?"

"Sizi temin ederim ki geçerli."

"İyi o zaman... Sorunuz neydi?"

"Az önce söylediğiniz, hani Selma'nın aptalca bulduğunuz cümlesini hatırladığınızda, ne yapıyordunuz? Lütfen iyice anımsamaya çalışın, çok önemli olabilir."

Düşündü; gerçekten samimiyetle, o anı yeniden yaşamaya çalıştı. Sanki gözünün önünde herkesin görmediği bir film sahnesine bakar gibi, mırıldandı:

"Tatile gideceğim yeri saptamaya çalışıyordum, bilgisayarın basındaydım. Arkadaşımdan bir mesaj gelmiş, onu okudum... Tam gitmek istediğim gibi bir yerden bahsediyordu; Ağva ile Şile arasında bir köy. Hemen kararımı verdim, yer ayırtmak için telefonu elime aldım ve işte o an..." Durakladı; tıpkı o an yapmış olduğu gibi, hareketleri donmuş, gözleri sol üst köşeye kaymıştı, bir şeyler seyrediyor gibiydi.

Sessizlik yirmi saniye kadar sürdü; pozisyon da... Sonra yeniden mırıldandı kadın:

"İşte o an geldi aklıma bu anlamsız cümle," dedi. Sesinin tonlaması noktayı koymuştu sanki.

Adam da gerginliğinden kurtulmuş gibiydi, üstelemedi

"Gerçekten çok iyi niyetli, zarif bir hanımsınız Alev Hanım, vakit ayırdığınız için size minnettarım."

"Zarif mi? Pöh! Hakkımda söylenecek en son söz bu olabilirdi hani!" diye düşündü.

"Rica ederim. Gitmeden önce ben de size bir soru sormak istiyorum..."

"Lütfen, buyurun."

"Emniyet Müdürünün sevgilisi bile olsa ki bundan emin değilim artık Selma tarzında bir kadının kayboluşuyla ilgilenmekten daha önemli işler için eğitilmiş gibi görünüyorsunuz. En azından bu konuda doğruyu hissediyor muyum, bunu bilmek isterdim? Evet ya da hayır deyin, yeter; detayları bana anlatmayacağınızın farkındayım."

"Evet..." dedi mahcup bir ifadeyle; bir yandan hesabı ödemekle meşguldü. Durum açıktı, fazla söze gerek yoktu. O güzel ağzı bir kez öpmek geldi kadının içinden...

Birkaç veda kelimesiyle ayrıldılar, sahil yoluna bile çıkmadılar birlikte, oysa o yola çıkmadan başka bir yere gidilemezdi. Eve dönmek için bir taksiye el etti.

"Ulus'a doğru çıkalım lütfen," dedi yerine yerleşirken; kararmak üzere olan havada garip, sisli ve uzak bir görünüm vardı.

Zaten kısacık bir.yoldu, çok geçmeden evinin bulunduğu yaman yokuşu turmandılar, parayı öderken gözü apartman kapısına ilişti. "Aman tanrım!" dedi yüksek sesle, kendini frenleyememişti; çünkü kapının önünde, Rıfat denilen o adam, eli hep aynı noktada yapışıp kalmış izlenimi uyandıran kızının serçe bacağına benzeyen sol bileğini sımsıkı tutmuş, arabadan inişini seyrediyordu.

Tepkisine heyecanlanan şoföre, "Yok bir şey, iyi günler," dedi, arabadan indi. Dikkatle karşıya geçip babakızın önünde durdu. Sabırla, "Buyurun?" anlamında bir bakışla baktı adama...

"Alev Hanım, sizden bir ricam olacaktı, yukarı gelebilir miyiz? Çok önemli."

Kadın yılların deneyimi ile belayı tanıyordu, bazıları çok acınacak bir yüzle ve haklı bir nedenle gelirdi onların; buna kanmadı.

"Bakın Rıfat Bey, şu anda gerçekten çok meşgulüm, hazırlık yapmam gerekiyor, acelem var, sizi ağırlamam mümkün değil. Lütfen kusura bakmayın, burada söyleyin, nedir?"

Adam uysallıkla boynunu büktü, kızarmış göz çukurları öyle acıklıydı ki, tepkisine anında pişman oldu kadın.

"Şeyy... Selma'nın Ankara'da bir ablası var. O belki Selma hakkında bir şeyler biliyordur. Size telefon numarasını versem arayıp sorabilir misiniz diyecektim."

"Siz neden sormuyorsunuz? Ne de olsa baldızınız..." . Tekrar kararının yerinde olduğuna hükmetti, acıma duygusu kaybolmuştu. Bunlar konuşulurken küçük kız üst üste belki on kez hapsirdi...

"Eski bir nedenden ötürü aramız pek iyi değil, bana cevap vermez. Lütfen bunu bizim için yapın."

Kolu yukarı kalkarken biz'e anlamak kazandırmak için olsa gerek beraberinde minik kızın tüm bedeni yerden havalandı. Adamın sıktığı yerden kopacaktı gibi görünen minik bilek, kırmızı beyaz, pençe pençe bir renk almıştı. Alev'in gördüğü bu detay tüm direnme güdüsünü sıfırın altına düşürdü.

"Tamam, peki... Verin numarayı arayacağım, kendi numaranızı da verin, size sonucu bildiririm. Ve lütfen artık benden ümidi kesin. Üzülüyorum, gerçekten... Ama elimden bir şey gelmez, polisle işbirliği yapmalısınız, umarım kısa zamanda sağlık haberini alırsınız karınızın."

Bu arada hapsirmaktan helak olmuş kıza döndü, başını okşadı.

"Hasta mı oldun yoksa sen? İsmi neydi senin?" Kızın siyah iri gözleri, korkuyla daha da irileşti, babasının arkasına doğru saklanmaya yeltendi...

"Neden cevap vermiyorsun ama? Çok mu korkutucu biriyim?"

Adam, cebinden çıkardığı, üzerinde numara yazılı küçük kâğıda, kendi numarasını ekledi kargacık burgacık bir yazıyla. Bir an için de olsa kocaman elini kızın bileğinden ayırmıştı. Başını kaldırmadan, "Lizen..." dedi duyulamayacak bir sesle.

"Efendim?" dedi kadın.

"İsmi sormuştunuz, ismi üzen."

Alev gülmekle hayret etmek arası bir yerde kekeledi. "Lizen mi? Ama bu ne ismi böyle? Hiç duymadım bugüne kadar. Kendisi neden cevap vermiyor? Hasta mı?"

"Hayır, alerjisi var... Pek konuşmaz. İsmi annesi koymuştu, itiraz etmişim ama dinlemedi, kimse anlayamıyor."

Gözlerinden birkaç damla yaş dökülerekten kâğıdı uzattı kadına.

"Bekliyorum Alev Hanım, çok teşekkür ederim, siz bir meleksiniz."

Sıkıntıyla başını olumlu anlamda salladı kadın, oldum olası iltifattan ve gaza getirilmekten haz etmezdi; dış kapının kilidini açarken, "Tamam arayacağım, hoşça kalın, iyi akşamlar!" dedi. Ağır dış kapı neredeyse burunlarına çarpacak düzeyde haşmetle kapandı babakızın yüzüne. Her şey öylesine dokunaklıydı ki, bunun üzerine bir şişe şarap içilir ve hatta iyi bir ağlanabilirdi. Fakat bir yandan, duygularına kapılmadığı için kendini tebrik ediyordu, üçüncü kata, kendi dairesine vardığında.

Ayakkabılarını çıkardı, mutfak ışığını yaktı, kırmızı çantasını salondaki yüksek arkalıklı sandalyeye taktı ve bulaştığı bu işe lanet ederken yakaladı kendisini, kızdı. "Aman be, bencil kadın sen de... Birine de bir hayrın dokunsun, ne olmuş yani!" Kendi azarına, narin bir boyun eğişle cevap verdi. Ayakkabılığın üstünde duran siyah telefon almacına uzandı, azar işe yaramıştı.

Numaraları tuşlarken zavallı küçük kız gözlerinin önüne geldi; ruh gibiydi adeta, duru, sedef gibi bir teni vardı, çok zayıftı. Hele siyah gözlerindeki o tevekkül, şikayetsiz, sanki sadece olaya seyirci olan birinin bakışları. Korkutucu! Taranmamış, arkadan gelişigüzel atkuyruğu yapılmış açık sarı düz saçları, çocuğu daha da erişilmez kılan bir etki, kim bilir...

"Alooo... Ben Alev, kiminle görüşüyorum?"

"Neriman. Buyurun kimi aradınız?"

"Affedersiniz Neriman Hanım, siz Selma'nın ablası olmalısınız, telefonunuzu Raif Beyden, şeyyy... Yanlış oldu galiba, yani eşinden aldım... Size bir..."

"Sizinle görüşecek bir şeyim olduğumu sanmıyorum, hele o Rifat'la hiç!"

Sesin tonu öylesine kesin, öylesine sertti ki, telefonun kapanacağını hissetti.

"Durun, kapatmayın lütfen, burada söz konusu olan sizin kardeşiniz, yeğeniniz... Size bir soru sormak istiyorum."

Bu cümlelerin yarısından çoğunu duymadı Neriman; çünkü telefonu kapatmıştı. Alev için bu, gerçek bir düş kırıklığı oldu; böyle bir tepki beklememişti, bir kez daha babakıza acıma duyguları ile doldu. Neydi bu böyle, kan davası mı?

"İnsanları anlamak mümkün değil!" diye söylendi. Elinden geleni yapmıştı.

Amir bey de başka bir muammaydı bu hikâyede. "Buraya kadarmış, vallahi dahasına karışmayacağım!" diye yemin etti mutfaka yürürken. Düşünmek için bir çay içse fena olmayacaktı. Oteli de arayamamıştı. "Yarın ararım artık..." diye geçirdi içinden. "Biraz briç mi oynasam acaba?"

Yine erken bir telefonla uyandığında saat ona geliyordu, söylenerek dar koridordan geçti, aceleyle ayağını kapıya çarpmıştı, bir yandan ayağını ovuşturup bir yandan gözlerini açmamaya çalışıyordu. Haliyle, sesi biraz sert çıktı;

"Alooo, eveet!"

"Alev Hanım?"

"Evet benim."

"Ben muhtarınız Osman Kara, sizi rahatsız etmek istemezdim ama burada bir sorununuz var."

"Ne gibi?"

"Burada kızıyla birlikte bir bey var, sizden şikâyet ediyor, mecbur oldum aramaya, kusura bakmayın."

Gün ışığı değmesin diye açmamaya çalıştığı gözleri fal taşı gibi açıldı birden, karşıdaki aynada cadı gibi kabarmış saçları ile korkutucu bir görüntü vardı. Tüyleri diken diken oldu.

"Ne? Neyimden şikâyet ediyor? Ve ne hakla sizi meşgul ediyor?"

"Güya karısının nerede olduğunu kendisinden gizliyormuşsunuz, aramamam lazımdı biliyorum, üzerime vazife değil. Hani bir yanlış anlamadır belki diye düşündüm..."

"Evet kesinlikle bir yanlış anlama, ciddiye almamanızı öneririm. Hoşça kalın, yapacak işlerim var."

Kan basıncı yükselmmişti. Sokaktaki çocukların bağırış çağırışları beyninin içinde uğulduyordu, yokuşu tırmanamayan bir arabanın acı fren sesleri ve kayma gıcırıltıları arasında kendini banyoya attı. Yüzünü bolca suyla yıkadığında, ilk andaki siniri yeniden acımaya dönüştü. "Adamın acısı mantıksız şeyler yapmasına sebep oluyor; zavallı!" diye düşündü. "Bu Selma denen kadın, ne yere bakan yürek yakan bir kadınmış." Nedense, ölmüş olduğunu zannetmiyordu, öyle olsaydı şimdiye kadar cesedi bulunurdu ya da polis daha çok veri ele geçirirdi, "Ne bileyim yaaa!.."

Ya öldüyse... Bu zavallı adam o zaman iyice çıldıracaktı; ve kız kardeş aklına geldi, sert sesle kendini azarlayan. "Bunlar ailecek vicdansızlar galiba!" diye söylendi, çay suyunu ocağa koyarken. Gece yağın yağmur terası yıkamış, evin içine tatlı bir serinlik dolmuştu. "Bu harika!" diye söylendi, oldum olası sıcak havayı sevmezdi.

Kahvaltıyı hazırlarken ister istemez konuyu düşündü, amirin dedikleri ile kocanın anlattıkları birbirini hiç tutmuyordu. O ise şu ana kadar her ikisini de bu tutarsızlıklar nedeniyle yüzlememişti. İşin içine iyice girdiğini göstermekten ve taraf olmaktan kaçınmıştı. Her an, bu olayın maziye karışmasını ve gündelik, tasasız, 'otobüs bekler' havasına dönmek istiyordu. Gülümsedi; babası, yemek yememek için direndiği ve dolu tabağının başında kıpırtısız oturduğu zaman böyle sorardı, "Otobüs mü bekliyorsun Kefken?.." ve kırırdaşırlardı; bu bir nevi yalnızca ikisinin bildiği bir parola gibiydi, "Eewweeeet, gecikti de..." diye cevaplardı, gülümserken iyice yaygınlaşan ağzının derinliklerinden. Babası kendisine asıl ismiyle hitap etmezdi nedense. "Kefken," derdi, o zamanlar manasını bilmiyordu, büyüdüğünde sormuştu bir keresinde ve babası "Bir ada..." diyerek omuz silkmişti. Kendisine neden bir adanın ismiyle hitapedilmişti uzun yıllar boyunca, bunu sanırım yalnızca babası biliyordu ve açıklamamıştı işte.

"Bu kızcağız... Kaç yaşında acaba, bu saçma isim! O hüznü, korkulu bakışlar... Giderek beni içine alan bu iş... İnsanın hayatı ne anlamsız şeylere bağlanıyor, tesadüf demekle açıklanabilir mi? Bu kadar kolay mı? Benden sonra biri, bir çaycı belki, girseydi kadının odasına, şu anda bunları düşünüyor olmayacaktım. Muhtarımız, başına sarılmış beladan kurtulabilmek için bu mahcubiyeti yaşamayacaktı. Vesaire vesaire... Ooofff... Saçma! Peki, Hamit Bey ya o, bu meseleyi neden bu kadar ciddiye alıyor. Selma'nın benim bilmediğim ne gibi bir özelliği var? Varsa bile, belli ki zavallı kocasının bundan haberi yok, bilseydi çoktaaan yumurtlamıştı."

Kızarmış ekmekten bir lokma ağzına attı, soyulmuş domates dilimini tırtıkladı çatalıyla. "Ya da herkes her şeyi biliyor ve burada maymuna çevrilen benim." Kızcağızın tutuklu olmayan diğer kolunun altına sıkıştırmış olduğu mor bir defter ya da bir kitap görmüştü, merak etti. Resim defteriydi belki, böyle sessiz çocukların da kendini ifade etmeye ihtiyaçları vardı şüphesiz. "Keşke sorsaydım!" diye üzüntüyle iç geçirdi. "Muhtemelen cevap vermeyecekti; baksana, babası fazla konuşmadığını söylüyor, belki de hiç konuşmuyor yavrucak. Acaba annesi kaybolduktan sonra mı böyle oldu, hep mi böyleydi?"

Kendi babası ve küçük kız hali geldi gözlerinin önüne. Onlar ne çok konuşurlardı; saatlerce anlatırdı küçük Kefken, heyecanlıydı, güzel ve etkili konuşurdu ve babası o derece dikkatle dinlerdi ki gören, bir doktora tezine hazırlığın tam ortasında olduklarını sanabilirdi. Gülümsedi... Kuşlar, teras duvarına akşamdan bıraktığı ekmek parçalarını bitirmişlerdi, şimdi de sakız sardunyalari eşeliyorlardı hevesle, ne bulacaklarsa!

İzmir'de...

Kendisine gelmesi on beş saniye sürdü. "Aloo?" dedi. Ablası hâlâ orada mıydı acaba?

"Evet canım buradayım, biliyorum zor anlar bunlar, ama emin atlatacağız. Şimdi işe dönmem lazım. Sen yeğeninle eğlenmeye be bana haber verdiklerinde seni arayacağım. Bak, endişelenme tamam mı?"

"Tamam ablacığım, iyi ki varsın, seni seviyorum." Sesi çok hışırtılı çıkmıştı neredeyse ağlayacak biri gibi. Fakat abla onun utanca düşmesini engellemek için, "Hadi bay..." deyip kapatıverdi telefonu.

"Aslında sevinmeliyim, hem de delice sevinmeliyim..." diyordu aynadaki aksini süzerken; ne ki, içindeki huzursuzluk giderek artmaya devam ediyordu. Banyodan çıkarken, bütün düşünceleri kafasından çıkarıp atmaya çalıştı; bu gerilimi çocuğa da geçirmemeliydi. Kafasında bir ses çılgınca bir ritim tutturmuş, kim bilir nereden aklında kalmış olan bir cümleyi tekrar ediyordu: "Kurtlarla sofraya oturan... Nını nını nı... Kendisinin, yiyecek mi, nını nını nı, konuk mu, nını nını nı, olduğunu önceden bilemeeee!..."

Salon geniş ve ferah döşenmişti, rahmetli eniştesi iyi eğitilmiş, zeki ve para kazanmayı bilen bir adamdı. Her ne kadar ablası şu anda ancak evi geçindirebilecek, standartlarını fazla düşürmeyecek bir durumda ise de, önceleri refah düzeyleri oldukça iyi olmuştu. Enişte bey; kimya mühendisiydi ve bir tekstil fabrikasının genel müdürüydü, 41 yaşında kalp krizinden ölmeden önce.

Yeğenin bilgisayar oyununu ilgiyle izliyor görünmek onu yormuştu, beyninin damarlarında bir keçeleşme mi vardı! Çocuk sürekli konuşuyordu, yavrucak, baba ilgisi de olmayınca duygularını, oyunlarını, bir erkekle paylaşmaya çok açtı, kızamıyordu da...

Giderek işkenceye dönüşmeye başlayan dayıyeğen paslaşması, saat dört sularında ablasının telefonuyla kesildi. Ablası, mahut kişilerin aradığını ve görüşmek için saat 17.45'de Efes Oteli'nin önünden siyah bir BMW ile onu aldıracaklarını bildirdi. Geç kalmamalıydı ve şoförle konuşmaya çalışmamalıydı.

Midesine bir kramp girdi, otuz saat içinde ikinci kez, bu hayra alamet olmasa gerekti... Daha zaman vardı ve geçmek bilmiyordu, kesinlikle içmeye ihtiyacı vardı, yoksa bu gerginlik onu pes ettirmek üzereydi. Kendine bir büyük bira açtı, yeğenine karşı gündüz gözüne içki içen biri imajını vermek kesinlikle can sıkıcıydı ama; can sıkıcı olmayan ne vardı ki hayatında... "Ooofff of!" diye iç çekti yine. Delikanlıyı TV'de bir film izlemeye ikna etmişti. Mutfak balkonundan, İzmir'in rutubetli, sıcak havasına göz attı... Düşünceler, ahhh, onların yüzlercesi kafasında horon tepiyorlardı...

"Ben bu hale nasıl geldim sahi? Hangi derin uykularda uyumaktaydım acep?" Annesinin ona hep titizlikle rehberlik edişi geldi gözünün önüne. Ah, şimdi hayatta olmamaları ne büyük kayıptı İlhan için; özellikle annesinin. O hep annesinin kuzusu olmuştu. Bir dâhi olduğu daha dört yaşındayken belli olmuştu ama kimselere belli edilmemişti. Kültürlü memur ailesiydi onlar. Övünülmezdi, boşa çene çalınmazdı, okunurdu, düşünüldü ve çalışılıp çabalanırdı. Babası erken yaşta albaylıktan emekli olmuştu, zaten mesleğini pek severek yaptığı söylenemezdi, iş saatleri dışında bir kere bile üniformalı görmemişti onu. Sessiz sedasız kendi halinde bir adamdı. Sert, otoriter, içkici olması beklenirdi ama değildi. Ayda yılda bir içerdi, iki duble rakı, daha fazla değil. Yanında kendi yaptığı, limonlanmış ve çatalla iyice ezilmiş tahin helvası; hayır, annesi ona hiç eşlik etmezdi. Çok prensipli bir kadındı, ilkokul öğretmeniydi ama öğretmenlik onun ikinci derisi gibi, doğarken getirdiği bir şey olmalıydı; sonradan edinilen bir meslek insanını vücut ölçülerine bu denli uyamazdı.

Düzen, intizam ve öğretmek için gelmişti bu dünyaya annesi; çok zekiymiş, okulda matematik şampiyonu olduğunu kimse bilmezdi! Öğünmeyi, yaptığı fedakârlıkları kimseye anlatmayı, hele kafalarına! kakmayı asla sevmezdi. Çok zor şartları olmuştu annesinin, fakirlik, öksüzlük. Bu yüzden, paranın kıymetini bilirdi; tutumluydu ama onda öyle bir tatmin edilmemişlik duygusu vardı ki bu ancak çok yakından! ona bakanların anlayabileceği hassas bir husustu. Üzüntüyle başını salladı, ikinci birayı açmıştı. "Zavallı canım anneciğim, oysa sen öyle yüksek mevkilere layıktın ki!" Gerçekten de imkân olsaydı, bu kadın, hani denir ya başbakan olabilirdi. Hemen her kadının yaptığı gibi, kocasını itmeye, yükseltmeye çalışmış ve bu yeteneğinin onda da vücut bulmasını dilemişti. Heyhat! Babası yüksek ideallerin, hırsın kıyısından bile geçmiyordu. Bu denemeden karşılık bulamayan anne, tüm ilgi ve sevgisini oğluna yöneltti ve onu yüksek başarı için yetiştirdi. Elinde öylesine uygun bir maya vardı ki, bu ideal, başarıya ulaşacak gibi görünüyordu. Çünkü İlhan gerçekten üstün zekâlıydı; dört yaşında okumuş, beş yaşında Resimli Bilgi Ansiklopedilerinin beş cildini de satır satır ezberlemişti. Altı yaşında dördüncü sınıftan okul hayatına başlaması imtihan neticesinde uygun bulunmuştu. Hayatı boyunca girdiği tüm sınavlarda başarılı oldu. En iyi okulun en yüksek puanlı bölümünü okudu, yurt dışında master yaptı, burs kazanarak tabii.

Fakat Türkiye'de üstün zekâlı olmak, kapıları açan değil kapatan bir özellikti ve şüphesiz biçare annenin bilmediği durum da buydu. O, Atatürk ilkeleri, vatan, dürüstlük diyen bir çağın insanıydı. Bilginin ve çok çalışmanın başarıyı getirdiğini yani dünyasal anlamda belki zannediyordu. Ama şartlar burada çoktan değişmişti, köprülerin altından tonlarca su akıp gitmişti ve artık bu duygularla ancak nostalji yapılabilirdi. Zaten,

kokuşmuşluğun azmış boyutlarını fazlaca göremeden, bil otobüs kazasında bu dünyayı terk ettiler. İlhan, ablası kadar düzenli, mantıklı olamamıştı pek; düşünce sistemi her zaman biraz farklıydı!

Zamanı algılayamazdı örneğin; çok iyi niyetliydi, romantikti. Tüm gerçek dâhiler gibi kendinin farkında da olamamıştı; entelektüeldi ama bunu satmaya uğraşmazdı. Fazlaca bilmediği bir konuda yorum yapmaya kalkışmaz, fazla konuşmazdı. İlgilendiği bir konuyu, varılabilecek en ince detayına kadar deşer, diğer bilgileriyle test eder, sorabileceğiniz her soruya cevabını önceden düşünmüş hazırlanmış olurdu, iyi de, nasıl olup bu durumlara gelmişti?

İkinci biranın son yudumunu içtiğinde saate bakmayı akıl etti. "Aman tanrım!" dedi, bu hep böyle olmuştu, zaman yakın bir arkadaşı değildi onun. Palas pandıras evi terk etti, bir taksi çevirip, "Efes Oteli lütfen!" dedi. Gerginliği geçmişti, hatta tatlı bir mahmurluk çökmüştü üzerine...

Siyah BMW tam vaktinde, kapının önüne yanaştı. Şoför mahallinde, şoför olduğu su götürür, genç, yuppi tarzında biri olsa da, İlhan arabayı tanıdı. İki adımda arabaya yaklaştı, arka kapıyı açıp içeri girdi, sıradan bir tavırla, "İyi günler," diledi.

Birkaç kilometre boyunca başka laf edilmedi. Gerçi İlhan İzmir'liydi ama uzun zaman olmuştu bu şehirde yaşamayalı, geçtiği bütün yerleri tanıyamadı. Sonunda, gecekondu semti gibi görünen bir semtin geniş ana caddesindeki bir otelin önünde durdular; 'Grand İzmir!' Bu büyüklük takıntısı hep güldürmüştü İlhan'ı; buna rağmen ülkesini, insanlarını seviyordu. Gerçi annesinin ısrarları olmasaydı master sonrasını Amerika'dan dönmeyecekti. Neyse bunlar tarih olmuştu; gençliğin taze ateşi, neredesiniz!

Şoför ilk defa ağzını açıp konuşarak, "Toplantı salonu ekisi iki..." dedi. Arabadan inerken her uygar insanın yapabileceği gibi teşekkür etti. Döner kapıyı itip, serin havaya adım attı. Resepsiyona şöyle bir baktı, genç bir hanım başını eğmiş çalışıyordu bankoda. Gözleriyle asansörün" yerini tespit etmeye çalışarak aksi tarafa doğru, rahat koltukların yer aldığı sağ tarafa doğru yürüdü. Garip bir dinginlik gelmişti üzerine, kapıyı gördü, barın hemen önünde sol girintide. Zaten katta olan asansöre binip ekisi 2'ye bastı. Küçük kabini Latin müziği doldurmuştu, aynada kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Görünümle ilişkisi olmazdı; eski, buruşuk ve hatta kirli olabilirdi giydikleri tabi herhangi bir kadının bakımı altında değilse!. Çantasını bankada, şemsiyesini ne bileyim nerede unuturdu. Tam Profesör Turnusol! Ablasının kendisine taktığı isim buydu. Asansör hafifçe sarsılarak durdu. Sağdaki "Lâl Salonu" tabelalı kapının önünde bir an durakladı, sonra kapıyı açıp girdi. Salon uzunlamasına genişti, dışarıya açılan pencere yoktu, haliyle yerin iki kat altında. Salon serin ve karanlıktı. İlerle; uzun boş masanın en dibindeki bir sandalyeye oturdu, cebinden sigarasını arandı. Aceleyle çıkarken paketi yanına almadığını fark edince canı sıkıldı, sonra her zaman göğüs cebinde duran baba yadigarı gümüş tabakayı hatırlayarak sevindi; tabakada üç sigara vardı. Ortada kül tablasına benzer bir şey yoktu ama buna aldırmadan yaktığı sigaradan deriinn bir nefes çekti.

Siyah gözlüklü, genç görümlü iki kişi salona girdiklerinde sigara yarılanmış, külü gayri ihtiyari halıya silkelenmişti. Adamlar başarıyla resmi bir selam verip, masanın diğer ucundaki iki sandalyeye yerleştiler. Görüntü ölesiye komikti. Alacakaranlık bir oda, devasa bir masa ve kör gözlüklü, ajan kılıklı adamlar. "Ne işim var benim burada allahım!" diye hayıflandı. Tabii dillendirmedi; onun yerine, "Merhaba, ben İlhan Akdamar..." dedi.

Onlar da, "Merhaba!" dediler, yankı yaparcasına. Bir tanesi, boğazındaki hayali gıcığı temizlemek gayretiyle öksürdü; sonra ciddi, vakur bir sesle konuya giriş yaptı.

"İlhan Bey, fazla giriş cümlesine gerek görmüyorum. Sorunum bize iletildi ve aslında ilgi alanımıza da girmiyor. Biz devlet memuruyuz, bu tür durumlar bizim işimiz değil. Ancak siz öylesine kritik bir anda ve yerde önümüze çıktınız ki, belki karşılıklı olarak menfaat temi edebilmemiz mümkün olur diye düşünüldü. Takdir edersiniz ki biz emir kuluyuz ve amirlerimizin izni olmadan size şimdi yapacağımı; teklifi getiremezdik." Durup nefeslendi. İlhan'ın uyuşuk beyni -iki büyük biradan olabilir -birden atağa kalkmıştı; ne diyordu bu adam, devlet memuru mu? Hadi canım...

"Şöyle ki; biz sizin malum şahısa olan borcunuzu süresiz olarak dondurabiliriz. Bunu yapabilecek konumdayız. Ancak bunun karşılığında size bir iş..." Durakladı, "Aslında bir nevi vatan görevi önermek durumundayız." Tekrar durakladı, dinlendiğinden ve ciddiye alındığından emin olmak ister gibiydi. İlhan memnuniyetle bu talebi karşıladı, heyecanlı bir tavırla "Vatan görevi mi?" diye sordu ve bekledi.

"Evet, aynen öyle. Çok gizli ve çok hayati bir durumla karşı karşıyayız ve size ihtiyacımız var." Sustu ve arkadaşına doğru baktı; hem de, "Artık sıra sende, benden bu kadar!" gibi trajikomik bir ifadeyle.

İlhan gülmemek için kendini zor tutuyordu. Tekrar bir sigara yaktı; bu iş giderek keyif vermeye başlamıştı.

"Arkadaşımın da dediği gibi, bu gizli bir güvenlik operasyonu. Tabii siz detayları bilmeyeceksiniz, zaten ne kadar az şey bilerseniz o kadar hayırlı olur. Sizden tam olarak isteğimiz şu; sizi şüpheli şahsımıza yaklaştıracamız; tabii, tesadüf eseri gibi görünecek ve onunla yakınlaşmanızı isteyeceğiz, mümkün olduğu kadar yakın." İri dudakları hafif bir alayla gülümsedi. "Bu kişinin konuştuğu, haberleştiği, daha da önemlisi, bizim için

değerli olabilecek herhangi bir ipucunu yakalamanızı ve bize iletmenizi istiyoruz. Ne kadar bildiğini ve ne kadarını haber verdiğini anlamak zorundayız."

Sözün buralarında dayanamayan İlhan, gülmeyle karışık bir soru yöneltti.

"Yani casusluk mu yapacağım? Ama neden? Bunun için yetiştirilmedim ki ben. Meslekten değilim yani." Aceleyle ilave etti. "Tabii bunu biliyorsunuzdur zaten."

"Daha çok, muhbirlik diyelim, evet bunun için yetişmiş elemanlarınız şüphesiz var, ancak konu o kadar hassas ki, şüphelinin profesyonel kişiyi kolayca tanıyabileceği ya da en azından bağlı bulunduğu yurtdışı örgüt tarafından uyarılabileceği tehlikesiyle karşılaştık. Oysa siz geçmişte temiz, sade bir vatandaş olarak, hiç şüphe çekmeden bu işi yapabilirsiniz. Zaten sık iletişim kurmayacağız ve mümkün olduğunca sizin zekânıza güveneceğiz."

"O zaman ben de büyük bir tehlike içinde olacağım, değil mi? Bul anlama geliyor..."

"Evet, tehlike var, bunu yok sayamayız, işte bu sebeple sizden mümkün olduğunca uzak duracağız."

"Peki ama neden ben? Ve sonra bu işin içinden nasıl sıyrılacağım? Allahımsarladık, güle güle, elinize sağlık şeklinde bir bitiş olabilecek mi bu?"

"Tamamen rastlantı; bizi siz buldunuz unutmayın. Hakkınızda kısa bir tahkikat yaptık tabii. Aile referansınız çok iyi ve özellikle iş bittikten sonra başımıza yıkılmayacak birisiniz, kendi mesleğiniz var, kaybedecek çok şeyiniz var."

Adamlar ciddi miydi ne?! Buna inanmak gerçekten zordu, kendini; bir Hollywood yapımında gibi hissediyordu. Baştan beri bu gülünç görüntüyü ti'ye aldığı için, şimdi ciddiyete dönmek ağır geliyordu.

"Affedersiniz ama bu durumu ciddiye almak gerçekten zor benim için. Gösterdiğiniz gerekçe komik bence, profesyonel kişi demek mesleğini en iyi yapan kişi demektir ve açığa çıkarılmadan üstesinden gelebilmek de mesleğinin gereğidir. Ayrıca sizin gerçekten kim olduğunuzun güvencesi nedir?"

"İsterseniz görev kartımızı gösterelim size." İki birden güldüler...

"Ajanın deşifre olma ihtimalini göze alamayacağımız kadar önemli bu. Maalesef böyle... Ama tercih yine de sizin tabii."

"Bu işin gerçekten legal bir iş olduğundan emin misiniz? Başım sıkışık olabilir ama kendimi ateşe atmam için yeterli sebep de değil."

"Bunun için size nasıl garanti verelim; şeref sözü verebilirim şahsen ben..." Bu sefer mahcup bir ifadeyle gülümsedi ve ilave etti. "Eğer kabul ederseniz bugün işe başlamanız gerekecek; çünkü şüpheli burada, İzmir'de ve durum acil ötesi!"

"Ama bana da hak vermelisiniz, bu söylediklerinize inanmam için hiçbir kanıt yok ve hayatta duyduğum en saçma durumun içindeyim."

İlhan'ın sesi bu sefer gerçekten samimi ve çaresizdi. Kabul etmeye çok yaklaştığını derhal anladılar.

"Peki, sizi bir Bakan arar ve konuyu doğrularsa, kabul edecek misiniz?" Adam, son kozum der gibiydi.

İlhan düşüncelere gark olmuştu; kendisini arayanın Bakan olduğunu nasıl anlayacaktı, sesinden mi?! Hah!

"İsmi vereceğiniz Bakanı, dışarıda bir telefonda ve makamından arayabilir miyim?"

Birbirlerine baktılar, biraz şaşırışlılardı ama bozgun ifadesi yoktu suratlarında. Hoş, bu karanlıkta fazla da bir şey seçilmiyordu.

"Olur, eğer bu sizi ikna edecekse..." dedi ilk konuşan adam.

"Hadi hemen bitirelim şu işi." İlhan aniden ayağa kalkmıştı. Konu gerçekten ciddi miydi? Yoksa şimdi gözlükleri fırlatıp, "Amma da dalga geçtik sizinle!" diye kahkahadan kırılacaklar mıydı?

Diğeri de kalkmıştı, masanın üzerindeki otel antetli küçük bloknottan bir sayfa kopardı, üzerine aceleyle bir şeyler yazdı, ona doğru uzattı. O mesafeden kâğıda ulaşmak mümkün değildi, İlhan da ayağa kalkıp uzatılan kâğıda doğru ilerledi.

"İsmi sadece içinizden okuyun ve kâğıdı iade edin lütfen," dedi ikinci adam.

"Bu bir film repliği olmalı," diye geçirdi içinden İlhan ve kâğıda baktı, ismi gördü, kâğıdı iade etti.

"Şimdi istediğiniz bir telefonda bu kişiyi arayın, numarasını da kendiniz bulun ve buraya dönün, yalnızca yarım saat bekleyeceğiz. Dönmezseniz bu konuyu hep birlikte unutacağız."

Konuşma bitmişti; dakikalar, zamanla arası iyi olmayan İlhan'ı ikilemlerde bırakarak yola çıkmışlardı bile.

Hızla salondan ve otden çıktı. En yakın telefon kulübesine kadar duraksamadan koştu. Kabinin kapısını kapatıp, bilinmeyen numaraları tuşladı. Normalde iki dünya bir araya gelse bir vatandaşın sekreterine dahi ulaşamayacağı Bakan Beye ulaşmak, yalnızca üç dakika sürmüştü. Evet, Bakan, işin legal olduğunu onaylıyor ve katkısından dolayı kendisine teşekkür ediyordu.

Durum, ilhan için geriye doğru koşmaktan başka seçenek bırakmıyordu. "Tehlike!" diyordu kafasındaki ses. "Çocukların!.." Fakat akşam gibi, içine bir heyecan girmişti, gençlik ateşi gibi bir şey. Sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmıştı, birden yirmi kilo vermiş gibi, ayakları yere değmeden koşuyordu. Heyecan veren, kanını ateşleyen ve zekâsını gıdıklayan bir iş yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

İstanbul'da Zor Anlar...

Öğleyi geceli çok olmuştu ve ağustos güneşi, yağmurdan sonra serinleyen havayı yeniden cehenneme çevirmişti. "Yağmur da yağsa ağustos ağustostur, iyi ki gidiyorum, bu sıcak hiç çekilmez!" diye söylendi. Az önce Melodi Motel'i arayıp yarın akşam için yer ayırtmıştı. Motelin sahibi, sesinden anlaşıldığı kadarı ile hoş biriydi; uzun süre kalmayı planladığını söyleyince oldukça ilgilenmiş, kendisini rahat ettireceklerine söz vermişti. Arabası olmadığına göre otobüsle gidecekti; karşıdan, Üsküdar'dan binmesi gerekiyordu ve bu, birkaç vasıta kullanacağı yorucu bir süreci müjdeliyordu. Ama olsun, şuradan bir an önce gitmek istiyordu. İçini şimdiden bir heyecan sarmıştı. Tatilde okumak için aldığı kitapları bavulun en altına yerleştirirken sevgiyle okşadı.

Bir saat kadar sonra, bavulu hemen hemen hazırды. İç huzuru ile son okuduğu kitabı eline alıp, koyu yeşil kanepesine uzandı. Kahvesi ve sigarası elinde, keyif yapmaya niyetleniyordu. Pencereden görünen İstanbul pusluydu; ilerilere, Boğaz'ın Marmara girişine doğru baktı, gökle deniz birleşmişti, aralarını da nem yapmıştı... "Yağmur henüz bitmedi!" diye düşündü; zaten haberlerde duymuştu, uzun süreli yağmurlar gelmekteydi Türkiye'ye... "Aman, sıcak olmasın da!" diye söylendi; yağmuru seviyordu. Çok eski yıllarda, şimdi rahmetli olmuştur herhalde, ilk amirlerinden biri ona böyle söylemişti, "Kurt dumanlı havadan hoşlanır..." diye; neyini görmüştü de söylemişti bu bilinmez. Oysa daha yirmibirinde, okuldan yeni mezun bir tazeydi o zamanlar.

Delicesine öğrenmeye çalıştığı, sınırsız çalışma enerjisi ile dolu olduğu yıllar...

Yerinden doğrulup CD-çalara Vivaldi'yi yerleştirdi. Tekrar kanepeye uzanırken küçük salonu o taptığı müziğin notalarıyla doldu. "Hayat güzel," dedi. "Sanal bile olsa!.." Hava iyice kapanmıştı, bulutlar kararmaya durdular; böyle anlarda işsiz olmak, müzik dinlemek, kitap okumak doyumsuzdu. "Dünyada bundan daha iyisi ne olabilir ki..." diye düşündü; bir an sonra gülümsedi, tek şey tabii, âşık olmak...

"Bu adam, Hamit Bey, çok dikkatli olmalıyım ona karşı. Garip biri çekiciliği, üzerimde yadsınamaz bir etkisi var. Evli midir acaba? Mutlaka evlidir. Olmasa ne olacak ki? Alev sana neler oluyor böyle?" Gözlerini kapatıp hafif şikâyetçi bir mırıltı koyuverdi, bunu hoşlanmadığı bir anıyı hatırladığında yapardı, sanki onun yaşanmamış olmasını dilermiş gibi bir itiraz. Hiç uslanmıyordu. "Evet uslanmıyorum, ne olacak? Âşık olmak istemenin nesi yaramazlık? Âşık olabilmek bir lütuf, bulup da bunayım mı yani? Aslında çok zaman geçti bir sevgilinin kokusunu, dokunuşunu hissetmeyeli. Evet, nesi yanlış? Velew ki yalnızca bir tutku bile olsa ne çıkar. Bir erkeğe çekilmek için âşık olmayı neden bekliyorum ben, artık bu eski kalıplarımı yıkmalıyım. Nedir bu bakire Meryem tavırları. Biraz cesaret Alev, itiraf et işte, sen bu adamı arzuladın. Bunda utanacak ne var yani, yolu yarılarmışın sen, hâlâ genç kız modlarında dolaşıyorsun ortalarda. Şimdinin genç kızlarında bile yoktur belki bu duygu, geçmiş olsun bunlar kızım..." Tekrar şikâyetçi bir iç çekiş.

Vivaldi birinci turu bitirip başa dönmüştü, saat dört civarı olmalıydı. Düşünceleri kapı zili ile bölündüğünde, kahvesi çoktan bitmiş, üzerine bir mahmurluk çökmüştü.

Ağır hareketlerle doğrulup kalktı, kapı otomatiğine bastı; ya çocuklar ya da postacıydı. Kimse ona telefonla önceden haber vermeden gelmezdi. Boş kahve fincanını lavaboda çalkalayıp, süzülme yerine bıraktı; kuşlar az önce cam önüne bıraktığı ekmek parçalarını silip süpürmüşlerdi çoktan. "Çok hızlı çalışıyorlar!" diye gülümsedi. Zil tekrar çalınca, irkildi... Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktı; iki polis! Yüreği ağzına geldi, aceleyle kilitleri açtı.

Burası bir çatı katı olduğundan merdivenler kendi kapısında bitiyordu, üstelik sahanlık da yoktu ve merdivenin son kıvrımı oldukça dar ve şekilsizdi. İlk bakışta arka arkaya merdivene sıralanmış bir kalabalık gördü Alev. Bir an sonra bu kişileri ayırtırdı, tanıdı. Önde iki polis ve arkalarında Rifat Beyle kızı. Adamın üzerinde aynı kıyafet vardı; kırmızılı, mavili kısa kollu bir gömlek, belinden yukarı çekilmiş gibi duran eskice açık renkli bir kot pantolon. Saçları daha da dağınık duruyordu, taranmamış, düz uzun ve kumral. Alnı terden pırl pırl parlıyor, süpriiizz!

"Buyurun?" dedi Alev, şaşkınlığını gizleyemeden

"Alev Hanım?"

"Evet benim." Gözleri polislerden çok, arka sırada duranlardaydı; düşünemiyordu, evet, resmen donup kalmıştı.

"Hakkınızda şikâyet var han'fendi. Bu bey, karısını evinizde alıkoyduğunuzu söylüyor." Elindeki bir evraka baktı ve devam etti. "Selma Darıca burada mı o?"

Alev'in yüzünden gülmekle ağlamak arası zavallı bir ifade geçti, kulaklarına inanamıyordu.

"Ne saçma bir iddia bu! Ne yapayım onun karısını ben. Memur bey, bu adamcağız resmen şaşırmış, bu tuhaf davranışlarıyla beni sürekli taciz ediyor ve ben hâlâ onun acısına ve iyi niyetine inanmaya uğraşıyorum."

Bu uzun cümleden bir şey anlayamayan polisler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Yani bu suçlamayı ret mi ediyorsunuz? Evde başka kimse var mı?"

"Hayır, ben yalnızım; isterseniz geçip bakın, ama yalnızca siz. Bu adamın evime ayak basmasını istemiyorum."

Kenara çekilip polisler yol verdi. Rifat ve kızı bulundukları basamaktan hiç kıpırdamadılar. "Zavallı kız!" diye düşündü, üzerindeki pembe elbisenin kuşağı çözülmüş, yerde sürünüyordu. Sarı cansız saçlarından büyük bölümü yüzüne düşmüştü, başını kaldırıp bakmadı hiç.

Eve bir dakika içinde göz gezdiren polisler tekrar kapıya dönmüşlerdi, Alev onlara açıklama yapma ihtiyacı duydu.

"Bakın memur bey, bu konu yeni değil, zaten karakola intikal etmiş bir durum. Daha iki gün önce Beşiktaş Karakolu'na çağrıldım ve bildiğim her şeyi amir beye anlattım. Selma Hanım'ı şöyle bir tanırım, nerede olduğu ile ilgili en ufak bir fikre sahip değilim ve bunu kaçınıcı kez söylemek zorunda kaldığıma inanamıyorum."

Nefessiz kalıp sustu... Polisler şaşırılmıştı, adama dönüp ne diyorsun buna der gibi baktılar. Rifat, başı önünde, yine yenik adam görünümündeydi.

"Biz de sandık ki... Şeyy, yani çok inandırıcıydı, saatlerdir bizim' karakolda, ağlayıp duruyor."

Sonra adama döndü, sert bir sesle çıkıştı. "Hani kesin olarak buradaydı, sen bizimle dalga mı geçiyorsun? Devletin polisinin işi gücü yok sizin oyuncağınız mı olsun? Sen şükret şu yanında duran sabiye!"

Polis tehlikeli düzeyde sinirleniyordu; Alev bir olay çıkmasından korkarak araya girdi.

"Memur bey, siz Beşiktaş Karakolu'ndan mısınız?"

"Hayır, Etiler."

"O zaman ben size görüştüğüm amir beyin ismini vereyim; Hamit Bey, hatta ararsam telefonunu da bulabilirim, daha dün kendisiyle ikinci kez görüştük. Bu konuda ondan bilgi alabilirsiniz."

Söze pek karışmayan diğer polis araya girdi. "Ben oranın amirini tanıyorum, Mustafa Abi'dir..."

"Nasıl? Bir yanlışlık olmalı, durun ben kartını bulayım en iyisi."

"Sorun değil han'fendi, burada işimiz bitti, biz gerekeni yaparız."

"Peki, nasıl isterseniz."

Merdivenlerden inmeye yeltenen polislerin arkasından, "Güle güle..." diye mırıldandı; gözü kızcağızın sağ bileğinde, mengene altındaki bilekte takılmıştı. Kapıyı kapatırken ağlamak üzereydi, nedense kızgınlıktan çok üzüntü vardı içinde. Hemen çantasına seğırtti, aceleyle kartı aradı ve ne hikmetse kolayca buldu. Telefon numarasını tuşladı. 'Bu telefona ulaşamıyor' mesajı. Buna pek aldırmadı; sık sık olan bir şeydi mobil telefonlarda. Tekrar ara yaptı, aynı cevap...

Normal telefonu alıp, bilinmeyen numaraları tuşladı, çıkan memureden Beşiktaş Karakolu'nun numarasını istedi. Aldığı numarayı tuşladığında karşılaştığı durum inanılmazdı; Hamit Beyi kimse tanımıyordu, evet, amirlerinin ismi Mustafa'ydı... Hiç beklenmedik bir şoktu bu. Elinde telefon almacı ile sandalyeye çöktü, aptalca bir görünüşü vardı.

"Peki, iki gündür kiminle görüşüyorum ben?" diye mırıldandı. "Ama bu aptallık! Birisi kesinlikle yalan söylüyor ve beni manyak ettiler." Öyle bir sinir gelmişti ki şimdi, telefon almacını çarparak yerine koydu, ayağına sandaletini geçirdi, çantasını kapığı gibi kapıdan fırladı. Saat henüz beşti ve derhal, şu anda karakola gidip bu uygunsuz durumu soruşturmalıydı.

Aceleden taksi çağırmayı unutmuştu, neyse ki iki dakika sonra yolunu şaşırılmış bir taksi, önünde durdu. Taksiye hışımla binen Alev, kızgın ses tonunu ayarlamaya boşuna uğraşarak "Beşiktaş Karakolu lütfen!" dedi... Yağmur artık başlamıştı...

Dönüş yolunda yağmur iyice hızlanmıştı. Taksinin silecekleri yeterli gelmiyordu. En hızlıda çalıştığı için ritmik 'tak tak' sesleri bir nevi sakinleştirici görevi üstlenmişti. Alev artık sinirli değildi, anlamsız bir boşluk sarmıştı içini. İki saattir yollarda sersem gibi dolaşıp durmuştu. Karakol, Hamit Beyi tanımıyordu. İlk görüşmeden tanıdığı polisi de görmüştü ve adam kendisini hatırlamıştı; ne var ki çılgınca bir şey iddia ediyordu; güya kendisi görüşme için karakola çağrıldığı iddiası ile gelmiş, ancak bu doğru çıkmamış! Bir şaka ya da yanlış anlama olmalıymış! Bu durum kendisine izah edilip geri gönderilmişmiş. Kırk dakika bekletme de olmamış; hele, Hamit Bey diye bir amirleri asla olmamış ve hayır, görüşme süresince iki kez çay servisi yapmamış!

Bütün bu saçmalıklara rağmen yılmamıştı Alev; ve inat ederek gerçek amir Mustafa Bey ile görüşmüştü. Sonuç sıfır!!!

Kesinlikle oyuna getirilmişti. Bunu görebilmek için akıllı olmak gerekmiyordu, hoş zaten bir damla akılsa bu duruma hiç düşmezdi ve aldatmacayı çoktan sezmış olurdu. "Sen misin adamla aşna fişne hayalleri kuran! Buyur burdan yak şimdi gerzek Alev!" dedi, kendine hırslanarak.

Taksiden inip iki adımda kapıya varana kadar, denize düşmüş gibi ıslandı. Dış kapıyı açıp otomatı yaktı. Bıkkın bir ruh durumuyla ağı ağır tırmandı merdivenleri. Evden kızgınlıkla çıkarken üst kilidi hiç kilitlemediğini unutup açmaya boğuşurken, ışık söndü. Zifiri karanlıkta dengesini kaybedecek gibi oldu birden. Ayağının bile tam olarak sığmadığı üst basamakta, telaşla yana döndü, otomatın düğmesine dokundu ve aynı anda omzundaki çanta kayıp düştü. Etraf yeniden ışığa kavuşurken üç basamak yuvarlanmış olan çantanın, anahtarı çıkarmak için açmış olduğu gözünden bir şeyler saçıldı merdivenlere. Bu durum, zaten dokunsan ağlayacak kıvama gelen Alev'i çığırından çıkardı. Etrafa saçılan iki toka, birkaç bozukluk ve küçük hesap makine sini toplarken üst üste küfretti. Kimin duyup duymadığı umurunda değildi. Tam doğrulacakken, dörde katlanmış bir kâğıt gördü duvarın kıyısında; sanki özellikle yerleştirilmiş gibi duvara dayanmıştı. Onu da aldı ve hiç bakmadan dört basamağı yeniden tırmandı, kapıyı açıp gir di. Otomat yeniden söndüğünde, "Hay bunu bu kadar kısa arayanın..." diye söylendi. Karanlıkta bir hamle daha yapıp holün ışığını yakmayı başardı.

Kan ter içinde kalmıştı. Çantayı yerine astı, salonun ışığını yaktı. Aynı anda sol elinde sıkı sıkı tuttuğu kâğıdı gördü. "Bu neymiş şimdi?" diye söylenerek, kâğıdın katını açtı. İlk anda anlamsız gelen cümleler gördü. Ancak anlamlı gibi görünen yegâne şey, bunun bir çocuk yazısı olma ihtimaliydi. "Bu ne saçma şey böyle!" derken bir yandan yüksek sesle okumaya başladı...

Tarih çalışması 4.cü etap kurgu

- 1) Grenil turizmci.
- 2) Murg sonuçta ödül alıyor.
- 3) Fers bağımlı.
- 4) Muhasebecinin şehri, polisin şehrine göre batıda kalır.
- 5) Muhasebecilik yapan korkuyor.
- 6) 35 yaşındakinin sonuçta dedektiflik ruhuna sahip olduğu anlaşılır.
- 7) Orta şehirden olan meraklı taze.
- 8) Mühendis olan 38 yaşında.
- 9) Krond İzmirli.
- 10) 26 yaşında olan, sonuçta âşık olanın komşu şehrinde.
- 11) Sonunda ölen kişi, 38 yaşında olanın komşu şehrinde.
- 12) 33 yaşında olanın gözünü hırs bürümüş.
- 13) Kitapçının komşu şehrinde olan Krond.
- 14) Şavil 27 yaşında.
- 15) 26 yaşındakinin komşu şehrinde olan çok çaresiz.

Kurguda üçüncü boyut yaşamı; psikolojik, sosyolojik anlamda düzenlenecek ve Dünya gezegeni 21'inci yüzyıl koşulları dikkate alınacaktır.

Söz konusu tarihe sadık kalınarak çözüme gidilmesi esastır. Aşağıdaki altı değişkeni kullanmak şartıyla yaratılacak kurgunun, yukarıdaki 15 maddelik ana veriden hareketle bilinmeyenlere ulaştırılması ve cevabın bulunması gerekmektedir. (Soruda hiçbir şaşırtmaca yoktur ve tamamıyla mantık kuralları geçerlidir.)

- 1- 5 tane meslek var (Kitapçı, mühendis, muhasebeci, polis, turizmci).
- 2- 5 ayrı şehirde doğan kişi bir araya geliyor (Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Bandırma).
- 3- Hepsi de başlangıçta ayrı duygularla hareket ediyor (Hırslı, korkulu, bağımlı, çaresiz, meraklı).
- 4- Hepsinin yaşları farklı (33, 26, 35, 38, 27).
- 5- Ve sonuçta hepsi kendine has ayrı sonuca ulaşıyor (Ödüllü katil, âşık, dedektif, ölü).
- 6- Bu 5 insanın hiçbirisi öbürünün yaptığını yapmıyor. Doğdukları şehirler ayrı, meslekleri ayrı, duyguları ayrı, yaşları ayrı ve vardıkları sonuçlar ayrı. İsimler: Murg, Şavil, Krond, Grenil, Fers.

SORU: Sonuçta CİNAYETİ KİM İŞLEDİ? İpucu: Öğrencimize, döneme ait duygu ve eylemleri iyi incelemesini öneriyoruz.

Sayfanın hepsini okumayı bitirdiğinde, az önceki gerginliği unutup bir kahkaha attı. "Öğrencimize, döneme ait duygu ve eylemleri iyi incelemesini öneriyoruz," diye, son cümleyi yüksek sesle tekrar etti. "Öğrencilere böyle ödevler mi veriliyormuş artık, devir iyice değişmiş. Alev'cim, tarih oluyorsun kızım sen. Ööle kayıp kadınlar, kayıp amirler peşinde dolanırken bak, millet nerelere gelmiş".

Kâğıdı masaya bırakıp kendine bir içki hazırlamaya yollandı. Buzdolabında fazla seçenek yoktu. Bir bardağa votka koyup, üzerini elma suyuyla doldurdu. Bulaşıklıktan temiz bir kül tablası aldı. Balkon serin, yağmur biraz hafiflemişti. Tentenin altına, koltuğa oturup bacaklarını altına topladı. Karanlıkta içkisinden bir yudum aldı. "Neler oluyor böyle?" diye bir soru yöneltti yağmura.

Sessizlik uzadıkça uzadı, soru yağmurun umuru değildi. Karar vermesi gereken bir sürü durum vardı; örneğin, kayıp amir konusunu kimseye haber vermeli miydi? Ya da hiç umursamayıp, yarın sabah çekip tatile gitse miydi? Bu işte bir komplo vardı; çünkü Alev kendinden kolay şüpheye düşecek biri değildi. "Ben hayal mi gördüm, psikologa mı gideyim?" gibi düşünceler, aklının ucundan bile geçmiyordu. Üstelik, karakol ziyaretinde yanında bir tanığı da vardı.

Üzerindeki yaş giysilerin farkına vardığında bardağın sonuna gelmişti. İçeri girip üstünü değiştirdi. İçindeki boşluk duygusu giderek kaybolmaya, yerini yeniden kızgınlık doldurmaya başladı. Yani bu adamın yaptığı yanına kâr mı kalacaktı. Eğer polis değilse neydi? Karakoldaki diğer memur onu neden koruyordu? Her şey Selma denen hu önemli kadın yüzünden tezgâhlaniyordu, evet ama, bu piyangoyu kazanmak için ne zaman bilet aldığını hatırlamıyordu işte!

Saat on olmuştu. Aniden yerinden kalktı, kararlı adımlarla koridora yürüdü. Telefonu eline alıp tuşladı.

Aynı Saatlerde...

Sanki bu, ölmüş annesinin için yapacağı bir minnet borcu imiş gibi geliyordu İlhan'a. Son iki saattir, kendisine verilen adresteki pansiyon benzeri üçüncü sınıf bir otelin kapısına on adım uzaklıkta, kendi arabasının içinde oturup beklemekteydi. Senaryo şöyleydi; otelin kapısından çıkacak şüpheli şahsa göstermelik bir saldırı düzenlenecekti, gasp tarzı basit bir olay. Ve kendisi bu durumu gördüğünde derhal arabadan inecek ve yardıma koşacaktı. Ondan sonrası tamamıyla İlhan'ın becerisine bırakılmış, gelişmelerin spontane olması için her türlü önlem alınmıştı.

Kendisine, yirmi dört saat karşılık vereceğine dair garantiyle, bir telefon numarası verilmişti. Ancak bu numarayı yalnızca, ona verdikleri hatlı bir cep telefonundan aramalıydı. Çok acil bir durum olmazsa kendisinden beklenen, haftada bir kez bu numarayı arayıp gidişat hakkında bilgi vermesiydi. Fazla temas yok, gereksiz tehlike yaratmak yok... Hayır, işin ne kadar süreceğine dair bir öngörü yoktu, durum açıklığa kavuşuncaya ve, "Bu kadar yeter..." dedikleri ana kadar sürecekti.

Bu durumda İlhan, ilk iş olarak karısını aradı ve belirsiz bir süreliğine iyi bir iş aldığını, kazanacağı parayla başlarındaki beladan kurtulma ümidi olduğunu söyledi. Yazar Saramago'nun dediği gibi; zamanla yalanlar gerçeğe, gerçek de yalana dönüşebiliyor! Yine de, birkaç ay Adana'da kalmayıp babasının Alanya'daki yazlığına gitmelerini tembihledi. İkinci iş olarak ofisini arayıp, sekreterine, ellerinde kalmış yegâne bakım anlaşmasını üç ay önce şirketten ayrılıp serbest çalışmaya başlamış olan Mehmet'e aktarması ve ofisi kapatıp bir ay tatile çıkması için talimat verdi. Sonra mı? "Sonrasını bir ay sonra düşüneceğiz..." diye geçiştirdi, iyi tatiller dilemeden önce. Diğer taraftan, işi Kabul ettiğinin onuncu dakikasında, o sevimsiz, ukala dümbeleği mafya bozuntusu onu aramış; borcunun kapatıldığını ve onunla bir sorunu kalmadığını müjdelemişti.

Olaylar o kadar hızlı ilerliyordu ki, İlhan'ın yerinde daha vasat biri olsaydı çoktan şapşallaşmış, dağılmış olurdu. Oysa İlhan ilk andaki yoğun üzüntü ve çaresizlik hissini atlattıktan sonra, giderek zindeleşmeye başladığını hissediyordu. Hatta denebilirdi ki, Adana'daki normal bir gününden daha sakin ve daha mutluydu; şu şekilsiz kapının önünde, neler olacağını bilmeden beklerken.

Gözünü kapıdan ayırmadan bir sigara yaktı, Yaşar'ın son CD'sini koyup ilk nağmelerine sesli olarak eşlik etti. Özellikle oğlu, bu parçayı çok seviyordu. Zaten karısı da Yaşar'ın tüm parçalarını severdi. Belki de 'hemşericilik'ten; onunla aynı okulda okumuşlar ya. Ablasına fazla izahat yapmadan hem de telefonla veda etmiş, küçük seyahat çantasını bir koşu eve uğrayıp almıştı. Ablası meselenin halledilmiş olduğunu bilsin, yeterdi şimdilik. Fazla bilgi kimseye iyi gelmezdi bu koşullarda.

Bağırtyı duyduğunda, yolun karşısında simit satan adamı seyreliyordu. Derhal kapıya çevirdi dikkatini, evet, beklenen an gelmişti. İki çapulcu bir kadını... Kadın! aralarına almış, biri çantasını almaya uğraşıyor, diğeri neresi denk gelirse yaradana sığınıp tekme tokat dövüyordu. Kadın çılgık çılgıca yardım isterken çevredeki kişiler tepkisiz kalıyordu. Aklı başına gelmişti, kapıyı açıp fırladı, koşarak yanlarına varması üç saniye sürmüştü. Adamlar kolay vazgeçecek gibi değildiler, kadını bırakıp İlhan'a saldırdılar. Yumruklar, tekme tokatlar gırla gidiyordu. Sonunda karşıdaki simitçi ve park yerinin kâhyası yardıma koşmasaydı, İlhan'ın canını çıkaracaklardı. Kalabalığın arttığını görünce bırakıp kaçtılar ve polis ancak yetişti. Kadın yere çökmüştü, kalkacak durumda değildi. Burnu kanyor, patlamış dudağı feci bir görüntü sergiliyordu. İlhan'ın da durumu ondan iyi sayılmazdı, ancak o hâlâ ayakta durabiliyordu. Polise aceleyle durumu aktardıktan sonra kadını kucaklayıp arabasına taşıdı. "Hastaneye gitmeliyiz!" diye söyleniyordu. En yakın hastaneye kadar polis arabası onlara eşlik etti. İlk yardım yapıldıktan sonra İlhan, durumu polislere izah etmeye çalıştı. İsminin Ayşe olduğunu söylemişti kadın; çantası adamlarla birlikte kaybolduğundan, hüviyeti bulunamamış, kimseye haber verilememişti.

"Kadıncağız kendine gelince karakola uğrar şikâyet dilekçesini i imzalarız..." dedi İlhan. Polisler gittiler; o ise dışarıda bekleme salonunda, ağrıyan yerlerini ovuşturuyordu. On dakika kadar sonra hemşire onu içeri çağırdı. Ayşe Hanım yatıyordu, gözleri kapalıydı. Ağrı kesici ve yatıştırıcı bir iğne yapılmıştı. "İsterseniz götürebilirsiniz," dedi, genç 'Acil' doktoru; üzerine iki ilaç ismi yazılmış reçeteyi eline tutuşturdu.

İlhan, kadını tekrar kucaklayıp, hademenin yardımıyla arabaya taşıdı. Bütün bunlar olurken görevini 'tezgâh'ı tamamen unutmuştu. Her şey refleks gereği gelişmişti, tam da karagözlüklülerin öngördükleri gibi.

Doğrusu, bu kadar dayak yemek İlhan'ın beklentileri arasında yer almıyordu. Çoktan şişmiş ve morarmış sol gözünü eliyle bastırdı. Her yanı ağrıyordu ve yan koltukta yarı baygın bir kadınla acil kapısının önünde kalakalmıştı. Nereye gitmesi, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Böyle sessizce on dakika oturduktan sonra kadın gözlerini açtı; biraz doğrulmaya çalışarak, korku dolu gözlerle çevreye göz attı. İlhan'ı tanımıştı, sakinleşti ve, "Size minnettarım!" diyebildi fısıltıya yakın bir ses tonuyla.

İlhan ise sessiz kalmayı sürdürdü; diyecek bir şey, yapacak hiçbir şey bulamaz gibiydi. Aradan uzayan dakikalar geçtiğinde hâlâ aynı konumda bekliyordu. Neden sonra, "Bu belirsizliğe ancak kadın yön verebilir..." diye düşünmeyi akıl etti. Kısık bir sesle "Sizi nereye götürmemi istersiniz? Hem ilaçlarınızı da yaptırmalıyız..." dedi.

Kadın yeniden gözlerini açtı, umutsuzlukla çevresini yokladı. "Gitmiş!" dedi. "Hiç param yok." Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, o Kadar ani olmuştu ki, İlhan ne diyeceğini, onu nasıl teskin etmesi gerektiğini bilemedi. "Önemli değil, üzölmeyin. Ben halledebilirim. Hem polise bilgi verdik, belki yakalarlar onları." Kadın ümitsizce başını sallarken, kan oturmuş gözlerini kapadı yeniden. Sanki yok olmak, gözlerden yitmek ister gibiydi.

İlhan, sorusunu yinelemek zorunda kaldı; acil kapısını bu kadar meşgul edemezdi ve talihe bakın ki son yarım saattir kimse gelip gitmemişti. "Acaba sizi gördüğüm yer... oraya mı bırakayım, yani oteldi sanırım orası ya da evinize bırakayım. Ne dersiniz?"

"Evim yok," dedi kadın açması bir ses tonu ile, "evet, o otelde kalıyordum, ama param yok, üstelik üç günlük de borcum var içeriye."

"Peki haber verebileceğimiz bir yakınınz da mı yok?" dedi İlhan; kadının genel hali ve giyimi dikkate alınacak olursa bir homeless yani, evsiz olmadığı açıktı.

"Hiç kimse yok, birinden saklanıyorum..." diye fısıldadı kadın. Birden durum tekrar aydınlandı İlhan'ın gözünde, görevini hatırladı.

"Peki o zaman, öyleyse sizi yeniden otelinize götüreyim, hesabı düşünmeyin. Ben de bu gece otelde kalacağım artık. Bu saatte yola çıkamam, üstelik karakola da uğramalıyız."

"Ah, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum bey'fendi... eee..."

"İlhan."

"İlhan Bey, size bu borcumu ödemeye çalışacağım, emin olun."

"Şimdi düşünmeyin bunları, herkesin başına gelebilirdi."

İlhan arabayı çalıştırırken, kadının gözleri kapandı, başı yana kaykıldı yeniden. Yol yakın olmalıydı ama yine de ancak birkaç sonuçsuz tur^ dan sonra aynı yeri bulabildi. Kadın ikinci katta, 21 no'lu odada kalıyordu; kendisi de yan odayı kiraladı. Anahtarları alıp yukarı çıktılar, önce kadının odasına girdiler; yatak dağınık, oda pis ve havasızdı. Belli ki oda servisi diye bir şey bilinmiyordu bu otelde. Kadının yatağa uzanmasına yardım etti, üzerine pikeyi örttü özenle, sonra camı açtı. Dışarıda nemli, sıcak ve gürültölü bir yaz akşamı vardı.

Odadan çıkmadan önce, "Ben şu ilaç işini halledeyim, siz uyuyun; izin verirsiniz anahtar bende kalsın, döndüğümde sizi uyandırmayayım..." diye mırıldandı ağzının içinden. Kadın yalnızca baş işaretiyle olumladı tüm söylediklerini.

Nöbetçi eczaneyi bulması zor olmadı, bir blok ötede vardı bir tane. İlaçları aldı. Karnının gurultuları, ne öğle, ne de akşam yemeği yediğini hatırlatır gibiydiler. Önüne ilk çıkan büfeden iki dürüm yaptırdı, iki de ayran aldı. Bitmek üzere olan sigarasını hatırlayıp, iki paket 'Camel' aldı yandaki bakkaldan ve üç şişe teneke Efes, büyük boy.

Bütün bu işleri otomatik olarak yaparken aklı kuracağı plandaydı. Döndüğünde kadın kendine gelmiş olacaktı büyük ihtimalle. Ona ne. anlatmalıydı, kendini nasıl tanıtmalı, onun yanında kalmayı nasıl sağlamalıydı? Karagözlöklölere kızmıştı. Şüpheli şahsın bir kadın olduğunu söylemeliydiler. Hoş, önceden bilseydi tavrı değişecek miydi, şu ana kadar yaptıklarından daha farklı ne olacaktı sanki. Gerçi böyle bir durumda bir kadına yaklaşmak erkeğe yaklaşımdan daha kolaydı. Güç ve kontrol otomatik olarak ona geçmişti. Yeniden arabaya bindiğinde kendini, Ayeş'nin yerinde bir erkek olsaydı nasıl davranacağı ile ilgili senaryolar üretirken yakaladı. Yüzünü buruşturup, "Saçmalıyorsun İlhan!" dedi. Şimdi bunun ne yeri ne sırasıydı. Olan olmuştu ve bahtına bir kadın çıkmıştı, hem de oldukça genç bir kadın!

Arabayı kavgada kendine yardım etmiş olan değnekçiye teslim' edip, merdivenleri tırmandı. Koridordaki eskiden halı olduğu pek belli olmayan sefil yolluğu, sarı, ölgün pis bir ışık altında adımladı, 21 numaranın önünde durdu. Kapıyı açmadan önce hafifçe tıkrıdattı, içerden ses gelmemişti. Anahtarı kilide sokarken delice bir fikir geldi aklına, "İster misin kadın kaybolmuş olsun!" diye. Ama hayır, kadın nasıl bıraktıysa aynı konumda yatmaktaydı, hatta hafifçe horlayarak derin bir uykuya dalmıştı. Başı yastığın ucunda boynunun üzerine eğilmiş, rahatsız bir konumda kalmıştı. Banyoya gidip orada duran bardağı aldı, fazla ses çıkarmamaya çalışarak bol suyla çalkaladı. Şişe suyu almadığına çoktan pişman olmuştu. Fakat zaten ondan bu kadar düşünceli olması da beklenemezdi. Çeşmeden iki kez doldurup başına dıkti; ılık, tatsız, pashıydı. Karnı iyice acıkmıştı. Paketin içinden kendi durumunu ve ayranını çıkardı, ilaçları ve yiyeceği görünür biçimde, odadaki tek eşya olan plastik sandalyenin üstüne koyup yatağın yanına çekti. Sonra sessiz davranmaya çalışarak odadan çıktı, hemen yandaki kendi odasına geçti. Burası da daha temiz görünmüyordu. Yatağın üstüne oturup iştahla yemeğini yedi. Biranın birini açıp bir sigara yaktı. Plan yapmalıydı.

En akıllıca olanı, mümkün olduğu kadar az yalan söylemekti. Karagözlöklölüler de aynı şeyi tavsiye etmiştiler zaten. Sözde, ablasının evinden ayrıldıktan sonra Adana'ya doğru yola çıkmak üzereyken bu hadise olmuştu. Peki, yarın yola çıkamayayı nasıl izah etmeliydi. Ya da kadını da alıp mı yola çıksaydı. Ama Adana'ya bu

paketle gitmek işine gelmezdi. Başka, başka ne olabilirdi. Birden aklına iyi bir fikir geldi. Fazla sorgulamadı, akla ilk gelenin genelde dönüp dolaşıp gelinecek, duruma en uygun çare olduğunu mesleki tecrübelerinden iyi bilirdi. Ayrıca, üst üste aynı hataları da pek yapmazdı, hataları çeşitlendirmeyi severdi, bu konudaki tutumu tipik bilim adamı ciddiyetiyle bağdaşır bir şeydi.

Bulduğu çözüm, üst üste başına diktığı iki büyük şişe soğuk bira ile birleşerek rahatlamasına yetmiş, uykusunu getirmişti. Alışıldık bir erkek davranışı olarak, hiç tiksinsen, rengi grileşmiş yatağın içine girdi, pikeyi umursamazlıkla aşağı, yere attı. Hava çok sıcaktı; pencereden gelen hava yetersizdi. Çok çabuk uykuya geçti.

Kapının vurulmasıyla uyandığında, saat sabahın on'uydu. Kolay uyanamazdı. Nerede olduğu, ne yaptığı ile ilgili hiçbir anı gelmeksizin, refleks gereği kapıya atıldı. Karşısında duran utangaç gülümsemeli kadını gözü bir yerden ısıırıyordu. "Buyurun?" dedi. Yüzündeki bilinçsiz ifadede etkilenen kadın ağız dolusu güzel bir gülümseyiş attı. "Aman tanrım, bu ne muhteşem bir ağız! İnci gibi beyaz ve muntazam dişler!" diye düşündü adam.

"Uyandırdım mı İlhan Bey, affedersiniz. Hâlâ burada olup olmadığınızı çok merak ettim, daha fazla dayanamadım."

Ses, evet bu ses... Kadını birden hatırladı ve boş bulunup yanlış bir şey söyleyip söylemediğini tarttı aklından, saliselerle yapılan bu tarama olumluydu. Sorun yoktu!

"Yok canım, uyanmalıydım zaten, hiç önemli değil. Bir duş alayım, hemen ziyaretinize gelirim..." dedi gülümseyerek.

Kadın yine başını öne eğmişti, sessiz bir şekilde odasının kapısına yürüdü.

Duş alırken ıslıkla 'Hotel California'yı çalıyordu. Gençliğinde bu parçayı çok severdi. Su ılıktan soğuğa yakındı ama allahtan hava çok sıcaktı. Traş oldu. Çantadaki tek yedek temiz tişörtü çıkarıp giydi, aftershave'inden bolca süründü.

Yan kapıyı tıklarırken, normalde olabileceğinden on kat daha zinde ve uyanıktı. Savaşa hazırlanmıştı! Her şey kontrol altında ve umduğundan iyi geliyordu. Oysa felek yukardan kendisine hınzır bir gülümseme fırlatmaktaydı. Ademoğlunu kandırmak hep kolay olmuştu!^

Kadın da duş almış, elbisesini değiştirmişti. Yüzünde dünden kalmış bir dikiş izi ve iki morluk vardı. Buna rağmen ısıltı saçıyordu. Besbelli dinlenmiş, kendine güveni gelmişti.

"Kahvaltı yapmaya gidelim..." diye teklif etti adam ve derhal kabul gördü. Kadın kendini bir koruyucuya teslim etmeye dünden istekli görünüyordu. Ve bu durum İlhan'ın planlarını şüphesiz kolaylaştıracaktı.

Ayşe sigara kullanmıyordu, kahvaltının üzerine birer de kahve söylediler. Kadın kendisinden bahsetmeye pek istekli değildi. Genelde tek kelimelik cevaplar veriyor, kara, derin bakışlı gözleri ile adamı tartıyordu. Bu durumda konuşmak çaresiz adamın payına düştü. Kendisi hakkında, borçları ve son iki günlük gelişmeler dışındaki hemen her şeyi anlattı. Birlikte dayak yemişlikleri, aralarında tartışmasız bir samimiyet ve dayanışma havası oluşturmuştu. Fuzuli konuşmalar yapmayı babası gibi zül kabul eden İlhan, açıldıkça açılmış, nereden geldiği belli olmayan coşkun bir tavırla, konuştukça konuşuyordu. Kadının gözleri, duruşu, edilgen havası onu her geçen dakika daha aktif yapıyordu.

Kafeden kalktıktan sonra karakola gittiler, şikâyet dilekçesini imzaladılar, sabıkalı gaspçıların resimlerine baktılar. Çantadan haber yoktu. Bulunacağı da şüpheliydi zaten. Polisler durumlarına epeyce acımış, çay ikram etmiş ve iyi dileklerle yolcu etmişlerdi. Tekrar arabaya bindiklerinde durum oldukça komikti. İkisi de bir konuşmaya girişmekten çekinir gibiydi.

İlhan sonunda sessizliğin ağır havasına dayanamayarak, "Şimdi ne olacak?" dedi. Bir yandan arabayı hareket ettirmişti ama araba, sürücüsüz kalmış bir at gibi, ne yöne gideceğini bilemez halde kararsızlıkla yalpalyordu!

"Size daha fazla yük olamam İlhan Bey!" dedi kadın, aradan geçen iki uzun dakika sonra. "Beni yine otele bırakın siz."

"İyi ama sonra? Ne yapacağınıza karar verdiniz mi?" Şimdi hedefe, yani otele doğru yönelmişti araba.

"Bir iş bulmalıyım, garsonluk, bulaşıkçılık ne bileyim işte... Ne olursa yani."

"Hay Allah! Peki İzmir'i bilir misiniz bari?"

"Hayır, ilk defa geliyorum."

İlhan sıkıntıyla içini çekti. "Bu kötü işte, küçük bir yer sayılmaz burası, koca şehir. Baş etmek zor, üstelik parasız olunca daha da zor."

"Ne yapalım, başa gelen çekilir!" anlamında başını salladı kadın, zaten yeniden öne düşmüştü başı, karakoldan çıkmalı beri. Güzel genç alnında derin düşünce izleri okunuyordu. Yeniden sessizlik çöktü, arabanın içi

klimadan dolayı serindi. Otele varmaları evvelki gece kadar zor olmadı. Konuşmadan yukarı çıktılar, oda kapıları önünde duraksadılar. İlhan ani bir fikirle irkilmiş gibi kadına döndü, heyecanlı bir sesle:

"Benimle gelmek ister misiniz?" diye sordu.

"Nasıl? Adana'ya mı? Ama eşiniz..."

"Hayır canım, doğrudan Adana'ya dönmüyordum zaten. İstanbul'da kısa bir işim var, birkaç gün de dinlenmek istiyordum. Bizimkiler yazlıkta, beni hemen beklemiyorlar. A, bu kargaşa içinde karım aramayı da unuttum dünden beri."

Kadın kapıyı açmış, birlikte odaya girmişlerdi. İlhan, inandırıcı olması için cep telefonundan karısını aradı ve ona nasıl olduğunu, çocukların bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. "Buradan İstanbul'a geçiyorum, tam olarak ne zaman döneceğimi arar bildiririm, canım..." diye ilave etti. Bütün konuşma süresince kadın bir kez bile başını kaldırıp ondan tarafa bakmadı, ilgisiz bir hava takınmaya çalışıyordu.

Telefonu cebine yerleştirirken sorusunu yineledi İlhan. "İstanbul'da tanıdığım birkaç yer var, belki size bir iş de bulabiliriz. Yine de siz bilirsiniz; İstanbul'da hayat şartları zordur, hele yalnız bir kadın için..." Fazla hevesli görünmek istemiyordu.

"Haklısınız, aslında buralarda biraz oyalanıp Ankara'ya gitmeyi düşünüyorum. Orada bir akrabam var."

"O zaman, benimle gelin isterseniz, ben Adana'ya dönerken sizi de Ankara'ya yolcu ederim. Para konusunu düşünmeyin. Kim olsa yerimde aynı şeyi teklif ederdi."

Kadın ürkek bakışlarla bir kez daha baktı adama, sanki hassas bir teraziyle ölçmek istiyordu niyetini. Sonra aniden kararını verdi

"Peki, geleceğim sizinle, bu yardımınızı da ömür boyu unutmayacağım. Karşılığı ödenmez ama ben yine de deneyeceğim."

İlhan içinden derin bir, "Ohhhh!" çekti. Dışından ise, "Rica ederim, hiç sorun değil..." dedi, umursamaz bir havada.

Saat üç civarında yola çıktılar. Ayşe toplanırken, adam otel dışından karagözlüklüyü aramış, rotasını kısaca belirtmişti. Hayır, şimdilik öğrendiği özel bir bilgi yoktu, fakat başarısı yadsınamazdı; çünkü belirsiz bir süre için bile olsa mavnayı yedeğe almıştı. Başlangıç için hiç fena sayılmazdı.

Yolda durdukları bir benzinciden telefon etti kadın. Kısa bir görüşmeydi. Nereyi aradığı hakkında bilgi vermedi, İlhan da sormadı zaten. Soramazdı. Birbilerine eşlik ediyorlar, arada çay-kahve molaları veriyorlardı. Tatile çıkmış mutlu bir çift gibiydiler. Gece on bir gibi İstanbul'a girdiklerinde, 'bey'li, 'hanım'lı hitaplardan kurtulmuşlardı.

İlhan, karagözlüklünün verdiği adresi kolayca buldu, anahtar kapıcıya bırakılmıştı. Tatildeki bir arkadaşının evi olarak tanıttı kadına. Ev, Beşiktaş'ta iddiasız, temiz, sokağa bakan penceresi olmayan, zemin altında bir bahçe katıydı. Fazla oyalanmadan yatıp uyudular; yatak odasında kadın yattı.

İstanbul...

"Alooo, Murat? Merhaba canım."

"Aaaa, Alev, selam yaa, ne güzel bir sürpriz bu!"

"Canım, umarım yatmamıştın, nasılsın?"

"Erken yatarsın dediysek o kadar da değil yani, hem bugün Cuma, kölelerin bayramı. Ben iyiyim ya sen? Tatil işini ne yaptın?"

"Ben de onu söyleyecektim. Yarın için dediğin motelde yer ayırt1 tim. Yalnız bu arada önemli şeyler oldu, sana anlatmak istediğim şeyler."

"Hadi yaa, ne gibi?"

"Telefonda anlatılacak gibi değil, ama çok da acil. Yarın bir programın var mı? Gerçi senin hafta, sonların bir ay önceden planlanmıştı ama..."

"Hımm, evet, sabah arkadaşlarla kahvaltıya gideceğiz."

"Hay Allah! Murat, bu gerçekten çok önemli, onları ekebilir misin?"

"Bak şimdi iyice meraklandım. Şimdiye kadar hiç böyle ciddi bir ifadeye rastlamadım, hem daha kakhaha bile atmadın!"

"Haklısın, çok ciddi bir durum içindeyim, hatta boka battım arkadaşım."

"Tamam, dur, hımmm... iptal ederim. Peki ne yapacağız?"

"Harikasın canım sen yaaa. Nasıl rahatladım şimdi. Yarını banal ayır sen, ne yapacağımızı yolda anlatırım. Sabah onda al beni evden. Uygun mu?"

"Tamamdır Madam, onda kapınızda olacağım. Acayip meraklandım."

"Pişman olmayacaksın; çünkü hayatında duymadığın bişey anlatacağım sana. O zaman, sabah görüşürüz diyorum."

"Peki... Hiç ipucu yok yani?"

"Yarın. Hadi iyi geceler, canım."

"Sana da Alev'ciğim."

Ahizeyi yerine bırakırken yüz ifadesi hâlâ düşünceliydi. Salona geçip televizyonu açtı ve yatıncaya kadar da bir şey düşünmemeye çalışarak üst üste iki film izledi. O düşünmediğini sanıyordu ama, beyninin ince kıvrımlarında şekillenmekte olan bir plan vardı. Erken yattı ve fazla zorlanmadan uyudu. Sıkıldığı, çözemediği bir şeyler olduğu zamanlarda kolayca uyurdu. Bilinçaltı onu fazla yükten koruyan bir sigorta gibiydi.

Sabah alarmla uyandığında saat dokuz buçuktu. Hemen bir bardak poşet çay yaptı, heyecanlıydı, kolay uyandı. Her şey akşamdan hazırdı zaten. Murat geldiğinde bavulunu, kol çantasını alıp merdivenlerden indi. Selamlaşma faslından sonra arabayı hareket ettiren genç adam sordu: "Bavuldan anladığım kadarıyla, Ağva'ya gidiyoruz, hı?"

"Önce uğrayacağımız bir yer var," diye gülümsedi Alev. "İlk durak İzmit!"

"İzmit mi? Hoppalaaa... O nereden çıktı şimdi? Ciddi misin?"

"Çok ciddiym. Tamam, anlatacağım. Senin için fark etmez değil mi? Bütün günün benim mi?"

"Evet ama..."

"Tamam o zaman, istikamet İzmit ve ben hikâyeyi anlatıp bitirinceye kadar hiç sözümü kesme, gözünü yoldan ayırma; çünkü şoke olacaksın." Yine gülümsemişti.

"Peki, anlat bakalım."

Son dört günün hikâyesi bittiğinde yolu yarılamışlardı. Alev'in planı. Fuarın son iki gününü kaçırmamak ve ufak çaplı bir araştırma yapmaktı. Çünkü fuar bittiğinde kimseye ulaşmak mümkün olamazdı, bu belki de son fırsattı. Bu çetrefilli durum üzerinde çeşitli olasılıkları tartışırken yol bitiverdi.

Arabayı fuar alanının dışına park ettiler. Yürüyerek kalabalıkların arasından geçtiler. Günün bu saatinde fazla aktivite yoktu, sadece yiyecek reyonlarında ufak çaplı hareket görülüyordu. Fuar müdürlüğüne kadar olan uzun yolu yürürken Alev'in aklında binbir düşünce cirit atıyordu. "Doğru mu yapıyorum acaba? Bu kadar işin içine dalmak beni de iyice hedef yapıyor. Üstelik Murat'ı da sürükledim. Dört gündür uzak kalmaya çalıştım da ne oldu sanki! Gelip gelip başıma patladı bütün gariplikler. Yani beni ahmak mı sanıyor bunlar? Hiç bu kadar aptal yerine konmamıştım. Amaan neyse, Alev. Kendini gaza getirmeyi bırak artık. Sen nasıl sıyrılacaksın bu işten, onu düşün. Sıyrılacak mıyım? Öyleyse ne işim var benim burada? Şu anda deniz kıyısında hoş bir meltem eşliğinde meyve kokteylini yudumluyor olmalıydım. Salak! Vallahi salaksın sen! Peki dört gündür

ilgilenmemeye, bulaşmamaya çalıştım da ne oldu? Bir oradan bir buradan yumruk yiyorum. Bunun devam etmeyeceğinin garantisi var mı?"

"Ha? Ne dedin canım?"

"Ohooo, sen iyice dalmışın, daha yürüyecek miyiz diyordum."

"Az kaldı. Biraz plan yapmakla meşguldüm."

Masum bir gülümseyişle baktı. "Planmış, pöhhh! Sen kuruntularına plan mı diyorsun yani. Gerçekten, nerden nasıl başlayacağım ben?" derken, daha fazla düşünmeye fırsat bulamadı. Binadan içeri girdiler. Salondaki bankoda aynı hanım oturuyordu. Alev en sevimli halini takınmaya çalışarak bankoya yanaştı.

"Merhaba, ben Alev Acar... Taksim Tiyatrosu..."

"Evet hatırladım, buyurun."

"Selma Hanımı duydum, çok üzıldüm. Bir haber var mı acaba?"

"Hayır, maalesef yok."

"Hay Allah, gerçekten üzıldüm. İnşallah kötü bir şey olmamışta Neyse, eski hesaplarla ilgili birkaç sorum olacaktı, yerine kim bakıyor acaba?"

"Filiz Hanım, müdür beyin sekreteri."

"Onunla görüşmem mümkün mü? Burada mı?"

"Sanırım yerinde, ikinci kat soldan ikinci kapı."

"Çok teşekkürler."

Soldan ikinci kapıda Alev'i bir sürpriz bekliyordu; Filiz Hanım, o mahut gün Selma'nın yanına gelen kadındı. "Hele şükür, şans yardım etmeye başladı!" diye söylendi iç sesiyle.

"Merhaba, ben Alev, Taksim Tiyatro'dan..." dedi, şirin bir gülümsemeyle elini uzatırken.

"Merhaba?"

"Selma Hanımın yerine siz bakıyormuşsunuz. Olayı duydum, çok üzıldüm."

"Evet, sizi hatırladım, kaybolduğu gece sizinle görüşüyordu değil mi?"

"Öyleymiş." Sesi gerçekten üzüntü doluydu.

"Neyse, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Filiz Hanım, sizden bir ricam olacak, mümkünse tabii. Bizim ikinci gösteri ile ilgili faturanın makbuzunu kaybetmişiz. Muhasebeden onun bir fotokopisini isterler. Bir iş için gelmiştik, uğrayıp alayım dedim, zahmet olmazsa."

Yirmili yaşlarda görünen Filiz Hanım, sıkıntısını fazla belli etmemeye çalışarak mırıldandı. "Olur, aşağıya bakmam lazım. Son iki gün ya, öyle işim var ki anlatamam."

"Tahmin edebiliyorum; zahmet olacak, çok teşekkür ederim."

"İzin verirseniz şu elimdeki işi müdür beye yetiştirmem lazım."

"Tabii tabii, vaktimiz bol, hiç önemli değil."

Araya giren sessizlikte Alev çılgın gibi konuya girmenin yollarını arıyordu. Aniden kelimeler ağzından fırladı. "Selma Hanımın kocasını tanıyor muydunuz?"

Başını hızla yaptığı işten kaldıran güzel sekreterin gözleri irileşti, şaşkınlıkla soruya soruyla cevap verdi.

"Siz ner'den biliyorsunuz?"

"Pardon, yanlış bir şey mi söyledim? Bazen çok patavatsız oluyorum." Onay bekler gibi yan koltukta sakın sakın oturan Murat'a baktı. Masum kadın rolünde Oscar almalıydı bu bakış.

Murat onaylarcasına minik bir kakhaha attı. Genç sekreter rahatladı.

"Eski kocası..." dedi, fısıldar gibi.

Alev hâlâ fütursuzluğa vuruyordu. "Eski mi? Bilmiyordum. Bani telefon etti de. Nerden bulmuşsa numaramı. Karım kayboldu, bilginiz var mı, nerede olabilir filan diye, oradan aklımda kaldı."

"Burada kimse bilmez de. İkimiz iyi arkadaş olmuştuk; bana anlatmıştı. Adam hastaymış, kafadan kontak. Zavallı Selma, o kadar üzülüyorum ki onun için. Çok iyi bir insandı."

"Yaaa, çok yazık gerçekten. Demek ayrılmışlar?"

"Evet, iki sene olmuş ama adam hâlâ peşini bırakmıyordu."

"Neden?"

"Manyaklığından!" Genç kız hatırladıklarına kızmış gibiydi, güze gözleri kısıldı, nefret dolu bir sesle konuşmaya devam etti. "Bakın, biz Selma'yla üç ay önce Ankara'da tanışmıştık. Ön muhasebe kursunda

Teyzemler oturuyor Ankara'da, onların yanına gitmiştim, boş durmayayım diye kursa gittim, altı haftalık. Fuar müdürü yengemin dayısı olur. İş için bana faydası olur diye gittimdi o kursa. Neyse, işte orada tanıştık Selma'yla. Çok içe kapalıdır, ama bir şekilde anlaştık; sonra ona buradaki işi buldum."

"Ne güzel." Anlayış dolu bir bakışla baktı kıza.

"Evet, iyi olmuştu; ona burada bir pansiyonda oda tuttuk. Kimsesi yoktu, geleni gideni olmazdı. Eski kocası olacak o alçağın izini bulmasından korkardı hep. Ve kızı için ağlardı, hem de her gün."

"A, bir kızı mı vardı? Ah canım yaa... Peki, çocuk nerede?"

"Ner'de olacak, o deli herifin elinde."

"Ama nasıl olur, küçük bir kız değil mi? Neden annesinin yanında değil?"

"Ahhh... Bu hikâyeyi bilerseniz içiniz parçalanır."

"Gerçekten çok üzüldüm ve merak ettim. Siz yemek yediniz mi? paydos aranız varsa birlikte yiyelim." Öyle safça söylenivermiş gibi görünüyordu ki, Murat şaşkınlıktan dilini yutacaktı.

"Teşekkür ederim; yok, daha fırsat bulamamıştım yemeğe. Ay, öyle üzüldüm ki yeniden. Zor tutuyorum kendimi aklıy'cam ner'deyse." Gerçekten küçük bir hıçkırık fırladı pembe rujlu dudaklarının arasından. Belli ki duygulu, arkadaşına sadık bir kızcağızdı.

"Hadi hadi, biraz çıkalım, hava almak iyi gelecek size. Şu karşıdaki lokantaya gidelim. Hem ben merak ettim, hem de siz rahatlayacaksınız anlatırsanız."

"Şeyyy, bilmem ki... Zaten kimselere anlatmadım bir şey. Siz buradaki dedikoducuları bilmezsiniz. Eh, kimseyle paylaşamayınca içimi çatlattı zavallının her şeyi..."

Gelmeye istekliydi, azıcık daha itmek gerekiyordu. Alev gönüllü olarak üstlendi bunu.

"Yarım saatte döneriz, nasıl olsa bir ara yemek yiyecektiniz." Bu ısrar sekreterin karar vermesine yetti. Yerinden doğrulurken söylendi.

"Eh, iyi, tamam o zaman; ben dayıma bir haber vereyim." Yüzünü bir utangaçlık kapladı. "Yani müdür beye haber vereyim."

Aceleyle ara kapıya yöneldi. Mavi mini eteğinin altından görünen muntazam bacakları Murat'ı oldukça etkilemiş gibiydi. Alev onun bakışlarını anlayışlı bir gülümsemeyle takip ederken kısık bir sesle söylendi.

"Şanslı günümüzdeyiz neme lazım. Aman nazar değmesin, maşallah." Parmağı ile önündeki tahta sehpayı tıklattı.

Filiz bir dakika sonra kapıda göründü, yüzündeki ifadeden izni aldığı belli oluyordu. Koltuğunun kenarına taktığı çantasını alırken, bizimkilere "Aman neyse!" gibisinden bir bakış attı.

"Hadi gidelim, yalnızca yarım saatim var!" dedi.

Hızla aşağı inip meydanın karşısındaki lokantaya girdiler, gölet izlenimi veren havuza bitişik bir masaya yerleştiler. Hızla sipariş verdiler, kimse zaman kaybetmek istemiyordu.

"Kızını anlatıyordunuz? Kaç yaşında küçük?"

"Sekiz galiba..."

"Oysa adam bana altı deyip duruyordu," diye "düşündü Alev.

"Çok da küçük değilmiş. O zaman, ayrıldıklarında altı yaşındaymış."

"Ben de o yaşlardaki bir resmini gördüm zaten. Kendisini hiç görmedim."

"Peki, kızını hiç göremiyor muydu Selma Hanım? Bu kanuni bir hak değil mi?" Bu soruyu, artık suskun çocuğu oynamaktan bıkan Murat sormuştu.

"Kim takar kanunu yaaa... Adam çocuğu Selma'ya karşı bir koz olarak kullanıyormuş. Kendine geri dönmezse çocuk falan yok anlayacağınız."

"İyi ama, baştan kendisi talep etmemiş mi çocuğu, yani Selma boşanırken çocuğu istememiş mi? İstese hâkim verir, altı yaşında bir çocuğu anneye verirler benim bildiğim. Üstelik hasta bir adam diyorsunuz."

"Onun hasta olduğunu kim biliyor ki?"

Dudak büküşü çok şık diye düşündü Murat, "Kimse bilmiyor mu?!, Anlaşılmaz mı?"

"Çok yakını olanlar anlayabilirlermiş. Adam bin yüzlü bir paranoyak."

"Çok tuhaf... Selma böyle bir adama çocuğunu nasıl bırakabilmiş?"

"İşte onu anlatacaktım ya..." Köftesinden bir lokma aldı, devam etmeden önce. "Şimdi; Selma, adamın deliliğine dayanamamış, ayrılmak istemiş doğal olarak. Fakat adam takıntılı ya, kesinlikle razı olmamış. Selma zorlayınca da 'çocuğu vermem o zaman,' demiş."

"Her zamanki teraneli!" diye söylendi sıkıntıyla Alev.

"Derken, Selma'nın avukatı bir akıl vermiş ona, nasıl bir akılsa... 'Sen şimdi velayeti ver, boşanmayı gerçekleştirelim, sonra velayet davası açar alırız kızını,' demiş. Selma da 'olur,' demiş, ne bilsin zavallı. Boşanmışlar. Velayet davası açmışlar ama faydasız; kazanamamış."

"Nasıl olur?"

"Dedim ya, adamın binbir yüzü var. Herkesi kandırabiliyormuş. Manyak herif onu, bunu, hâkimi kandırdığı gibi, Selma'nın avukatını ile kafalamış."

"Olamazz!"

"Olmuş işte! O 'üç ayda velayeti alırsın,' diye kadını boşatan avukat, 'sen ne biçim annesin,' diye davadan çekilmiş. Allah belasını versin böyle adamların. Kadının hayatını yakmış anlayacağınız."

"Çok üzücü!" derken Alev, adamla yaşadıkları bir bir gözünün önünden geçmekteydi. Kendisi bile kanmıştı, hatta Selma'ya kızmıştı bile. "Feci bir durum!" diye söylendi salatasını sıyrırken.

"Hiç sormayın, kızcağız kahrından intihar filan etmediyse iyidir. Fakat güçlü biri o. Ben onun kadar dayanıklı olamazdım herhalde."

"Sizce ne olmuştur Selma'ya?"

"Hiç bilemiyorum, beni aramadı. Yani ölmüş olabileceğinden korkuyorum açıkçası."

"Hayır, anlayamadığım şey, intihar edecek olsa bunu gizli bir yerde mi gerçekleştirdi? Şimdiye kadar çoktan bulunurdu değil mi?"

"Bence başka bir şey oldu; çünkü intihar edecek biri değildi ya da edecek olsaydı şimdiye kadar beklemezdi. Bence o mesaj yüzünden oldu..."

Alev'in tüyleri diken diken oldu.

"Mesaj mı? Kocasından mı?"

"Hayır, tanımadığı birinden. Birisi 'beni öldürecekler,' filan gibi bi'sey söylüyormuş; haa, bir de, ünlü medya patronu Erol Atun'un ismi geçiyormuş mesajda." Kız etrafına sakınlı bir bakış attı, sanki söylememesi gereken bir şeydi bu. "Vakit ne çabuk geçti, dönmeliyim ben!" diyerek, sıkıntıyla kıpırdandı.

Kuş uçuyordu; Amann Alev kızım, bir gayret daha!

Umursamaz bir tavırla söylendi. "Tamam, hesap isteyelim." Garsonların ağırkanlılığı bu ülkedeki en garanti kozdu. Gözleriyle el edecek bir garson aranırken, aldırma bir tonla sordu: "Ben de bir mesaj lafı duymuştum galiba o gün, telefonla konuşuyordu, hani siz de gelmiştiniz odaya. Birisine anlatıyordu sanırım."

"Eniştesi..." dedi. "Ertunç galiba ismi, aileden bir tek onunla görüşüyordu. 'Abim gibi,' derdi. Annesi, ablası bile sırt çevirmişler o sevimli kocası yüzünden; çünkü herkesi bıktırmış. Gün geçmiyormuş ki yanında polisle dayanmasın insanların evlerine, işyerlerine. Bela canım. Adam tam bir felaket."

"Bilmez miyim!" dedi içinden Alev. Garson hâlâ yoktu ortalarda. Arada boşluğa doğru el kaldırıp duruyordu.

"Neden mesajla ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

Kızcağız dönüp arkasına baktı bir garson görmek ümidiyle. "Hay Allah, geç kalıyorum ben. Mesajın geldiği günün ertesi gün kayboldu ya!"

"Peki, mesajı kimseye haber vermiş miydi?" Sonunda bir garsonu görmeyi başardı, eliyle hesap işareti yaptı.

"Karakola gittiğini söyleyiydi; detaylı konuşamamıştık. Mesaj gece gelmiş, o da sabah işe gelirken karakola uğramış. Zaten öğleyin telefonu çalındı. Telaşlıydı. İş çıkışı bize gelecekti. Annem mantı yapacaktı. Konuşacaktık..." Gözlerinin dolmasını engelleyemedi. "Kısmet değilmiş." Sonra telaşla devam etti:

"Lütfen bundan kimseye bahsetmeyin. Size neden anlattığımı bile bilmiyorum. Polise bile anlatmamıştım. Kimseye anlatmadım." Elini ağzına kapattı, boğuluyormuş gibi bir ses çıktı.

"Özür dilerim, üzülmenize neden oldum. Ben... anlatınca rahatlarsınız diye şeyetmişim..."

"Aslında iyi oldu, sağ olun dinlediniz beni." Burnundaki hayali akıntıyı çekti, yaşaran gözlerini elinin tersiyle silmeye çalıştı. "Siz yine de kimseye bahsetmeyin olur mu? Lütfen, hele o korkunç adam, bir daha arar belki sizi. Nereden bulmuş sizi anlayamıyorum."

Alev gelen hesaba göz atıp, özellikle bütün bir yirmilik bıraktı. "Fiş de rica edeyim lütfen."

"Ben de bilemiyorum, çok şaşırdım aradığımda zaten. Kimseye söylemem, içiniz rahat olsun. Hem kime söyleyeceğim; kimse tanımaz etmez zavallılığı."

Filiz biraz daha rahat görünüyordu; anlatmak, az buçuk ağlamak iyi gelmişti besbelli.

"Sağ olun. Bir haber alırsam sizi ararım, telefonunuzu bırakın bana..." dedi, masum bir ses tonuyla.

"Tabii, ofise dönünce yazarım, makbuzu alacağım ya." Gülümsedi.

"Doğru, onu unutmuşum."

Tabağın içindeki fişi alıp bir milyon bahşış bıraktı. Ayağa kalkarken, neşeli bir sesle

"Hadi kalkalım, dayınızın sabrını fazla zorlamayalım!" dedi.

Lokantadan çıkarken yine öylesine soruverdi. "Polis sorgu için buraya mı gelmişti? Hani az önce söylediğiniz. Selma kaybolduktan sonra mı geldi?"

"Evet, ertesi sabah geldi, amirmiş."

Alev, "Neee... Aman tanrım!" dedi içinden. "Amir mi geldi? Nasıl bir adam? Ne sordu size?" Olamaz, olamaz... Bu kadarı fazla olur!...

"Ne bileyim işte; 'nerede olabilir, hakkında ne biliyorum,' filan gibi şeyler. Arkadaşım olduğunu söylemiş biri herhalde. Yakışıklı bir adam, ismini hatırlamıyorum."

"Kalınca güzel dudakları var, güzel bir de gülümsemesi..." diye mırıldandı Alev.

"Evet, nereden bildiniz? Tanıyor musunuz yoksa? Hay Allah ne yaptım, ne sersem bir kızım ben yaaa. Ona söylemediğim bir sürü şey anlattım size. Başım belaya girecek şimdi!" Gücenik gözlerle bakıyordu Alev'e. "Bu makbuz filan hep numara mıydı yoksa?"

"Yemin ederim en ufak bir kötü niyetim yok Filiz Hanımcım. Aynı amir bana da gelip sorular sordu. Ben de anlam veremedim. Tatile gidiyoruz arkadaşım, içimden uğrayıp bir gelişme olup olmadığını sormak geldi işte. Hepsini bu. Konuştuğumuz her şey aramızda kalacak, emin olun." En güvenilir maskesini takınmıştı.

"İnşallah öyledir." Sesi hâlâ gücenikti, ama kızgın değil.

"Yemin ederim. Sizinle konuştuğumu kimseye söyleyecek değilim. Lütfen bunu düşünüp de üzülmeyin, olur mu?"

"Umarım öyledir. Olan oldu artık." İletişim kesilmişti, vücut dili bunu kesinlikle ifade ediyordu, fazla üsteleminin kimseye yararı olmayacaktı. "Yeteri bilersen yeter!" derler Adana'da. Alev nerede duracağını bilirdi.

"Biz müsaade rica edelim, yolumuz uzun. Lütfen beni affedin, ard niyetim yoktu. Umarım en kısa zamanda arkadaşınızın sağlık haberlerini alırsınız."

"Sağ olun."

"Hoşça kalın, size kolay gelsin."

"Güle güle." El sıkışıp yollarına gittiler. Soğuk bir veda olmuştu, yapacak bir şey yoktu."

"*Que sera sera* der kuzenim." Kelimeler öylesine fırladı Alev'in ağzından.

"Olan olan olur!" diye söylendi Murat da, bütün şarkıları da bilir; onun yüzünde de düşünceli çizgiler oluşmuştu.

Arabaya binip, hareket edinceye kadar konuşamadılar. Her ikisinin de pili tükenmiş gibiydi. Bu bilgi bombardımanı Alev'in umut ettiğinin çok fevkindeydi. İlk cümleyi ettiğinde neredeyse İzmit'ten çıkmak üzereydiler.

"Görüyor musun Murat. Bu iş bildiğin gibi değil. Ben hapı yuttum abi."

"Vallahi ne diyeyim, haklıymışsın. Garip bir iş. Hele şu senin amir olmayan amir?"

"O adam tam bir bela!" Sinirle yükselmişti sesi.

"Hangisi?.. Sabık koca mı, amir bey mi?..."

"Yaaa, amir amir deme, sinirim bozuluyor! Adam mafya mıdır nedir? Ev telefonum bile cebine kayıtlı! Ne dersin, korkmalı mıyım sence?"

"Onu bilemem ama, sen korkuyormuş gibi değilsin, daha çok sinirlisin sanki."

"Haklısın, sinirliyim; ama korkmam gerektiğini düşünüyorum."

Bir süre konuşmadan yol aldılar. Gökyüzü kararmıştı, az sonra içini dökecekmiş gibi görünüyordu bulutlar. "Kıza da ayıp oldu!" diye düşündü kadın. "Aman, ne yapayım canım, ben de keyfimden göbek atıyorum. Anlattı rahatladı hiç olmazsa. İşin komik tarafı o rahatlarırken ben gerildim. Bu Selma'nın neyin nesi olduğunu anlayamadık aslında. Şüpheli bir şahıs bence. Evet, bir dram içinde yüzüyor gibi; ama gerçek olduğu ne malum..."

"Sence..."

"Sence..." Birbirlerine bakıp güldüler, "Sen söyle önce!" dedi Alev.

"Sence de mesajla mı ilgilidir..."

Alev cümleyi tamamladı: "Selma'nın kayboluşu mu? Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Öyle gibi görünüyor, en mantıklı açıklama bu. En azından şimdilik."

"Hani, senin Hamit'e söylediğin Selma'nın cümlesi neydi?"

"Mesaj yüzünden olabilir, izimi buldu mu ne, işte böyle bir şey."

Pencerelerden serin bir rüzgâr doluyordu içeriye, radyonun düğmesine basarken ilave etti arkadaşı. "Bir de AKD vardı!"

"Yok yaaa... AKD değil, başka bir şey. Şimdi şöyle düşünelim; izini bulmasını istemediği kim?"

"Kocas!" dediler bir ağızdan.

"Evet, mesajla ne alakası var? Mesaj kocasından mı geliyor? Hiç sanmıyorum. Medya patronu filan, saçma! Adam onun telefonunu bulsa zaten kendini de bulur. Bulur mu? Cep telefon numarasından insanın nerede olduğunu bilmenin bir yolu var mıdır?"

"Hayır, normal bir kişi bunu bilemez."

"Ne demek yani? Anormal bir kişi mi bilir?" Bir kahkaha attı. Bugün ilk kez oluyordu.

"Bu ancak uydudan kontrole filan bilinebilir herhalde. Hani Amerikan filmlerinde oluyor ya."

"Eh, bizim Radi Beyin kolu uyduya erişmez artık. Değil mi? Erişir mi yoksa? Adamın ikna edemeyeceği kimse yok bence."

"Yok canım, biz de o kadar paranoyak olmayalım."

"Bulaşıcıdır belki..." diye mırıldandı Alev. Gülecek hali kalmamıştı.

"Bu arada, nereye gidiyoruz biz?" Radyoda 'Everybody Knows' çalıyordu.

"Bak, herkes bilirmiş." Gülümsedi. "Ne güzel sesi vardır bu adamın, ismini biliyordum, hmmm.."

"Leonard Cohen..." dedi Murat sakın sakın.

"Sen bütün şarkıları bilmek zorunda mısın? Çokbilmiş!" Güldü.

"Bilirim ben. Nereye gidiyoruz madam? Şimdi de Ağva deme bana."

"Ben demesem, bavulum der." Güldüler.

"Bak ne diyorum biliyor musun? Bu gece sen de kal benimle, yarın Pazar nasıl olsa. Hem kendimi çok tedirgin hissediyorum, olur mu?" Yaramaz bir çocuk edasıyla şirinlik yapıyordu.

"Ben biliyordum zaten bunun olacağını... Bunu daha dün gecedan plana dahil etmişindir sen."

"Vallahi düşünmedim. En azından bilincimle, hayır." Gülüştüler. Alev'in rahatladığı belli oluyordu, müziğe eşlik etti bir süre. Tatile gittiğinin bilincine yeni varıyormuş gibiydi.

"İyi ki varsın arkadaşım benim." Elini uzatıp adamın omzunu okşadı sevgiyle.

"Sen de iyi ki varsın. Sen gece yarıları saatlerce telefonda dertler mi dinlemiyor musun. Hem de gık çıkarmadan."

"Tabii dinleyeceğim. O bi'sey değil."

"Bu da değil o zaman. Hadi keyiflenelim biraz. Ne demişler, gün ola harman ola!"

"Haklısın. Bir yerde durup kahve içelim mi?"

"Tamammm, Alev Hanımın tatili geldi, artık isteklerin bini bir para

Yağmur tatlı tatlı, yormadan yağıyordu. "Hayat güzel," dedi kadın "Sanal bile olsa!.."

Kahkahaları 'Dans Me to The End of Love' parçasının nağmelerine karıştı.

Beyaz, Muntazam, Güzel Dişler...

Beşiktaş'ta işler hem iyi hem de kötü gidiyordu. Ne var ki her ikisi de İlhan'ın beklentilerini karşılamaktan uzaktı. Kötü gidiyordu; çünkü kadın ser verip sır vermemekte kararlıydı. İyi gidiyordu; çünkü aralarında inanılmaz bir iletişim kurulmuştu. Aslında iletişim ne kelime, bu düpedüz aşkı işte. Yıllardan sonra İlhan'a piyango vurmuştu! Ne zamanlama ama! İspiyonlaması gereken kişiye âşık olması tam bir fiyaskoydu. Bu duyguların Ayşe tarafından da benimsenip benimsenmediğine dair henüz fikri yoktu adamın. Bu öylesine beklenmedik bir şekilde, ani bir kasırğa gibi inmişti ki üzerine. Hali tam anlamıyla 'sudan çıkmış balık' olarak tarif edilebilirdi. Ayşe'nin insanı deliye çevirebilecek o geniş gülümsemesi, beyaz, muntazam dişleri, zihninin tüm köşelerini işgal etmişti.

Böyle bir kadın, ülkesi için zararlı ne yapıyor olabilirdi? Mantığını işlettiğinde, casusların da insan olduğuna, kendilerine has masum duyguları olabileceğine karar veriyordu. Fakat, coşkun duygular içinde bunun olabileceğine inanmak cidden zordu. Daha ilk günden devletin resmi kurumlarının bir yanlış içinde bulunabileceğine hüküm vermek anlamsız olacaktı. Günler, İlhan için zorlu pozisyonlar yaratacak gibiydi ve bunu görmek için kâhin olmak gerekmiyordu.

Ayşe ve İlhan üst planda sevinçli, coşkulu, ama derinliklerinde huzursuz çalkantılar yaşarken, biz gözlerimizi yine İstanbul'daki, başka bir dramın yaşandığı küçük bir pansiyon odasına çevireceğiz...

Aksaray'da, eskilerden kalmış, harap, kirli bir pansiyon odasının ölgün sarı ışığı, küçük bir masanın üzerine eğilmiş ufak bir beden neredeyse saydam görüntüsünü aydınlatıyordu. Uçuk sarı saçları bakımsız yüzünün yarısını kapatmış bu küçük kız, kurşun kalemle aceleyle yazılmış gibi görünen sayfaları okumak için oldukça büyük gayret gösteriyordu.

Oda kapısı aniden açıldı, çocuk aceleyle okuduklarını saklamaya çalıştı. Ne var ki bu çaresizce girişim, adamın gözünden kaçmadı. İki adımda yanı başında bitti.

"Nedir onlar?" Sesi, duyanın kanını donduracak ölçüde korkutucuydu"

"Hiçbir şey baba."

"Ne demek hiçbir şey! Ver bakayım onları bana!"

Çocuk elindeki mor kaplı defteri ona uzatırken, çelimsiz kolu yavru bir kuş kanadı gibi titremekteydi. Defter adamın eline geçerken bazı sayfalar aradan kayıp yerlere saçıldı. Adamın hoyrat elleri sayfaları toplarken, çaresiz gözlerle sahneyi izleyen çocuğun minik ağzından belli belirsiz bir hıçkırık koptu.

Adam sayfaları masaya koyarken, kargacık burgacık el yazısına hızla göz attı.

"Nez? Neeezzz?.. Nerelerdesin yavrum, evdesin biliyorum..."

Başını kaldırıp küçücük gözlerini kırptırarak kapıya doğru baktı.

"Buradayım Yovil, ne kadar gürültücüsün, yukarda, saklanma odamdayım."

Yovil ince uzun bedenini estetik adımlarla dalgalandırarak merdivenin son basamağına varmıştı cevabı duyduğunda. Kapıyı tıkırdattı yavaşça:

"Girebilirim değil mi küçüğüm?"

"Evet." Cevap zihninde yankılandığında, çalışma odasının arkasına saklanmış minik yüklüğün kapısını açtı, başını içeri uzattı ki;

"A, işte buradasın, Bir sorun mu var A/ez? Yoksa Nezil mi demeliyim? Dur bir bakayım sana... Hımmm... Hâlâ Nez'sin, şimdi algıladım."

Nez çömeldiği yerden kıpırdamadan, "Hu hı!" diye ses çıkardı.

"Aa, üstelik zahmet edip ses tellerini çalıştırdın ve algılardan sakınmak için de bu kutuya kapandın. Peki, hadi gel bakalım, biraz sohbet edelim seninle. Herhalde o sıkışık yere bu boyumla sığmamı beklemiyorsun, değil mi küçüğüm?"

"Tamam ama pangari istiyorum!" diye fısıldadı, yine sesini kullanarak. Dalgın bakışlarını elinde tuttuğu sefolyadan ayırmadan, diğer elini Yovil'e uzattı kalkmak için.

Çalışma odasının içinden geçip merdivenleri indiler birlikte. Uzun ince pembemsi parlak bedenleri, hareketlerine uyumlu olarak dans edercesine dalgalanıyordu. Yovil'in başında, 'gözetmen' olduğunu belirten eflatun bir hâre ışıldamaktaydı. Nez'in büyük başında ise henüz ilk eğitimini tamamlamadığını ve yüz yaşını geçmediğini belirten açık mavi bir ışık bandı vardı.

Geçtikleri yerlerde kapılar algılara duyarlı olarak kendiliğinden açılıp kapanıyordu. Sonunda, her yer gibi kendiliğinden aydınlık görünen, geniş bir salona vardılar. İçeri girmeleri ile birlikte, bomboş görünen

salonun belli düzenekleri açıldı, gezegene özgü hafif malzemeden yapılmış gümüş renginde masa ve koltuklar yerlerini aldılar.

"Pangari!" diye hatırlattı Nez, yerine otururken... Gezegende binlerce yıldır beslenme ağız yoluyla yapılmadığı halde, çocuklar zaman zaman macunumsu doğal kaya eriyiklerinden tatmayı ihmal etmezlerdi. Hayır, onlar yemek yeme işlevlerini yitirmemişlerdi henüz; ama ihtiyacın azalması neticesinde genetik değişiklikler olmuştu uzun yıllar önce. Örneğin; ağız çok küçülmüş, dişler hemen tamamen kaybolmuş, dil daha incelişip uzayarak daha başka fonksiyonlar üstlenmişti.

Pangari uyarısını alan Yovil, henüz oturduğu koltuktan, zarif bir hareketle kalktı; kendi içinden bir ılık titreşimi yayan duvara doğru yaklaştığında, derhal ve gürültüsüz bir biçimde açılan cama benzer ısıltılı bir bardağa altın ve lame rengini andıran bir mayı aktı.

Bu hareketleri yaparken, tırtıklı bir yaprağı ya da kuş kanadı^ andıran ellerini hiç kullanmamıştı Yovil. Bardağı Nez'e ulaştırırken de yine zihinsel yönlendirme metodunu kullandı. Bardak nazlı bir gelin gibi salınarak uçtu ve Nez'in hevesle uzattığı şak eline ulaştı.

"Yine mi bu saçmalıklar?"

Başını yere eğmiş olan çocuktan hiç ses çıkmadı. Defterin arasından başka bir sayfa çekerken, bağırdı yeniden, "Sana söylüyorum!"

Aceleyle yeni sayfaya göz attı;

Tarih çalışması 4.cü etap kurgu

- 1) Grenil turizmci.
- 2) Murg sonuçta ödül alıyor.
- 3) Fers bağımlı.
- 4) Muhasebecinin şehri, polisin şehrine göre batıda kalır.
- 5) Muhasebecilik yapan korkuyor.
- 6) 35 yaşındakinin sonuçta dedektiflik ruhuna sahip olduğu anlaşılır.
- 7) Orta şehirden olan, meraklı taze.
- 8) Mühendis olan, 38 yaşında.
- 9) Krond, İzmirli.
- 10) 26 yaşında olan, sonuçta âşık olanın komşu şehrinde.
- 11) Sonunda ölen kişi, 38 yaşında olanın komşu şehrinde.
- 12) 33 yaşında olanın gözünü hırs bürümüş.
- 13) Kitapçının komşu şehrinde olan, Krond.
- 14) Şavil 27 yaşında.
- 15) 26 yaşındakinin komşu şehrinde olan, çok çaresiz.

Kurguda üçüncü boyut yaşamı; psikolojik, sosyolojik anlamda düzenlenecek ve Dünya gezegeni 21'inci yüzyıl koşulları dikkate alınacaktır.

Söz konusu tarihe sadık kalınarak çözüme gidilmesi esastır. Aşağıdaki altı değişkeni kullanmak şartıyla yaratılacak kurgunun, yukarıdaki 15 maddelik ana veriden hareketle, bilinmeyenlere ulaştırılması ve cevabın bulunması gerekmektedir.(Soruda hiçbir şaşırtmaca yoktur ve tamamıyla mantık kuralları geçerlidir.)

- 1- 5 tane meslek var (kitapçı, mühendis, muhasebeci, polis, turizmci).
- 2- 5 ayrı şehirde doğan kişi bir araya geliyor (Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Bandırma).
- 3- Hepsi de başlangıçta ayrı duygularla hareket ediyor (Hırslı, korkulu, bağımlı, çaresiz, meraklı).
- 4- Hepsinin yaşları farklı (33, 26, 35, 38, 27).
- 5- Ve sonuçta hepsi kendine has ayrı sonuca ulaşıyor (Ödül, katil, âşık, dedektif, ölü).

6-- Bu 5 insanın hiçbiri öbürünün yaptığını yapmıyor. Doğdukları şehirler ayrı, meslekleri ayrı, duyguları ayrı, yaşları ayrı ve vardıkları sonuçlar ayrı. İsimler: Murg, Şavil, Krond, Grenil, Fers.

SORU: Sonuçta CİNAYETİ KİM İŞLEDİ? İpucu: Öğrencimize, döneme ait duygu ve eylemleri iyi incelemesini öneriyoruz.

"Cinayet mi? Bu da nesi şimdi?! Sana soruyorum!" Çocuk bütün bu anlar içinde hiç kıpırdamamış, başını bir kez bile olsun kaldırıp adama bakmamıştı.

"Annen gibi, susarak işin içinden sıyrılacağım mı sanıyorsun?" Elindeki defteri hırsıyla yere çarptıktan sonra bir adımda, yatağın yanında duran komodinin yanına vardı. Yarısı yenmiş elmanın yanında duran bıçağı kapıp, yeniden çocuğun yanına geldi. Çocuğun saçlarından kavrayıp kurbanlık bir kuzu gibi dizinin üzerine çöktü. Diğer elindeki bıçağı incecik boğazına dayarken bir kez daha sordu.

"Şimdi söyle bakayım, bu akılları annen mi veriyor sana? Ha? zaman görüştünüz, hemen söyle bana, yoksa öldüreceğim seni!"

Korkudan gözleri sonuna kadar açılmış çocuğun, dudakları birbirine kilitlenmişti. Ağzından bir şikâyet kelimesi bile çıkmadı.

"Söyle dedim, ne zaman görüştünüz? Ben dışarı çıktığımda buraya mı geldi?"

Hırsından kendini kaybeden adamın ağzından tükürükler saçılıyor, sesi eski pansiyonun camlarını titretiyordu.

Tam bu anda kapı sertçe vuruldu.

"Heyy, neler oluyor orada? Açın kapıyı!"

Bu cümlelerin duyulmasını takip eden ilk üç saniyede çocuğu bırakıp bıçağı görünmez bir noktaya tikiştiren adam, en sakın haliyle kapıyı açtığı anda, çocuğuna akşam masalını anlatmayı henüz bitirmiş müşfik bir baba görünümünü almıştı.

"Buyurun? Siz miydiniz Ahmet Bey."

"Evet. Bu gürültüler, bağırımlar buradan mı geliyordu?" Bir yandan içeriyi görmeye çalışan pansiyon sahibi, şaşkınlık içindeydi.

Adam daha iyi görebilmesi için kenara çekilirken, başıyla kızını işaret ederek gülümsedi.

"Biz de dün seyrettiğimiz filmi konuşuyorduk kızım. Sinemayı çok severiz."

İyice şaşırان pansiyon sahibi utangaç bir edayla "Hay Allah, ben sandım ki... Neyse geç oldu, size iyi geceler."

"İyi geceler Ahmet Bey."

Kapıyı arkasından yumuşakça kapattı. Tekrar sayfaları eline alıp yatağa oturdu.

Tekrar tekrar okurken yüzünde düşünceli izler oluşuyordu. Kendi kendine söylendi;

"Bunlar; isimler, sayılar... Bütün bunlar şifre olmalı. Bunları çözerim ben, elimden kolayca kurtulabileceğini sanıyor ahlaksız kadın." Sonra, hâlâ kıpırdamadan olduğu yerde duran çocuğa hitap etti.

"Sen de ümitleniyorsun bunları görüp değil mi? Hadi yat zıbar bakayım şimdi. Elbet ikinizi bir arada yakalayacağım. Beni öldürmeyi istiyorsunuz biliyorum. Ama öyle kolayca kurtulmak yok benden. Hadi git tuvaletini yap gel."

Çocuk söylenenleri tekrarlatmadan yaptı, gelip gendi yatağının kenarına oturdu. Bir süre öylece oturdular. Sonra adam kalkıp komodinin içinden, önceden de bu amaçla kullanıldığı belli olan bez parçasını çıkardı. Çocuk, daha kendisine söylenmeden, büyük bir tevekkülle iki elini öne, babasına doğru uzattı. Adam, iki serçe bacağına benzeyen bilekleri, uzun bez parçasıyla bağladı.

"Hadi yat bakalım, seninle henüz işimiz bitmedi, biliyorsun değil mi?" dedi, üzerine pikeyi örterken.

Kapıyı kilitlediğinden emin olmak için üçüncü kez kilidi kontrol ettikten sonra, tokmağın altına sandalyeyi yerleştirdi. Kendi yatağına rahatça uzandı, sayfaları uzun uzun inceledi. Zamanı çoktu.

İyi bir plan yapması gerekiyordu. Bütün uğraşlarına rağmen Selma'nın izini bulamamıştı. Kendisini ona ulaştıracağından hemen hemen emin olduğu diğer kadını da kaçırmıştı elinden. Dün bütün günü yokuşun başında Alev'in evini gözleyerek geçirmişti ama gelen giden olmamıştı. İstese cep telefonunu bulmak çocuk işiydi adam için, ancak bu çözüm değildi. Saatler sonra, uyumadan hemen önce esaslı bir plan yapmayı başardı. O uykuya daldıktan çok sonra, diğer yataktan iç paralayıcı, ince hıçkırıklar duyuldu.

Sabah erkenden yola düşen babakız, saat dokuz olmadan Alev'in apartman kapısının önünde oldular. Alev'in zili adamın tahminlerini doğrularcasına cevapsız kaldığında, hiç tereddüt etmeden bir alt zili çaldı. Çok geçmeden üçüncü katın sokağa bakan penceresinde genç, güzel bir kadın belirdi.

"Kimi aradınız?"

"Affedersiniz, rahatsız ediyorum. Aslında ben ev sahibini arıyordum. Üst kattaki bayanın balkonunda bir tamir işimiz vardı."

"Haa, Alev Hanımın evinde mi?"

"İsmi bilmiyorum da, evde yok sanırım."

"Siz ev sahibi ile mi görüştünüz, Adnan Beyle?"

"Evet, o çağırmişti beni, saat dokuzda evde ol demişti, ne sorumsuz insanlar var!"

"Vallahi ben bilemiyorum."

"Adnan Beyin telefonunu da almamışım, şimdi tekrar evine mi gitmem gerekecek? Sizde telefonu var mı acaba, bi' yardım etseniz?"

Kadın adamı ve elinden tuttuğu küçük kızı süzdü bir an.

"Durun bir dakika, vereyim size."

Kısa bir an pencereden çekildi, az sonra tekrar görüldüğünde, elindeki küçük telefon fihristinden numarayı okumaya hazırды.

"Yazıyor musunuz?"

Cep telefonunu çıkaran adam, sevinçle cevap verdi.

"Evet?"

Numara verildikten sonra ilave etti kadın. "Bu apartmanın sahibidir Adnan Bey, yani bizim de ev sahibimiz olur, onun için var numarası bizde." Güldü.

"Size çok teşekkür ederim, beni büyük bir sıkıntıdan kurtardınız."

"Bir şey değil..."

Yokuş aşağı yürürlerken adam 'şimdi ara' butonuna bastı. Karşıdan tok bir erkek sesi duyulduğunda, hiç bocalamadan yeni tiradına girişti.

"Aloo, Adnan Bey?"

"Buyurun..."

"Kusura bakmayın, Alev Hanımın evi için rahatsız ettim sizi, kiracınız..."

"Evet, ne olmuş?"

"Balkonunda bir tamir işi vardı, bana bu sabah dokuzda gelmemi söylemişti ama evde kimse yok, cep telefonu da cevap vermiyor. Komşudan sizin telefonunuzu aldım, belki siz nerede olduğunı bilirsiniz diye..."

"Bildiğim kadarıyla tatile gitti o."

"Ama nasıl olur, benim bütün günüm boşa mı gitti yani. İnsanlar ne sorumsuz oluyorlar. Bundan emin misiniz? Daha üç gün önce anlaşıştık biz."

"Evet eminim, dün konuştuk, Ağva'da imrenli diye bir köy varmış, oraya gideceğini söyledi. Bence sen yanlış anlamışın kardeşim, Alev Hanım öyle hata yapmaz. Madem telefonu varmış sende, birkaç kez ara, bulursun mutlaka."

"Sağ ol abi. Öyle yapacağız artık. Ben bu hatayı nasıl yaptım anlamadım. İyi günler abi."

"Sana da iyi günler; haa, bu arada, pazar pazar insanları bu saatte uyandırmak da pek hoş değil yani, sen de buna dikkat et biraz."

Adam öyle sevinçliydi ki azarı iştmedi bile. Ortaköy sahile yaklaşmışlardı. Beşiktaş'tan Kadıköy'e saat başı sefer olduğunu biliyordu. Ve Kadıköy'den Şile'ye otobüs bulmak da zor olmasa gerek.

İnsanlar bazen aradıklarına bir adım mesafede olduklarını bilemeden kilometrelerce yol kat etmek zorunda kalırlar.

İmrenli'de Pazar Sabahı

Akşam yenen güzel bir yemek ve koyu muhabbetten sonra iyi bir uyku çekmiş olan Alev ve Murat, gerçek bir tatil sabahı yaşamaktaydılar. Küçük otel son derece sade bir yapıdaydı, ancak manzara oldukça görkemliydi. Neredeyse otele ait gibi görünen küçük bir koya bakıyordu pencereler. Etraf oldukça kalabalıktı, hem otelin küçük bahçesi ve havuz başı, hem de kumsal, neşe içindeki insanların uğultuları ile dolup taşıyordu.

"Hafta sonu kalabalığına bakıp aldanmayasın, akşama buralarda senden başkası kalmayacak..." dedi Murat, rafadan yumurtasından bir kaşık alırken.

"Aa, öyle mi? Doğrusu sakinliğe itirazım olmaz."

"Biliyorum, ben de bu kalabalıktan tedirgin olma diye söyledim zaten. Burası İstanbul'un hafta sonu kaçamak mekânı. Yakın olduğu için insanlar her fırsatta kendilerini bu taraflara atıyorlar."

"Gerçekten güzel bir yermiş, iyi ki tavsiye ettin. Hem bu rüzgâr da çok hoş, saat neredeyse on bir oldu, hava hâlâ çok sıcak değil. Gece de serindi, doğal klima gibi."

"Evet, gerçekten öyle. Kışkıyorum seni, burada kalacaksın diye."

Alev'in yüzünde düşünceler geziniyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Hani dün gece yemek yerken garson kızla Binnur Hanımın konuştuğu konu, senin de dikkatini çekmiş miydi?"

"Bilmem, farkında değilim; neyle ilgiliydi?"

"Sen odaya mı çıkmıştın o sırada, hani sigara almaya gitmiştin. Belki o zamandı, ne bileyim işte. Dün Ağva'da nehir yatağında bir ceset bulunmuş. Adam bir W kanalında kameramanmış,"

"Yoo, hiç duymadım. Neymiş peki? Niye ölmüş yani?"

"Cinayetmiş sözde. Polis soruşturma yapmış."

"Sonuç?"

"Sonucu ne bilsin onlar canım! Aslında gazete alabilseydik bir şeyler öğrenirdik belki, ne de olsa, ölen basından olunca gazetede yer alma olasılığı daha çok olur."

"Ben sordum aşağı indiğimde, köye gazete gelmiyormuş, Şile'den almak lazım. Peki canın neden sıkıldı buna?"

Alev bir süre sessiz kaldı, bir türlü cevabı bulamaz gibiydi.

"Hiç bilmiyorum desem inanır mısın? Sadece içimi sıktı, o kadar."

Cevabın bu kadar basit olamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu arkadaşını Murat. Fakat üstelememeyi tercih etti.

"Hadi kahvelerimizi bitirip biraz deniz yapalım, ne dersin?"

"İyi olurdu ama yanıma mayo almadım, nereye gideceğimizi sürpriz sınıfına sokmakta bu kadar direktmeseydin?"

"Hay Allah! Neyse o zaman, havuz başına geçelim ve ben seni 'Scrabble'da bir yeneyim." Kahkahayla güldüler; Alev'in bu oyundaki yenilmezliği herkes tarafından biliniyordu.

Havuz başına kurulup oyuna konsantre oldular, hava güzel, müzik yerindeydi. İlk oyun bir buçuk saatte bitti. İkinciye başlamadan önce sohbet ettiler bir süre; konu daha çok, insanların içinde bulunduğu mutsuzluk ve tatminsizlik genel hali üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Bence dünyanın şu anki konumuna gelmesi 'biriktirme' hastalığına tutulmuş olmamızdandır," dedi Alev, ciddileşerek.

"Nasıl yani? Para biriktirmek gibi mi?" dedi gülerек, Murat. Bu arada gözleri ile servis elemanını kolluyordu, soğuk bir biranın tam zamanı gibiydi.

"Her türlü biriktirme; para, mülk, mevki, duygular gibi örnekler çoğaltılabilir. Bütün bunların biriktirilmesi doğanın genel dengesini günden güne yitirmesini sağladı... Doğada her edim şu anın kullanımına açık, bol ve yasaksız bence; ama bunu geleceğe yatırmak doğanın üretim hızına uymuyor ve denge giderek bozuluyor. Sen hiç Castaneda okumuş muydun?"

"Hayır, hiç duymadım. Ne konuda, roman mı?"

"Roman sayılmaz; daha çok, kendi yaşadıklarının ve çıkarımlarının sunumu denebilir. Kızılderililerin eski kült bilgilerine erişmek için verdiği uğraşlar diyelim. Neyse, orada bir örnek vardı, şimdi hatırladım; Büyücü ile Castaneda çöl arazisinde bir yere gidiyorlar, yol birkaç gün ve gece sürüyor; karınları acıktığında çevrede kuşlar görüp avlamaya karar veriyorlar, büyücü iki tane kuş vurduktan sonra ava devam etmek isteyen yazarı

durduruyor ve diyor ki: "Ne yapıyorsun? Bu ikisi bize bol bol yeter." Diğeri itiraz ediyor: "Ama bulmuşken yedeğe alalım taşıyabileceğimiz kadar, akşama yeniden acıkacağız, o zaman tekrar bulamayabiliriz ve aç kalırız." Büyücü gülümsüyor. "İşte şimdi beyaz adam gibi konuştun. Doğa bütün nimetleri bizim için tam zamanında ve yerinde sunar. Telaşa ve şüpheyeye gerek yok. Evet, belki akşama kuş bulamayız da bir tavşan çıkar yolumuza ya da bir kertenkele. Eğer biriktirmeye başlarsan, doğa ona güvenemediğin ve açgözlü olduğun için sana küsecektir. Seni koruyup gözetme işini aksatmaya başlayacaktır." Gülümsedi.

"Çok güzel bir örnek gerçekten, içimi ısıttı. Fakat bizim için çok geç artık maalesef."

"Bilemiyorum, bir yerden başlamak lazım belki." Üzüntüyle içini çekti ve devam etti.

"Biz biriktirdikçe, adalet mülkün temeli oldu; duygularımızı biriktirdikçe, kibar, çağdaş insan olduk! Kanser olduk!.. Yanlış mı?"

"Doğru söylüyorsun, herkes mutsuz, herkes ümitsiz, ama çağdaş insan olduk."

"Bunda en büyük etken bence ne biliyor musun? Tabii her devirde mutluluk da mutsuzluk da olmuş, ama hiç bu çağdaki kadar büyük tatminsizlik oluşmamış. Ve bence sebebi şu; insanların mutsuzluğu dünya çapında otomasyona geçildikten sonra had safhaya ulaştı. 'Zaman = para=mutluluk' eşitliği keşfedildikten(!) sonra, 'en kısa zamanda, en çok işi çıkarmak' düstur edinildi. Ve bunu başarmak için, bir iş, mümkün olan en küçük parçasına kadar bölündü, tanımlandı, zamanlandı. Sonra aç insanların önüne atıldı.ve üstelik bu küçük parçaları en kısa zamanda yapanlara, parça başı denen bir prim sistemi uygulanmaya başlandı. Verimlilik canavarı yalnızca 'zamanla doyuyordu. Ve bu belalı eşitlik gereğince, mutlu işçiler olduğu varsayılmaya başlandı."

Durup nefes aldı, soğuk birasını başına daktı.

"Oysa gerek kadim öğretiler gerekse psikoloji iddia eder ki; insan bir şeyi, bütün olan herhangi bir şeyi üretmeyi ya da yaratmayı sever, bununla gururlanmak ve yarattığı ile özdeşleşmek ister. Çünkü yarattığı malzemeye dokunmuş, teriyle ıslatmış, duygularını iletmıştır ve çocuğu gibi, her adımında, tam olmaya giden her adımda heyecan duymuş, onunla varlığını test etmiştir. İşte insan bu şekilde mutlu olur."

Murat hak verir biçimde başını salladı.

"Fakat aslında sorun bizlerde değil, 'zaman=para=mutluluk' eşitliğinin çarpıklığında ya da bunu dayatan egemen sistemde. Söylemek istediğin bu değil mi?"

"Bir bakıma öyle; ama sistemleri yaratan da biz insanlarız, bu sorumluluğu üzerimizden atmak pek mümkün değil galiba. Hem hiçbir şeyin sebebi tek değildir; hele sosyolojik olaylar öyle çok etkenin bir araya gelmesiyle, öyle sindire sindire oluşuyor ki, sen farkına vardığında iş işten çoktan geçmiş oluyor. Aman neyse canım, ne üzdük kendimizi durduğumuz yerde Allah aşkına!" Gülüştiler. Şeytan devreye girdiğinde güldürmüştü derler!

Bütün güzel günler gibi hızla geçti gün. Akşam beş sularında Murat gitmek için müsaade istedi, dönüş trafiğine takılmak istemiyordu. Alev istemeye istemeye kabul etmek zorunda kaldı, aslında içi hiç rahat değildi. İstanbul'da bırakmış olduğu sevimsiz hatıraları geldiklerinden beri hiç anmamışlardı. Konuşarak varılabilecek bir sonuç olmadığına göre, unutmaya çalışmak ve yaşanacak tatile odaklanmak daha akıllıca gelmişti.

Arkadaşını yolcu ettikten sonra Alev, getirdiği kitaplardan birini özenle seçip, bahçedeki yemyeşil çimlerin üzerine yerleştirdi. Filmini çok beğenip birkaç kez seyretmesine rağmen, kitabını da görünce almadan edememişti; 'Dövüş Kulübü'. İsmi şu ana değin hiç duymadığı yazarını merak ederek, özgeçmiş kısmını okumaya başladı. Akşam güneşi neredeyse ısıtamıyordu bile. Kahvesinden bir yudum alırken, kendisini gülümseyerek seyreden otel sahibesi Binnur Hanımla selamlaştı. Keyfi yerine gelmişti.

On sayfa kadar okuduktan sonra ara verip, tatildeki tiyatro arkadaşlarını bir haftadır hiç düşünmediğini, neredeyse hiç araştırmadıklarını anımsayıp, gençlerden birkaçına iyi dilek mesajı çekti. Hemen gelen karşılık mesajlarını dudaklarında sevecen bir gülümsemeyle okudu. "Hayat güzel," diye düşündü. "Sanal bile olsa!.."

Hava neredeyse kararmıştı; toparlanıp bir duş alayım diye düşündü, karnı da zil çalmaya başlamıştı, "Öğle yemeğini atlamak pek iyi fikir değildi..." diye mırıldandı, açlığa oldum olası pek katlanamazdı.

Sekize doğru giyinmiş, süslenmiş, dinlenmişliğin taze havasıyla dolup taşarak odasından çıktı. Odası ikinci katta, tam köşe daireydi. Yatak odası ve ufak bir mutfak içeren salonu, daireyi çepeçevre saran bütün koya hâkim balkon ile, gerçekten bütün basitliğine rağmen insana genişlik, rahatlık duygusu veriyordu. Merdivenlerden inerken bahçeden duyulmakta olan müziğe eşlik etti, kısık bir sesle. Dış kapıdan çıktı, burası arka bölüme, yol tarafına bakıyordu ve karanlıktı. Tam köşeyi dönecekti ki, iki adım ötesindeki yüksek bitkilerin arkasında gölgeler kıpırdadı. Telaş içeren bu kıpırtı, kadını yerinden zıplattı; geri dönüp ne olduğuna bakmak yerine, adımlarını hızlandırıp köşeyi dönmeyi seçti. Şimdi daha ışıklı olan bahçe ve restoranın aydınlık alanına girmişti. Duyduğu anlamsız korku için kendine kızarak dosdoğru restorana girdi. İçerde yalnızca yaşlı bir çift vardı. Murat haklı çıkmıştı, ortalarda kimseler kalmamıştı.

Boş olan masalardan birine karar vermeye çalışarak, garson kıza gülümsedi;

"Merhaba Nazan Hanım, kimsecikler kalmamış."

"Hoş geldiniz, öyle maalesef, hafta sonu geçince böyle oluyor burası."

Ortalarda denize bakan bir masaya yerleşirken, gülerek cevap verdi.

"O zaman size geçmiş olsun; bütün hafta dinleneceksiniz, ne güzel!"

"Evet, yapacak pek iş olmuyor, kitap okuyorum, sizin gibi sohbet edecek birileri çıkarsa yalnızlığımız biraz olsun hafifliyor. Siz de okumayı seviyorsunuz sanırım. Bu arada yemek siparişinizi alayım ben."

"Aa, çok iyi olur, kurt gibi acıktım. Girişte gördüğüm günün mönüsü geçerliyse benim için uygun."

"Tabii, hemen getiriyorum. İsminiz? Pardon, söylemiştiniz ama unuttum..."

"Onca kalabalıkta çok normal, Alev ben."

"Tamam Alev Hanım, şimdi dönerim; içmek için ne alırdınız?"

"Küçük bir şişe kırmızı şarap iyi olur, markası önemli değil, teşekkürler."

Uzaklaşan garsonun arkasından beğeni ile baktı. Güzel gülümseyen ve işlerini mühimseyen insanları seviyordu. Önünde uzanan koyu karanlığın deniz olduğuna inanmak için bin şahit gerekirdi. Gündüzki mavi ihtişamdı eser yoktu. Yemek gelene kadar vakit geçirmek için, kitabın işaretli sayfasını açıp okumaya çalıştı;

"İnsan sevdiklerini öldürür diye bir söz vardır ya; aslında bakın, insanı öldüren de hep sevdiğidir. Ağzınızda bir silah varken ve silahın namlusu dışlarınızın arasındayken ancak sesli harflerle konuşabilirsiniz. Son en dakikaya giriyoruz."

Başını kaldırıp yine siyah dipsizliğe baktı, bu sahneyi filmde çok iyi hatırlıyordu. Senarist ya da yönetmen, bu sahneyi filmin sonuna almayı uygun görmüştü. Az önce kendini korkutan durumu hatırladı istemeden. Paranoyaya mı kapılıyordu gerçekten. Tam da böyle bir olayın ardından, bu denli sakin ve karanlık bir yere gelmek akıl kârı olabilir miydi? "Bülbülün çektiği dili belasıymış!" diye söylendi.

Ağzında bir silah namlusu olduğunda hangi kelimeleri daha iyi telaffuz edebileceğini denemeye çalıştı bir süre. Diğer masadan kendisine delirmiş olabileceği hükmüyle bakan yaşlı çiftin ayrımına vardığını, da, pişmanlıkla gözlerini yeniden kitaba indirdi. Neyse ki çok geçmeden yemeği geldi. Hafif tonda çalan karma müzikler ile şarap birleştiğinde, kolayca gevşedi ve yeniden 'tatil modu'na girdi.

Yemek sonrasında kendisine katılan Nazan ve Binnur Hanımlarla güzel bir sohbet geliştirdiler. Binnur Hanım bir anaokulunda psikolog olarak görev yapıyormuş, zaten Nazan da aynı yerde anaokulu öğretmeniymiş. İlginç bir hikâye sonunda bu küçük otelin sahibesi haline gelmiş olan Binnur Hanım, sadece yazları, iki ay için bu mekânı açık tutabiliyordu ve iş arkadaşını da hem tatil, hem de kendisine yardım için davet etmişti. Hizmet sektörünün, hele turizmin, dışardan çok süslü, boyalı görünen yüzüne karşılık içten son derece zahmetli bir iş olduğunu iyi bilen Alev, uzun sohbet boyunca söyleyecek pek çok söz bulabildi.

Gece onikiye doğru müsaade isteyip kalktı. Hafif çakırkeyif bir kafa ve iyi duygularla bahçeyi geçip, binaya girdi. Merdiven ışığı yanmıyordu, karanlıkta ikinci kata tırmanıp, kendi kapısı olması gereken yerde durdu. Bu karanlıkta anahtarı deliğe uydurmak olası değildi. Çantasından çakmağını arandı bir süre ve sonunda bulup yakabildiğinde, gördüğü manzara karşısında bir çılgılık atıp kendini iki adım geriye attı. Ayağı merdivenin ilk basamağına gelmişti, dengesini yitirip iki üç basamak boyunca aşağı yuvarlandı.

Amir Olmayan Amir!

Bütün cumartesiye evde geçirmiş olan kaçak çift, hallerinden oldukça memnun, geç bir pazar kahvaltısı yaptılar. İlhan'ın bunca uzun sohbetlerden yegâne öğrenebildiği; kadının daha önce bir kez evlenip boşandığı ve babasına bıraktığı bir çocuğu olduğuydu. Kadın, güncel şeylerden bahsetmek yerine, İlhan'ı hayrette bırakacak bazı eski anılarını paylaşmıştı onunla. Gerçi bir mühendis olarak bu tür deneyimler onun için tevatürden öte şeyler değildi. Normal zaman olsa saçma sapan bulacağı bu olaylar ve Ayşe tarzındaki 'kültürsüz ucube!' kadınlar, İlhan 'aşk modu'na girince şekil değiştirerek, 'gizemli ve ilginç!' görünür olmuştu.

Önceki gece, rakı içerek sabaha kadar uzattıkları sohbette anlatılmıştı bunlar. Özellikle iki tanesi oldukça ilginçti. Birincisi, Ayşe'nin bebeği dört aylıkken olmuştu. Bir gece, uyumamakta direnen çocuğu ayağında sallarken, birdenbire oturduğu zemin gözden kaybolmuş, yerini rengârenk ışık demetlerinden oluşan titreşimsel, canlı bir yapı almış. Bu manzara karşısında donup kalan genç kadın, dakikalarca kıpırdamadan öylece durmuş, adeta paralyze olmuş. Evde yalnızmış, yardım isteyebileceği bir durum olmadığından, duyduğu korku tarifsizmiş. Çocuk uyuyormuş ve her ikisi de, dalgalanan ışıktan bir halının üzerinde batmaksızın bir süre kalmışlar. Süreyi tahmin edemiyordu, belki üç, belki on üç dakika. Sonra her şey eski halini almış. Kadın bu konudan ne kocasına ne de bir başkasına bahsedebilmiş.

İkinci olay ise; yine bebek kucağındayken, ayakta durduğu ve onu uyutmak için hafifçe salladığı bir anda olmuş. Yanında durduğu pencere bir anda gözden yitmiş ve yerine yine yerde gördüğüne benzer renklerden oluşan ışık demetleri yerleşmiş. Bu ikinci kez olduğundan, ilki kadar derinden korkmamış, ama yine de irkilmiş. Bütün cesaretini toplayarak, kucağındaki çocuğu tek koluna kaydırıp boşalttı! sağ elini ışık duvarına uzatmış. Elini bileğine kadar içine sokmuş, hissettiği yalnızca biraz serinlik biraz da ıslaklık duygusuymuş. Kolunu geri çektiğinde eli normalden kesinlikle daha farklı bir parlaklıktaymış. Bu garip şey her iki defasında da kendilerine bir zarar vermemiş; ancak kadın, bunun paranormal bir olay mı yoksa psikolojik bir rahatsızlığın başlangıcı mı olduğuna karar veremediğinden, kimseye anlatamadığı gibi, kendisinden de haklı bir endişe duymaya başlamış. Çevresine ya da çocuğuna zarar verebilecek bir gizli gücü olduğundan şüphe ederek, bu konuyu tamamen unutmaya çalışmış.

İlhan kocasıyla ilgili sorular yönelttiğinde kadının gözleri uzak bir noktaya kilitleniyor, dalgın bir hal içinde uzunca bir süre takılıp kalıyordu. Bu konuda konuşmak istemediği açıktı; fakat İlhan, her âşık insan gibi "kendinden öncekini" delice merak ediyordu.

Birkaç kez bütün cesaretini toplayarak karagözlüklülerin işine yarayabilecek sorular yöneltmiş, ancak hiçbirinden olumlu bir netice alamamıştı. Bir iki gün içinde onları araması gerekecekti ve ne diyeceğini hiç bilemiyordu. İçine düştüğü bu müşkül durumun bir ayağı da, karısına ve çocuklarına duyduğu sorumluluktan tabii. Bugüne kadar karısının güvenini sarsacak bir olay yaşamamıştı. Fakat bu son durum gerçekten de planlanmış değildi, her şey öylesine gelişivermişti. Evet, âşık olmanın tüm belirtilerini gösteriyordu, ancak olayın hangi mecraya akacağına dair ne beklentisi vardı, ne öngörüsü.

Üst üste içilen kahvelerden sonra saat üçü bulmuştu. İlhan dışarı çıkıp biraz dolaşmayı teklif ettiğinde kadın memnuniyetle kabul etti. Neşeyle hazırlanıp arabaya bindiler. Pazar gününün Boğaz trafiğinden her ikisinin de haberi yoktu tabii. Daha Ortaköy istikametine yöneldiklerinde adam yaptığı hatayı anladı, ama iş işten geçmişti, kapana gitmişlerdi bir kere! Radyoda güzel bir kanal ararken, işin olumlu yanını bulmayı başardı; "Neyse canım, bir yere yetişmiyoruz nasıl olsa, müziğimizi dinler, etrafı seyrederiz biz de."

Kadın başıyla, 'evet'ledi. Zaten çok konuşmayan, uyumlu biriydi. Ara sıra birkaç kelime konuşarak, bir saatte Ortaköy'ü geçtiler. Kuruçeşme'ye doğru, Laila'nın yüz metre ötesinde polis rasgele arabaları durdurmuş, içki kontrolü yapıyordu. Saat beşe geliyordu. "Gündüz gözüne bu ne içkisi?" diye güldü İlhan. Bu adamların işine akıl sır erdirilemiyordu. Sıra kendilerine geldiğinde polis onlara da kenara geç uyarısı yaptı. Bir süre polisin gelmesini beklediler, sonunda genç irisi bir polis yaklaşıp camdan eğildi;

"Alkol var mı?" Çok bir şey anlayacak gibi her ikisini de ince ince süzdü.

"Hayır memur bey."

"Evraklarınız?"

"Ne alakası var şimdi!" diye düşünüp içini çekti İlhan, torpidodan evrakları çıkarırken.

"Buyurun."

Polis, bir arabaya, bir evraklara baktı, düşünür gibi yaptı. İlhan bu hallere içinden katıla katıla gülüyordu. Polis kendi arabasına doğru yürümeden önce, "Bekleyin!" dedi.

Eh, bu ülkede beklemekten daha olağan bir şey bulunamazdı. En az on dakika beklediler, kendilerinden önce durdurulmuş arabaların hepsi çoktan gitmişti. İlhan ister istemez huzursuzlanmaya başladı. Tam arabadan çıkıp, ne oluyor diye sormaya niyetlenirken, aynı polis geldi ve 'lütfen' bir açıklama yaptı.

"Siz biraz bekleyeceksiniz beyefendi, aracınızın plakası bir olayla ilişkilendirilmiş. Netleştirmeye çalışıyoruz."

"Hay Allah! Önce trafik sıkışıklığı sonra bu. Beşiktaş'tan çıkalı birbuçuk saat oldu, bütün günümüz gitti yani."

"Haklısınız ama bu da bizim görevimiz, fazla uzun sürmez merak etmeyin."

"Neyi merak edeceğiz günümüzün içine edildi. Olacağı o!" diye söylendi, uzaklaşan polise duyurmamaya çalışarak.

On beş dakika daha bekledikten sonra, az önce siyah bir arabayla gelmiş olan, sivil giyimli başka bir adam elinde evraklarla yaklaştı.

"Affedersiniz, İlhan Bey değil mi? Siz de Selma Darıca olmalısınız..."

Kadının içine düşercesine dikkatle bakan görevliye içerleyen İlhan, sert bir sesle çıkıştı.

"Hayır efendim, onu bilemediniz işte; Ayşe Hanım! Hem neler oluyor? Artık doğru dürüst bir açıklamayı hak ettik herhalde, yarım saattir bekletiliyoruz."

"Bir dakika lütfen!" diye susturdu onu adam ve bu sefer doğrudan kadına hitap ederek, "Siz Selma Darıca değil misiniz? Hüviyetiniz lütfen? Eğer çalınmadıysa tabii."

Kadının endişeyle gerilen güzel esmer yüzünden kısa bir kararsızlık rüzgârı geçti.

"Hüviyetim İzmir'de çalındı, evet ben Selma Darıca'yım."

Hayretle kasılmak sırası İlhan'a geçmişti. Şaşkınlıkla bir adama bir yanındaki kadına bakıyordu.

"Güzel. Sizinle bir görüşme yapmamız gerekiyor Selma Hanım. Nerede kalıyorsunuz?"

İlhan dayanamayarak kadından önce cevapladı.

"Beşiktaş'ta. Ama bu esrarlı havalar nedir ben onu anlayamıyorum doğrusu."

İkidir yaptığı sert çıkış, adamı sonunda kızdırdı.

"Efendim siz bu konuya müdahale etmeyin, iki gündür tanıdığınız bir kadına ne de çabuk sahip çıkmışınız!"

İlhan bu laf karşısında dilini yutuyordu. Hiç bu kadar saf olmamıştı; saflık ne kelime, resmen aptal yerine konmuştu ve doğrusu şu anda bu unvanı tam olarak hak ettiğini gönül rızası ile kabullendi. "Affedersiniz!" dedi, ağzının içinde yuvarlayarak.

"Sorun değil. Şimdi buradan bir 'U' dönüşü yapalım. Kısa bir süre için size misafir olacağım. Endişe edilecek bir durum yok. Kısa bir soruşturma yalnızca."

Bunları söylerken eliyle az ötedeki polise "tamam" anlamında bir işaret çakmış ve binmek üzere arka kapıyı açmıştı. Adam bindikten sonra İlhan verilen talimat uyarınca gerisin geriye dönüp, trafik elverdikçe ilerlemeye çalıştı.

Ortaköy girişinde adam ilk kez konuştu.

"Şuradan Dereboyu'na girelim, yukardan Barbaros'a çıkarız, daha çabuk gideriz herhalde. Sahilin hafta sonu trafiği malum." Anlayışlı bir gülümseme diye düşündü İlhan, söylenenlere harfiyle uyarken.

Selma'dan gık çıkmıyordu. "Bu da ayrı bir muamma!" diye geçirdi içinden İlhan. İşler giderek çetrefilleşiyordu. Gerçi karagözlüklülerin olaya verdiği önemi biliyordu ama bu iki günde sanki olanları unutuvermişti. Ayrıca adamlar bu tür durumlar için onu uyarışlardı, kendileriyle çalıştığını kimseye hatta polise dahi söylememeliydi.

Bu şartlar altında sessiz ve huzursuz bir yolculuktan sonra eve vardılar. Salondaki koltuklara yerleştiklerinde, adam kendisini Beşiktaş Karakol Amiri Hamit Varol olarak tanıttı. Kibar bir adamdı, cümleleri "lütfen"siz bitmiyordu.

"Bir süre Selma Hanımla yalnız görüşmek istiyorum lütfen!" dediğinde, İlhan için yapacak bir şey kalmamıştı. Çıkarken arkasından kapıyı kapattı; ancak salona bitişik mutfakın ince duvarı, konuşmaların bir kelimesini dahi kaçırmayacağını iddia eder gibiydi!

Konuşma tamı tamına şöyle cereyan etti:

"Selma Hanım, bunca zamandır neredeydiniz? Sizi epeyce merak ettik."

Tavrı son derece yumuşaktı, sanki sorgucu değildi de, sırdaşlık talep eden bir dosttu.

"Evet, uzaklaşmam çok ani oldu. Fakat beni kim merak etti ve hangi sebeple; onu bilemiyorum."

"Selma Hanım, lütfen birbirimize olabildiğince açık olalım. Sizi suçlamak için değil, çok önemli bir konuda yardımınızı talep etmek 'Çin arıyorduk. İzinizi bulmak gerçekten zor oldu. Eğer İzmir'de kaldığınız otele yakın bir bankmatikten para çekmeseydiniz hâlâ size ulaşamamış olacaktık."

"Anlıyorum. Peki benden ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Önce siz, neden apar topar İzmit'ten kaçtığınızı söyleyin, benim soruma sıra gelsin. Olur mu?"

"Paniğe kapıldım. Önce telefonum kayboldu, sonra mesajı bulduğunu sandım."

"Kim bulacaktı izinizi?"

"Rıfat, eski kocam."

"Ondan neden korkuyorsunuz ki?"

"Ruh hastasıdır, iki senedir adım adım beni takip ediyor. Her yerde beni rezil ediyor, kızımı öldürmekle tehdit ediyor."

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı genç kadının.

"Kanuni yollara başvurmadınız mı?"

"Hiçbir şey yapamıyorum, o herkesi ikna edebiliyor."

"Anlıyorum. Peki, gelelim benim soruya; şu mesaj... Bu konuyla ilgili en ince detayı bile bilmek istiyorum."

"Yani sizi Rıfat göndermedi mi?"

Ümitle parlayan gözlerinde hâlâ yaşlar vardı.

"Hayır, alakası yok."

"O zaman hâlâ izimi bulamadı!"

"Sanırım öyledir. Sizi gerçekten korkutmuş."

"Ne azaplar içinde kıvrandığımı bilemezsiniz. Her neyse buna çok sevindim. Şimdi, sizin sorunuza cevap verebilirim. İzmit'ten ayrılışımdan önceki gece saat on sularında geldi bu mesaj. Muhtemelen yanlıştı; çünkü telefon adıma kayıtlı değil, saklanabilmek için eniştem başka birine ait bir hat bulmuştu bana, onu kullanıyordum."

"Mesaj tam olarak neydi?"

"Hatırladığım kadarıyla şöyleydi: 'Erol Atun bir hain. Doğal katili Korkunç plan! Polise haber ver. Sakın beni arama ses beni öldürür Agv...'"

"Bu mesajda size tanıdık gelen bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey."

"Siz ne yaptınız peki?"

"Belki bir önemi vardır diye, ertesi sabah işe gitmeden karakola uğradım, aslında bu benim için büyük riskti tabii."

"Neden?"

"Bilemiyorum... Bir şekilde hüviyetim sorulacaktı, Rıfat'ın her yerde kolu olabilir."

"Ha, şu mesele..."

"Neyse, durumu orada bir polise anlattım. Mesajı gösterdim. Not aldı ama pek üzerinde durmadı, şakadır filan dedi."

"Siz o numarayı aradınız mı hiç?"

"Hayır; mesajda, 'Arama!' diyordu, demese de aramazdım zaten, muhatap olamayacağım bir durum. Benim derdim bana yetiyor."

"Sonra?"

"Sonrasını biliyorsunuz zaten. İşe geldim öğleden sonra telefonum kayboldu. Ortadan kaybolma zamanımın geldiğini düşündüm, içimde korkunç bir sıkıntı vardı. Kimseye söylemeden İzmir otobüsüne bindim."

"Neden İzmir?"

"Tamamen tesadüf. İlk kalkan otobüs olduğu için."

"Hep böyle mi yaparsınız?"

"Evet; alışılmadık ve anlamsız davranmalıyım, aksi takdirde benim yürüttüğüm aklı o da yürütüyor."

"Hımmm... Bir çeşit seri katil gibi davranıyorsunuz. Sebep sonuç ilişkisi kurulamasın diye."

"Pardon?!!! Allah korusun."

Selma'nın bu saflığı adamı güldürdü. Neredeyse masumiyetine inanmak geliyordu içinden. Eh, bu da ihtimallere dahildi yine de.

"Size bir kahve ikram edeyim mi?"

"Olur tabii, neden olmasın. Hatta İlhan Bey de katılsın bize, onunla da sohbet edelim biraz." Aceleyle ilave etti. "Haa, son bir şey... Telefonunuzun üzerine kayıtlı olduğu kişinin isim adres ve iletişim numarasını istiyorum."

"Son ödediğim fatura yanımda, onu vereyim; ama kendisine nasıl ulaşılır bilmiyorum."

"Enişteniz bilir herhalde, onu arayıp sorabilirsiniz. Buyurun benim telefonumu kullanın."

Selma eniştesi ile çok kısa konuştu bu kez, kişinin numarasını aldı ve sonra arayacağını ilave ederek kapattı.

"Ben kahveleri getireyim."

İlhan telaşla yatak odasına geçerken, Selma salonun kapısını açtı. Göz göze geldiler.

"Sen de gel İlhan, kahve yapacağım."

İlhan, Selma'nın masum gözlerine inanmazlıkla bakıyordu. Bütün konuşmaları dinlemişti mutfaktan, bir insan mesleğinde ancak bu kadar başarılı olabilirdi. Adeta nutku tutulmuştu.

Kahveyi beklerken masanın üzerindeki günlük gazeteye göz atan Hamit Bey, ikinci sayfayı çevirdiğinde gözlerinin gördüğü habere inanamadı. Telaşla okudu. Bitirdiğinde, oturduğu sandalyeden fişek gibi fırladı, bir adımda salonun kapısını buldu. Engellemediği gergin ses tonu ile içeriye seslendi.

"Selma Hanım, acilen gitmem lazım. Kahveyi sonra içerim artık."

Selma aceleyle kapıya koşturdu, bir yandan ıslak ellerini blucinine kurulamaya çalışarak, şaşkın gözlerle baktı.

İlhan da antreye gelmişti.

"İlhan Bey, sizinle de görüşeceğim, lütfen şu kartımı alın ve birkaç gün bu adresten ayrılmayın. Sizi arayacağım."

"Ama telefonumu..."

Kapıdan çıkmış olan adam omzunun üzerinden cevap verdi.

"Telefon numaranız bende var."

Gergin Anlar

Alev, düştüğü yerde bir an hareketsiz kaldı. Her an karanlığın içinden bir darbe geleceği beklentisiyle, serbest kalmış kolunu başının üzerine siper etmeye çalışıyordu. Diğer kolu bedeninin altında kalmıştı fakat acıyı hissedecek durumda değildi. Korku acıya galip gelmişti o an. Bir süre sonra kendine geldi, toparlanmaya ve hasar tespitine girişti. Ağrılar vardı ama tehlikeli düzeyde değildi. Korkusuna rağmen kalkmaya davrandı, sonsuza kadar üçüncü basamakta yatamayacaktı nasıl olsa. "Bir gayret kızım Alev!" dedi iç sesiyle; kendini cesaretlendirmeye çalışıyordu. Gözü karanlığa bir nebze alışmıştı. İhtiyatla yuvarlandığı basamakları yeniden çıktı. Karaltı yerinde duruyordu. Dertop olmuş, kapının köşesine yapışmıştı.

Çakmak kim bilir nereye fırlamıştı. Bulmaya çalışmak faydasız bir girişim olacaktı.

"Heyyy... Sen ne yapıyorsun burada? İyi misin?" diye fısıldadı eğilirken karaltıya.

Ses çıkmamıştı. Uzanıp dokundu.

"Heeyyy, sana söylüyorum, ayağa kalk bakayım!" Karaltı kıpırdadı, yerinde doğruldu.

Kadının elleri yaşlarla ıslanmış küçük yüze dokunduğunda, çocuk üst üste hapşırırmaya başladı.

Kadın çocuğun sağlıklı olduğuna hükmederek rahatlamıştı, tekrar fısıldayarak sordu.

"Baban nerede?"

Yine ses yoktu, aslında Alev de cevap almayı pek ummamıştı. Çocuğu kolundan tutarak merdivenlere yönlendirdi, sonra vazgeçti, tekrar kapıya dönüp anahtarı kilide sokmaya çalıştı. Epeyce uğraşarak kapıyı açmayı başardı. Çocuğu içeri çekip kapıyı şiddetle kapattı Elektrik düğmesine bastı, oda ışığa boğulurken, endişeyle içeride başka bir sürpriz olup olmadığını araştırdı. Korkuyla yatak odasını banyoyu dolaştı, balkonu dört döndü, aşağılara göz attı; temiz görünüyordu.

Ancak tekrar girişe döndüğünde çocuğa göz atabildi. Kapalı kapının önünde, başı önünde sessizce duruyordu. Üst üste iki kez daha hapşırdı. Sefil, açması bir görüntüsü vardı. Alev'in gözlerinden iki damla yaş süzülüp yanaklarından aştı.

Onunla şu an konuşmaya çalışmak beyhude olacaktı. İki adımda yanına varıp kucakladı, özenle tek kişilik yatağın üzerine yattırdı. Göz yaşlarını silip alına bir öpücük kondurdu. Sonra balkona çıkıp restorana doğru baktı; kapanmıştı. Her yer karanlığa batmıştı. Köy uyuyordu.

Hemen çantasına koşup küçük not defterini çıkardı. Binnur Hanı mm cep telefon numarasını buldu. Aceleyle telefonu tuşlarken, "Lütfen kapalı olmasın!" diye dua ediyordu; çünkü bu küçük otelde resepsiyon kavramı yoktu. Telefon üçüncü çalışında açıldı. Alev'in üst üste ettiği şükürler katar halinde gökyüzüne yükseliyordu.

"Binnur Hanım? Merhaba ben Alev. Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum ama çok acil bir durum oluştu. Rica etsem odama gelebilir misiniz?"

"Şimdi mi? Yatmak üzereydim."

"Tuhaf olduğunu biliyorum fakat gerçekten olağandışı bir durum. Lütfen, çok rica ediyorum. Sonra çok geç olabilir."

"Peki, geliyorum Alev Hanım, hemen altınızdaki dairedeyim zaten İki dakika sonra sizdeyim."

"Hay Allah razı olsun!"

Gerçekten iki dakika geçmeden kapı tıkırdadı.

"Alev Hanım?"

"Geldim."

Kapıyı açıp hemen ardından aceleyle kapatmadan önce, kadını içeri çekti.

Binnur hem bu davranışın komikliğine, hem de yatakta yatan çocuğa, şaşkınlıkla bakıyordu.

Sonraki yirmi dakika boyunca, olayın açıklanamaz bölümlerini atlayarak Selma, Rıfat ve küçük kızın dramını anlattı Alev.

"Sizi şunun için rahatsız ettim bu münasebetsiz zamanda; bu adamın çocuğu buraya bırakması katiyen mümkün değil, bu bir planın parçası olmalı. Büyük ihtimalle yarın buraya polislerle gelecek ve beni çocuğunu kaçırmakla suçlayacak. Şahidim olmanızı istiyorum sizden. Bütün geceyi sizinle geçirdiğime ve çocuğu kapımın önünde bulduğuma inanmanızı istiyorum. Çünkü bu adam yarın sizin önünüze öyle bir suratla çıkacak ki, ona inanmamakta zorluk çekeceksiniz ve benden şüpheye düşeceksiniz."

"O kadar uzun boylu değil, psikolog olduğumu unutuyorsunuz!" diye gülümsedi kadın.

"Vallahi o adam, değil psikolog, şeytanı bile kandırır." Şimdi Alev de gülümsüyordu. Gerginliği biraz azalmıştı ama yine de kapıya endişeli gözler atmaktan kendini alı koyamıyordu.

"Peki, ya babası yarın gelmezse ne yapacaksınız?"

İsabetli ama henüz düşünmeye fırsat bulamadığı bir soruydu.

"Doğrusu, henüz bilemiyorum. Annesi zaten kayıp, teyzesi var, fakat ilgisiz, üstelik telefon numarasını evde bıraktım sanırım, hatta atmışımıdır bile, çünkü çok kızdırmıştı beni."

"Çok kötü."

"Aslında şu çocuğu babasının elinden kurtarmak lazım, ama nasıl? Yabancı filmlerde seyrediyoruz da, çocuk hakları nasıl oturmuş; ebeveyne karşı bile koruma sistemi geliştirilmiş. Bizde ner'deene!"

"Haklısınız, biz de nelerle karşılaşyoruz, ama elimiz kolumuz bağ

"Yine de adamın yarın sabahın köründe kapımıza dikileceğinden emin olun siz."

"Vallahi ne diyeceğimi bilmiyorum. Sizin için iyi olmadı, tatilinizin ilk gününde..."

Alev'in gözleri, yattığı yerde uyuyakalmış çocuğa takılmıştı. Bu çocuğun durumu kendisini derinden etkiliyordu.

"Keşke yapabileceğim herhangi bir şey olsaydı da tatilim boşa gitseydi!" diye iç geçirdi ve ilave etti. "O halde sabah ola hayrola diyelim. Çok teşekkür ederim beni yalnız bırakmadığınız için."

Şimdi ayağa kalkmış olan Binnur ona anlayışlı bir bakış fırlattı.

"Hiç önemli değil. Ben gideyim o zaman, size iyi geceler."

"Size de. Sabah görüşürüz."

Kadının arkasından kapıyı dikkatle kapatırken, uykunun masum kollarına düşmüş o minicik bedeni izliyordu şefkatle. Onun için bir şeyler yapabilmeyi istiyordu ama ne? Nasıl? Bir avukat tanıdığı olmamasına hayıflandı. Belki bilmediği, kenarda köşede kalmış bir kanun bulunabilirdi, minik kuşları atmacalardan koruyacak. Hisleri kendisini yanıltmamıştı; bu iş ufak bir tesadüfle tanımlanabilmenin ötesinde, karmik bir bağıntıydı belki, kim bilir? Bu ruh hastası adamın gelip sürekli ona takılmasının bir anlamı vardı herhalde. Selma ile hiçbir bağlantısı veya tanışıklığı olmadığını, en ufak izahatla bir çocuk bile anlayabilirdi. Ama bu adam! Hayır; bu adam, kozunu bir şekilde kendisiyle paylaşmaya ant içmişti. Bir yandan, "Bu işin sonu nereye varabilir?" diye öngöründe bulunmaya çalışarak, balkona bir sandalye çekti, oturup ayağını balkon demirlerine uzattı. Dolunayın ertesi günüydü ve yine bütün haşmetiyle karanlık geceyi aydınlatmıştı.

İçini derin bir üzüntü sarmıştı, mutfığa gidip bir tane Efes dark açtı, elini acıtarak. Bir sigara yakıp dolunaya doğru üfledi. Geçmişi düşündü; kaybolan yılları, yaşanmadığı varsayılan yılları. Değişim korkunç olmuştu. Ölmek, yeniden doğmak için ölmek, hiçbir zaman kolay olmamıştı, olmayacaktı. Hamama giren terlemeliydi. Geçtiği yerlerdeki kaleler birer birer yıkılmış, dağlar yarlara dönüşürken, denizler toprakla doldurulmuş, ovaları sular basmıştı. Bu, insanın kendi içinde yaşadığı bir başka Nuh Tufanı olmalıydı. Eski tanıdıkları, yabancılara dönüşmüş; asla durup dinlemeyecekleri en can dostları olmuştu. Bunun iyi bir şey olduğundan pek emin olamıyordu. Sanki bir ölümsüz gibi beraber yürüdüğünüz insanlar, sırası geldikçe ölüp gidiyorlardı ve siz hep kalmaya mahkûmdunuz. "McLoad gibi!" dedi, gülümsedi yalnızca, kahkaha atacak gücü kalmamıştı.

Yorgun, çok yorgun hissetti. Yaşamak çok gerekli miydi sahiden? Yeniden dirilmek için değer miydi her defasında ölmek. Son üç yıldır kurmuş olduğu yeni hayatını düşündü; insanlara bakışı tamamıyla değişmişti. Eskiden onlara daha en baştan tanıdığı güven kredisi ve zaman içinde denenip test edilen liyakat gereği, şimdi kendisini bile zaman zaman korkutan bir şefkat pınarına dönüşmüştü.

İçindeki tüm kriterler, ikiz kuleler gibi çökmüşlerdi, hem de gözlerinin önünde. "Öğrenirken büyük lezzetler aldığınız bilgiler, değerimize değer kattığını zannederek adınıza çıkardığınız övünç payları? Hani ne oldu onlara? Hiçbir değerleri kalmadı onların. Boşmuş, meğerse bomboşmuş! Ne öyle abartıyla sevinebiliyor, ne de üzülebiliyorsunuz; yalnızca sonsuz bir anlayış, sevecen bir kabul sunuş; sanal bir gerçeklik için. Kumdan kalelerin güven şemsiyesi insanlığı korurken, siz ölümsüzlük zırhı içinde üzüntüyle seyrediyorsunuz, olanları. Bazen içinizden "Ben bunu istememiştım, yeniden uyumak istiyorum Allahım!" diye yakarmak geliyor. Ben de televizyon seyretmek; aptal eğlence programları, kifayetsiz açık oturumlar, spor olmayan spor müsabakaları ve ahhh evet ahh reklamlar, saatler süren reklamlar seyretmek istiyorum; bir kelimenin arkasından ölüme gidecek kadar hırslanabilmek, doyasıya para harcamak için köleler gibi çalışmak istiyorum; yeniden uyumak istiyorum, lütfen Allahım! Ölümsüzlük yalnızlık demek! Ya geri döneyim ya da daha çok sayıda ölümsüz olsun."

Elindeki boş şişeye baktı, "Şapşallığın lüzumu yok Alev!" dedi. Fakat hayır, bu gece azar işe yaramadı, bir şişe daha açtı.

Dövüş Kulübü bir tesadüf değildi onun için. Filmin her sahnesi onun hayatının bir tanımıydı, olağanüstü isabetle seçilmiş bir özetiydi. Her seyredişinde ağlamıştı; her yumruk kemiklerinden birini kırmıştı, her tekme beynini, pek övündüğü mantık sistemini tuzla buz etmişti. Yere serilen her insanla bir kere daha ölmüştü, dinamitlenen her bina ile birlikte yeniden çökmüştü kendi içindeki hiçliğin tanımsız derinliğine. "Geçmiş ve gelecek yok, sadece şu an ve burada..." diye mırıldandı. Gözlerinden yaşlar sicim gibi akmaya başladı. "Ahhh, kardeşlerim, sevgili kardeşlerim, bebek kadar masum sevgili insan ırkı!" Hıçkırıkları o denli şiddetlendi ki,

İmrenli Köyü'nün ölüm uykusundaki küçük koyu, bu sesle titredi, dönüp ikinci kat balkonuna baktı. "Kimdir bu densiz, beni ay banyomda rahatsız eden!" diye...

İkinci boş şişeyi kenara bıraktı, sendeleyerek adımlarla içeri girdi, derin uykudaki küçük kızı kokladı. Kir kokuyordu, hem de masumiyet ve teslimiyet.

Odasına geçip kendini yatağına attı. Uyumadan önce bir süre daha ağladı.

Sabah uyandığında baş ucundaki kol saati on otuzu gösteriyordu. Ok gibi yerinden fırladı, sanki uykuda geçen saatler yaşamakta olduğu dramı bir an için bile olsa unutturamamıştı. Çocuk! Ne olmuştu? Kıvrıkcık orman saçları tepesinde güneş ışığı gibi dalgalanarak salona koştu, yatak boştu! Saniyelik bir sendelemenin ardından balkonu ve gece sayıklamalarına ev sahipliği yapan sandalyeyi gördü. Çocuk sandalyede oturmuş, denizi seyreliyordu. Derin bir nefes aldı. Doğal olmaya çalışarak, "Günaydın üzen..." dedi.

Çocuk sakince dönüp ona baktı ve, "Günaydın..." dedi. Bu, ufak çaplı bir şok oldu Alev için; çünkü şu ana kadar onun sesini ilk kez duymuştu.

İçini tarifsiz bir heyecan sardı, acaba bu tek kelimelik bir lütuf] muydu? Yoksa gerisi gelecek ve esrar perdesini aralamaya yetecek bir iletişimin başlangıcı mı olacaktı. Akı, yüreği, çocuğu ürkütmeyecek en uygun davranışın ne olacağını çılgınca taramaya girişti. Hayır, bu konuda bir veri yoktu kayıtlarında. Sezgilerine güvenmekten ve beklentisiz kalmaktan başka seçeneği yoktu.

Doğal bir ses tonuyla, "Bir dakika, geliyorum!" dedi ve banyonun yolunu tuttu. Birkaç dakika sonra yıkanmış ve disiplinsiz saçlarını az buçuk düzenlemiş olarak balkona çıktı. Orada bir süre, kimselerin olmadığı kumsalı, sakın denizi ve bulutsuz mavi gökyüzünü seyretti. Sabahın temiz havasını içine çekti derin derin.

"Çok acıktım," dedi sonunda. "Hadi gidip güzel bir kahvaltı yapalım."

Çocuk, başıyla olumlama işareti yaptı.

"Önce seni biraz düzenleyelim, olur mu?"

Yine bir "evet" işareti. Birlikte banyoya gittiler. Çocuk, düşün altına sokulmak istenmesine itiraz etmedi, utangaçlık da yapmadı.

Kahvaltıya indiklerinde de konuşmadılar. İkisi de çok acıkmışlardı. Adamdan henüz bir belirti yoktu. Bu Alev'i oldukça şaşırtmıştı. Binnur ortalarda görünmüyordu. Sabahları et dağıtımı yapan genç, günlük gazete getirmişti. Hemen haberlere göz attı, aslında ilgilendiği tek bir haber vardı; şu kameraman! Ve sonunda, dördüncü sayfada küçük bir haber bulabildi. İsmi Sezgin Kurtalan'dı bahtsız adamın; başına ağır bir darbe alarak ölmüştü ve OTV'de çalışıyordu. Cesedi Ağva'da, Dağ Çiçeği Otel'i'ne yakın bir dere yatağı içinde bulunmuştu. Cenaze namazı ertesi gün kılınacaktı. Cinayet sebebi henüz bilinmiyordu, ancak radikal dinci gruplardan şüpheleniliyordu; çünkü geçen yıl onlar hakkında yapılan bir yazı dizisinde aktif rol almıştı. Haber bu kadar sadeydi, fakat Alev için bundan daha fazlasını ifade etmiş gibiydi. Gözleri sol yukarıda bir yere takılmıştı. "Evet evet, böyle olmalı"ydı...

Buluşu onda bir çılgılık atma ihtiyacı uyandırdı ama kendini tuttu; yan masadaki zavallı yaşlı çifti bir kez daha korkutmanın anlamı yoktu.

Aceleyle toparlandı, ortalarda yegâne görünen kişi olan aşçıya, Ağva'ya nasıl gidebileceğini sordu. On dakika kadar sonra Motel'in önünden geçecek bir otobüs olduğunu öğrenince, küçük kızı elinden tutup çıkışa yöneldi. Bu fırsatı kaçıramazdı. Hayır, sorunların gelip; kendini bulmasını beklemeyecekti, canına yetmişti artık bu. "En iyi savunma, taarruzdur!" dedi muzipçe gülümseyerek. Akşamki korkudan, zırvalamalardan eser yoktu.

Otobüse bindikten sonra yol boyunca 'kuram'ını düşündü. Mesajdaki AGV Ağva olmalıydı. Ğ, mesajda G olmuştu ve sonuna A konulamamasının nedeni; mesajın gönderildiği anın stresinden olmalıydı. Erol Atun OTV'nin de sahibiydi, birçok dergi ve gazetenin olduğu gibi. Hiç kimse, durduğu yerde sırf şaka olsun diye patronu hakkında ileri geri bir mesaj yazıp, tanımadığı birine göndermezdi. Veleve ki gizli bir karalama kampanyasının bir parçası olmasın. Üstelik, eğer tesadüf değilse, adamın öldürülüşünün tam da bu zamanlamaya denk düşmesi manidardı. "Bu hikâyede zaten yeteri derecede tesadüf yok mu?" diye kendine sordu. Yürüttüğü bu mantık giderek daha gerçekmiş gibi duruyordu. Demek ki o mesajı, tam da Ağva için motelde yer ayırtacağı anda hatırlaması, son derece anlamlıydı. "Bilinçli olduğumuzdan daha çok bilinçdışı iletişimdeyiz yahu!" diye söylendi. Çocuk, başını kaldırıp ona biraz merak, biraz alay içeren bir bakış attı. Hatta dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

Ağva'ya varmadan önce şoföre Dağ Çiçeği Otel'i'ni sordu, oraya yakın bir yerde inip on dakika kadar yürümeleri gerekti. Hava sıcaktı, ter içinde otelden içeri girdiklerinde, ister istemez bir 'buz kesme' durumu yaşandı; çünkü içeride klima çalışıyordu ve Alev'in beklentisine tamamen ters düşecek şekilde lüks bir oteldi karşısına çıkan.

Arabasız geldikleri için pek ilgi görmemişlerdi. Ortada dolaşan 'beli boy'a restoranın yerini sordu. Kahvaltının üstüne abes bir girişim olsa da, kadının kendince bir planı vardı.

Restoran ormana bakıyordu ve çok şık döşenmişti. Cebindeki paralar bu durumdan biraz rahatsız olsalar da kadın buna pek aldırmadı, gösterişli bir masa seçip oturdular. Küçük kız halinden memnun görünüyordu. Lüks mönüyü uzun uzun inceleyip yiyeceklere karar kıldılar.

Bu işlemler sürerken Lizen'in ikinci ve üçüncü kelimeleri de teşrif emiş oldu. "Olur" ve "Kola"...

Yemeğin geç gelmesi hiç sorun değildi; zaten acıkmamışlardı. geçen süre içinde Alev, tek tük müşterileri, garsonları ve çevreyi göz hapsine aldı. Kaçık adamın hâlâ ortalarda görünmemesi, kadını biraz tedirgin ediyordu. Sonra birden duruma aydı; bu sefer planı başka olmalıydı adamın, tabii yaa! Çocuğu yem olarak atmıştı önlerine, başka hiçbir açıklaması olamazdı bu gelişmenin. Adamın kendinden beklentisi açığı; Selma'yı arayıp buraya çağıracağını düşünüyordu şapşal herif! Geri zekâlı! "Hahahahah!" diye, engelleyemediği küçük bir kahkaha fırladı dudaklarından. Oysa, nerede olduğunu bilmek şöyle dursun, kadını görse bile belki zor tanırdı. "Anneni özledin mi üzen?" diye soruverdi. Bazen insan, organlarına hâkim olamıyordu. Kendi sesini duyduğunda buz kesti kadın. Çaresizlikle baktı çocuğa. Hayret, o buna fazla aldırış görünmedi. "Tepkilerini nasıl da kontrol altına almış bu küçücük haliyle!.." diye derin bir üzüntüye boğuldu yine...

Acaba çocuğun teyzesinin numarasını bir yerlere tıktırmış olabilir miydi? Çantasını özenle masanın üzerine boşalttı, bütün gözlere, cüzdanın kıvrımlarına baktı; ama yoktu, her zamanki gibi! Masanın üzerinde küçücük bir tepcecik oluşturmuş olan ıvır zıvırları yeniden çantasına yerleştirirken, dörde katlanmış kâğıdı gördü, açtı; o tuhaf imtihan sorusuydu; refleks gereği başını kaldırıp kıza baktı. Çocuğun yüzündeki ifadeden ani bir korkuya kapıldı; çünkü belli ki bir süredir hareketlerini izlemekte olan çocuğun yüzünde dehşet izleri oluşmuştu. Acilen sorunun ne olduğunu tartmaya çalıştı; bir elindeki kâğıda, bir çocuğa bakıyordu.

"Bunu tanıyor musun?" Çocuk başını öne eğmişti ve iletişimi çoktan koparmıştı. Üstelemek anlamsız olacaktı ve tam o sırada yemekler geldi. Aceleyle masanın üzerinde son kalmış eşyaları çantaya tıktırıp, Ver açmaya çalıştı.

Yemek yerken oldukça ağırdan aldı, bir yandan düşünüyordu. O garip sayfa, çocuğa ait olmalıydı, başka bir seçenek aklına gelmiyordu. Fakat neden o denli korkutuyordu çocuğu, bunu anlamak şimdilik imkânsız gibiydi. Çıkarıp daha iyi incelemek isteği ile dolup taşıyordu fakat zaten yeniden içine dönmüş çocuğu tedirgin etmeye de çekiniyordu. İki duygu arasında uzunca süre kıvrandı durdu. Yemeğin sonlarına doğru, masaya yaklaşan garsonlardan nispeten daha güler yüzlü gibi görünen delikanlıyı gözüne kestirdi;

"Başka bir arzunuz var mı efendim?"

"A, yok şimdilik teşekkürler, her şey harika. Böyle güzel bir yer hayal etmemiştim doğrusu. Bu otel yeni mi açıldı?"

"Geçen sene."

"Ne güzel bir yer. Biz de tatildegiz kızımlla; böyle bir yerin varlığından haberim olsaydı mutlaka doğrudan buraya gelirdik." Utangaç bir gülüşle, konuşmaya çanak açmıştı.

Potansiyel bir müşteri, işyerini seven bir çalışan için bulunmaz bir fırsattır ya; garson da yaygın bir gülümseyişle cevapladı hemen.

"Haklısınız, çok iyi duyuramadık kendimizi."

"Açılıştan beri burada mı çalışıyorsunuz?"

"Evet, buradayım. Kış yaz açık bu otel. Çalışanların çoğu otelde kalıyor."

"Ne iyi etmişiz yemeğe buraya gelmekle, değil mi üzen? Aslında tesadüf oldu, bu sabah gazeteyi okurken gördüm otelin ismini, hani bir ceset bulunmuş ya bu yakınlarda?"

Delikanlının yüzünden belli belirsiz bir hoşnutsuzluk rüzgârı geçti, belli ki otelin isminin bu olayla ilişkilendirilmesi hoşla gitmemişti camia içinde. Yine de cevaplamak zorunda hissetti kendini.

"Evet, kötü oldu bu; gelen gidenin, arayanın haddi hesabı yok iki gündür."

"Ama böyledir; milyarlarca lira harcarsınız tanıtım için, bir küçük haber ondan daha fazla etkili olur. Zavallı adam burada mı kalıyordu?"

"Hayır, kalmıyordu. Önceki hafta bizim otele gelmiş diyorlar, ben görmedim. Yabancı işadamlarının katıldığı bir toplantı olmuştu. Çekim yapmışlardı burada."

"Aa, ne güzel, böyle toplantılar otel için bulunmaz fırsat tabii. Sempozyum filan gibi bir şey miydi?"

"Hayır, o kadar büyük bir organizasyon değildi. Amerikalı birkaç işadamı vardı; bir de, Amerikan hükümetinden önemli bir kişi varmış dediler, ben pek iyi bilmiyorum tabii."

Alev bütün cesaretini topladı, sıradan bir ses tonuyla, "Erol Atun da gelmişti değil mi? Sanırım OTV'de izledim o haberi ben..." deyiverdi.

"Evet, bir akşam geç vakit geldi, ama gece kalmadı. Affedersiniz, ben yeni gelenlere bakmalıyım."

"A, tabii, lütfen işinize bakın siz."

Alev'in kafasındaki tablo yerli yerine oturmaya başlamıştı. Burada daha fazla oyalanmanın pek bir faydası olmayacaktı. Çocuğa doğru dönüp, "Gidelim mi Liz..." diye başlamışken, sözler ağzında dondu kaldı ve cümleyi, "Aman tanrım!" diye bitirdi.

Yakınlaşma

Hamit Bey alev almış gibi çıkıp gittikten sonra, dakikalarca orada, antrede öylece kalakaldılar. Gerçekten çok şaşırtıcı bir gün olmuştu. Her ikisi de içlerinde kendi durum muhasebelerini yaparken bir yandan da diğerine ne kadar samimi olacağını, olması gerektiğini hesaplıyordu ki bu oldukça zorlayıcı bir durumdu.

Hele İlhan, büyük bozgunlar içindeydi. Aklı ile duyguları arasında öylesine sıkışmıştı ki, duyduğu sıkıntı, mahcubiyet, kesif bir kırmızılık olarak yüzünden okunabiliyordu.

Bu nazik anlar Selma'nın beklenmedik önerisiyle bölündüğünde, İlhan rahat bir nefes aldı.

"Bu gece şöyle iyi bir içsek mi acaba? Biraz rahatlamayı hak etmedik mi?"

"Doğru söylüyorsun, benim de çok ihtiyacım var. Ne içmek istersin? Hemen karşı bakkaldan alıp geleyim."

"Rakı iyidir benim için, sen de rakı seviyorsun galiba." Bu kadının büyüleyici gülümseyişi tüm zorlukların üstesinden gelebilirdi.

"Harika, ben biraz peynir, kavun filan da alayım. Bir çilingir sofrası kuralım bu gece."

Birden rahatladılar; her ikisi de lüzumsuz bir neşeye gark olmuşlardı!

Gece çok güzel başladı; ne amir beyden, ne de huysuz kocadan; keyiflerini bozabilecek hiçbir şeyden bahsetmediler. Şarkılar, fıkralar, birbirlerini tanımaya yönelik her türlü yoklamalar yapıldı. Büyük şişenin yarısını geçmişken, konu yeniden Selma'nın paranormal deneyimlerine geldi, sohbet o mecraya önlenemez şekilde aktı gitti. İçmek, kadında İlhan'ın daha önce fark edemediği değişikliklerin su yüzüne çık^asını sağlamıştı. Sanki o mahcup, pasif, içe kapalı kadın gitmiş, başka biri gelip oturmuştu karşısına.

"Bu konu henüz kanıtlanamadı, ama bugüne kadar üzerinde çok şey yazıldı reenkarnasyon hakkında. Hatta işin magazin yanını bile gördük, önceki yaşamında Rus Çariçesi olduğunu açıklayan ünlülerden tut da, kendini Nefertiti olarak ilan edenlere kadar. Herkes 'kraldım, çariçeydim,' diyor; hiç orospuydum filan diyen yok nedense."

Kadın söze girmiyor, alaycı bir gülümseme ile onu dinliyordu.

"Şimdi işin bu yanını geçip olaya bilimsel açıdan yaklaşırsak, ruhun ölümsüzlüğü ve değişik hayatlar yaşadığı, belki de kıyamete kadar kanıtlanamayacak bir konu."

"Pardon? Kıyamet mi? O da ne öyle?"

Bu alaycı soruyu duymazdan geldi adam.

"Ama elimizdeki veriler ışığında böyle bir şeye ancak saçma diyebilirim. Halihazırdaki hayatlarının sorumluluğunu yüklenememenin getirdiği hazımsızlık. Sen inanıyor musun peki?"

"Tık," diye vurdular kadehleri, Selma uzun bir konuşma yapacakmış gibi derin bir nefes aldı.

"Bence reenkarnasyon fikri; bu dünyaya kazık çakmak isteyen biz insanlar için büyük ümit vaat etse de, hatta bazı anlamlarda mantığa uygun da gelse, varlığı konusunda ciddi şüphelerim var benim. Reenkarnasyonun temeli, sonsuz ömre sahip bir öz ya da ruhun varlığına dayanır. Her defasında başka bir kimlikle dünyaya gelir, ama aslı sonsuzca varolacaktır. Bu konuda çok kafa yordum ve böyle çalışmadığına karar verdim; evet, reenkarnasyona benzer bir durum var, ama şu an ki tanımından oldukça farklı. Ya da bana öyle geliyor."

"Nasıl yani?"

"Ayy, bu uzun bir konu yaa; ner'den geldik biz buraya?"

"Hadi hadi, arenadan kaçma bakalım!.." Kadehinden büyük bi yudum aldı, iyi bir içiciydi ve Selma'nın ilgisini çeken bir konuyu ilk defa bulmuştu; vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

"Reenkarnasyon tanımına en uygun fiziksel uygulama, genler ile ilgili olabilirdi. Yani 'ruh' aşamasında düşünülenin devamlılığını fiziksel ortamda gerçekleştiren araç; gen! Bu sebeplerle, hipnoz altında erişilen farklı yaşamların kaynağı bence Ortak Bilinçaltı'dır. Ya da Kitlesele Bellek Bileşimi!"

Bir parça peynir ve kavun attı ağzına ve devam etti. "Bence insanların tüm deneyimlerinin sonucu elde ettikleri duygu analizleri, düşünceleri ve hayalleri, bir anlamda ortak kullanılan devasa bir havuza düşüyor. Ve bu şekilde gezegenin Bellek Bileşimi, sürekli update edilen canlı bir organizma oluyor. Eğer bu fikrimin doğru olduğunu bir an için kabul edersek, her yolla; hipnoz, rüyalar, ilham vesaire; bu havuzdan bilgi çekmek mümkün hale geliyor."

Durup soluklandı, aslında alacağı tepkiyi bekledi. Bu kadar uzun konuşmak pek adeti değildi.

"Evet, söylediklerin kulağa mantıklı geliyor; sonuçta olayı insanlığın ortak bilincine bağlıyorsun. Fakat beni en çok sinirlendiren, medyum kanalı ile sözde evrenin bilincine varmış uzaylılar tarafından bize gönderildiği varsayılan bilgiler."

Selma'nın sessiz kaldığını görünce kendini alamayıp devam etti.

"İnsanlardaki bu mistisizm saplantısı niye? Ortamda bu tür iddiaları destekleyen en ufak kanıtlar olmadan, neden takılıyorlar bir avuç abuk sabuk insanın peşine?"

Bu tip saçmalıkların, insanlığın tümünü, böylelikle kendilerini de tabii, inanılmaz biçimde aşağıladığını nasıl oluyor da fark etmiyorlar? Gizemciliğe, bilinmezliğe takılan, insanlığın en büyük eseri olan bilim ve teknolojiye bu anlamda burun kıvrıran bu tip insanlar, nasıl oluyor da bilim ve teknolojinin onlara günlük hayatta sundukları bütün olanakları kullanırken gizemcilik, bir an olsun akıllarına gelmiyor da, iş lafa gelince bu tip şeylerden medet umuyorlar? Ve daha bir sürü soru; anlatmak istediğimi anlıyorsundur sanırım; işte bu tip soruların cevaplarını bir türlü bulamıyorum. İnsanlar bu tip iddialarla karşılaştıklarında kahkahalarla gülmemeyi nasıl başarıyorlar?"

Bu uzun monologdan yorgun çıkan İlhan, yeni bir duble rakı hazırlarken, süzgün gözlerle kadından bir cevap çıkmasını bekledi.

"Şimdi... Burada düştüğün yanlışlık bence şu İlhan'cığım; kendini doğrunun merkezi alıyorsun. Her bir insana 'yalnızca' insan olduğu için değer vermeyi henüz algılayamadığından, onların inandıklarına ve yaptıklarına kahkahayla gülmek ihtiyacında oluyorsun. Dine ya da gizemci inançlara kapılmış olanlardan bir çoğu da aynen senin gibi davranıyor ve senin gibilere katılarak gülüyor... Sadece benim başıma gelenleri bile ele alacak olsan ne demek istediğimi anlarsın belki. Ayrıca, şiddetle karşı durduğün mistisizm ya da metafizik, her neyse işte, neden bilimin karşıtı gibi yorumluyorsun ki? Yok, hem teknolojiyi kullanıyorlarmış hem de mistik felsefe savunuyorlarmış! Ne katı bir bakış tarzı bu... Örneğin beni ele alalım; evet bu tür konular, uzay, olası uzaylılar hep ilgimi çekmiştir; ama bu benim bilime karşı olduğum anlamına nasıl geliyor? Olsa olsa teknolojinin, bilimin değil doğayı tahrip ettiğine dair bir görüşüm olabilir. Açıkçası ben insanları yalnızca dinleri, renkleri, kültürleri anlamında değil, düşünce ve inanışları anlamında da hiç kategorize etmiyorum. Her insan, en az benim kadar değerli. Her kişinin kendine özel gelişim yolu var ve aynı derecede saygıdeğer. Kimsenin bir başkasını küçümsemeye hakkı olmadığını düşünüyorum. Konuşmanın başından beri bana bilimin yüceliğini savunuyorsun, sanki ben buna karşıymışım gibi. O zaman ben de şundan şüpheleniyorum; asıl senin bu konuda bir kuşkun olmalı! Eğer karşıdakini bir konuda ikna etmek için büyük bir istek duyuyorsan, bu kendini ikna etmek ihtiyacından doğar derler.

"Neden?" dedi İlhan. "Ben doğrunun merkezi olarak kendimi değil, sadece bilimi alıyorum ve doğruluğu kanıtlanmamış şeylere, bilime inanan birinin doğası gereği, kuşkuyla bakıyorum. Dünyada bilimin açıklayamadığı bir şeyin olmaması gerektiği düşüncesindeyim. Bazı tereddütte olunan şeyler varsa, zaman içinde bunların da bilime mantıklı bir şekilde açıklaması bulunacaktır."

"Doğrunun merkezine ille bir adres araman var ya..." diyecek oldu kadın; fakat İlhan onu duymadı bile.

"Bir de, her insanın inanıp yaptığına saygı göstermek gerekir mantığını kavramakta güçlük çekmekteyim. Tamam, herkesin görüşüne saygı duyalım, ama yanlış yollara gidenleri de uyanmayalım mı? o zaman, katilin de yaptığına saygı duyalım, onun da kendisine göre bir mantığı vardır, tecavüzcünün de. Tarikatların eline düşen genç kızlarımızı da, demokrasimizin altını oyup kendi düşündükleri sistemleri getirmeye çalışan bilimci çevreleri de savunalım; sonuçta onlar da doğru bildiklerini yapıyorlar; var mı böyle bir mantık! Kusura bakma, işin içine insanları sömüren, kandıran bazı organizasyonlar girince, sinirlerime hâkim olamıyorum. Tüm insanlığın hep beraber oluşturduğu gelmiş geçmiş en büyük birikim ve eser olan bilimi hiçe saymak, burun kıvrırmak; bunu bir insanın insanlığa yapabileceği en büyük hakaret, ihanet olarak görüyorum. Mağaralarda hayvanlar gibi bir arada titreşip yatarken şu andaki halimize gelmişsek, bu olayı bizler başardık. Yaşamış ve yaşayan bütün insanlar! Ne bize bir şeyler öğreten uzaylılar vardı, ne de evrenin farklı varlık boyutlarındaki şeyler bize yardım etti. Sadece ve sadece bizler. İnsanlığın bütünü el ele vererek bu yapıyı kurduk. Bu yüzden, eğer insanlığın kardeşliği ve birliği gibi yapılanmalardan konuşulacaksa, sadece ve sadece insanlığın ortak ürünü olan bilim çevresinde oluşabileceğine inanıyorum. Peki, bahsedilen mistisizm somut olarak ne getirdi? Ne kazandırdı insanlığa? Buddha, yoga, zerdüştlük, parapsikoloji, numeroloji vesaire, ne verdi bize? Somut olarak şu var elimizde diyebilir misin? Ben inandığımı söyleyeyim; gücünü bilinmezlikten, gizemcilikten alan şeyler ne verebilirse, o var? Hiçlik!!!"

Her zaman olduğu gibi, giderek sinirleniyordu.

Son yudumlar içilirken konu sohbetin boyutunu aşmış, bir nevi inatlaşmaya varmıştı. Selma, altta kalmaya pek niyetli değildi.

"Bildiklerimiz sayılabilir bi'sey, oysa hiçlik sonsuzluk değil mi? Sen beynini sadece bilimsel olarak 'bilinen' hale gelmiş olanları duymaya açabilirsin, bu senin seçimin olur. Ben her şeyi duymaya açarım, illa bilimsel kanıt aramak zorunda değilim, benim de tercihim budur. Burada önemli bir nüans var ama; dikkatini çekerim. 'İnanırım' demiyorum, 'duymak için kanıt aramam' diyorum. Bilimin din haline getirilmesi, yıllardır bilim adamları tarafından bile eleştiriliyor, bu konuya dikkat çekiliyor. Örneğin, Paul Fayerband sanırım, Özgür Toplumda Bilim kitabında çok güzel açıklamıştı bunu. Ben senin gibi üniversite mezunu bile değilim. Fazla bir şeyler bildiğimi de iddia edemem; ama eski kocam kitapçı olduğu için, o kitap sergilerinin başında saatlerce otururken çok kitap okudum ben. Ve düşünmeye de epeyce vaktim oldu. Mistisizmin argümanları, daha bilim

kriterleri oluşmadan önceki bin, on bin yılların çalışmalarıdır. Bunları yok saymak fakirleşmektir ki, bilim adamları bu yanlışla asla düşmezler. Hem önceki bilgileri hem de sezgilerini kullanmak suretiyle bilgi toplar ve sonuçta metodolojik anlamda bir sentez oluştururlar."

"Evet, bunlar çok uzun zaman önce ortaya çıkmış inançlardır. Ve hatta o zamanki bilinmezliği düşünürsek, insanın akıl sağlığını koruması için gereklidiler belki bir zamanlar. Ama yeni çağlarda hiçbir işe yaramadıkları için, o eski çağlarda kalmışlardır. Ama şimdi yeni bir çağ başladı. Ve insanlık kendi gücünü anlar hale geldi. Bilinmezliğin karanlığında çevremizi biraz olsun görebiliyoruz artık; ve eskiden korkumuzu gideren mum ışıklarına ihtiyacımız kalmadı."

"Doğru! Şöyle etrafına, dünyaya, savaşımlara, açgözlülüğe, duyarsızlığa bir bakacak olursan, hiçbir şeye ihtiyacımız kalmadığı kolayca anlaşılıyor. İnsanlığın övüne övüne ne bulduğunu anlatmak yerine, bunları hangi amaçla kullandıklarını bakmak lazım. Geçen gece sana anlattığım o garip olayları hani Lizen bebekken, nasıl açıklayacaksın bilimle? Ben senin yerine cevap vereyim istersen; söyleyebileceğin tek şey kafayı üşütmüş olduğum şeklinde olacaktır. Ha, belki bunu daha kibar ya da psikolojik bir tanımlamayla söyleyeceksin. Buna benzer, hatta çok daha garip olaylar, bırak geçmişi şu anda bile dünyanın her yerinde yaşanıp duruyor. Yani, bilimsel olarak cevap bulamadığımız her şeyi görmezden mi geleceğiz? Başına bu tür olaylar gelmiş insanları aşağılayıp, sizlerin dokunulmaz statünüzden aşağıya mı yuvarlayacağız. "Bunu henüz bilimsel yolla açıklamaktan uzayız!" demek çok mu zor geliyor. Tabii insanları aşağılamak her zaman daha kolaydır değil mi? Ha bu ne zamana kadar sürer, senin de bir gün başına gelinceye kadar!"

Selma oturduğu yerden kalktı, masayı toplamaya başlamadan önce gülümseyerek, son söz olmayan son sözünü söyledi. "Vallahi İlhan'cığım ne desek boş. Belki de sen haklısındır. Zaten benim sorunum da bu; haklı-haksız ayırımına girebilecek denli inançlı olamıyorum. Aslında biz bu konuya nerden geldik, onu bile kaçırdım artık! Haa, reenkarnasyon filan, ölümsüzlük isteği!"

"Yağmurlu bir pazar öğleden sonra ne yapacağını bilemeyen milyonlarca insan, bir de ölümsüzlük istemiş," diye güldü adam, içkiden gevreklenen ses tonu ile.

"Aa, bu ne güzel bir laf böyle, sen mi buldun?"

"Yok canım nerdeee! Bir yerlerden aklımda kalmış işte."

"Neyse, artık yatalım bence; ben bayağı kafayı buldum galiba."

Aslında kafayı bulan İlhan olmuştu, büyük bir cesaret gösterisinde bulunarak uzanıp kadının elini tuttu. Uzun uzun onun gözlerine baktı. Bu bakış derin anlamlar içeriyordu; çünkü her ne kadar zaman zaman sinirlenmiş de olsa, karşısında dişli bir rakip görmek, âşık olduğu kadının özüne biraz olsun değebilmiş olmak, onu sınırsız mutlu etmişti. Bu gece bütünüyle, belki son on yılda yaşamadığı ölçüde doyurucu olmuştu. Ve o, doyurulan zihnine ek olarak, duygusal ve bedensel doyunluğa da muhtaçtı. Bütün kalbiyle yatak odasına birlikte gitmeyi arzuluyordu.

Birkaç dakikadır tutmakta olduğu küçük eli yüzüne götürüp kokladı, öptü. Bir an için buna müsaade etmiş görünen Selma, makul bir süre sonra nazıkçe elini çekti ve,

"Aman, sofrayı dayarın kaldıralım; benim çok uykum geldi. İyi uykular İlhan. Yatmadan salonu biraz havalandır istersen, çok sigara dumanı olmuş. Güzel bir gece oldu, sağ ol!" dedi.

Sürpriz Paketi!

Fal taşı gibi açılmış gözleri, 'amir' Hamit Beyde takılıp kaldı birkaç saniye boyunca. "Bunu tahmin etmeliydim, vay alçak adam!" diye mırıldandı. Çocuk da dönüp baktı adamdan yana, sonra umursamaz tavırla, "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

İlk şaşkınlığı atlatınca, tüm vücudundan başlayıp, başına doğru bir sinir dalgası yükseldi kadının. "Gitmek mi? Pöh! Yarım kalmış bir hesabım var benim," diye hırsıyla söylendi, hışımla sandalyesinden fırlarken.

Adam da görmüştü onu, çevresine tedirgin bir bakış fırlattı. Aniden ayağa kalkıp, kendisine doğru hamle yapmış olan Alev'e iki masa arasında yetiştirdi. Ve onu hayretten donduran bir hareket yaptı; sevgiliyle beklenmedik bir anda karşılaşmış âşık bir adam gibi onu kolları arasına alıp hasretle öptü. "Canımmmm, bu ne güzel bir sürpriz!" Yemeklerine dalmış birkaç insan bu muhabbetli buluşmaya gülümseyerek baktılar. Kadını kolları arasında tutmaya devam ederek kulağına eğildi. "Dışarı çıkalım, size her şeyi anlatacağıma söz veriyorum!" dedi fısıldayarak. Ilık nefesi, felce uğramışçasına hareketsiz kalan kadının kulak kıvrımlarından içeri doldu.

Beş dakika sonra, hesabı ödeyip dışarı çıkmışlardı. Adamın siyah gösterişsiz Renault arabasına bindiklerinde, Alev hâlâ somurtuyordu ve siniri de tepesindeydi.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diyebildi diliyle dişleri arasından. Arka koltukta oturan çocuğu iyice tedirgin etmemek için büyük uğraş veriyordu. Ne idiği belirsiz bu adamın arabasına binmek hiç tedirgin etmemişti Alev'i nedense. Daha çok, aldatılmış, hiçe sayılmış bir kadın tepkisi veriyordu farkında olmaksızın.

"Bakın Alev Hanım, bana olan güveninizi tamamen kaybettiğinizi biliyorum. Karakol maceranızı duydum." Gülümsedi devam etmeden önce. "Böyle olmasını gerçekten istemezdim. Fakat mesele zannettiğiniz kadar karışık değil."

"Öyle mi?" Alev'in sesi engelleyemediği, alay dolu bir inanmazlık içeriyordu.

"Size samimi olmaya söz vermemiş miydiniz?"

"Eh... Sözüünüzü pek güzel tuttunuz maşallah!"

"Ben yalnızca isteğinizi yerine getirmeye çalışıyordum."

"İsteğimi mi? Nasıl yani?"

"Evet, hatta cümleleriniz bile aynen aklımda; 'beni bu anlamsız işten azat edin lütfen,' böyle dememiş miydiniz?"

"Evet, dedim ama, beni en şaşkın anımda ortada bırakıp sırra kadem basın demek istemedim şüphesiz." Alev'in yüzündeki sert çizgiler yumuşarken, adam arabayı çalıştırdı.

"Eee, her dileğin bir bedeli vardır. Üstelik görüyorum ki siz zaten konunun dışına çıkamamışsınız. Yoksa burada bulunmanız da bir tesadüf mü?"

Utanma sırası Alev'e gelmişti. "Hem suçlu hem güçlü!" diye mırıldandı, duyurmamaya çalışarak, fakat adam duymuştu; etkileyici bir kahağa attı.

"Ha şöyle, normal alaycı kişiliğinize döndünüz."

Bu adama şöyle unutamayacağı iyi bir ders lazımdı ama her şeyin sırası vardı, şimdilik geçici barış duruma daha uygun düşecekti.

"Nereye gidiyoruz acaba?"

"Bilmem; bana olanları rahatça anlatabileceğiniz herhangi bir yere."

"İmrenli Köyü'nde bir motelde kalıyoruz, oraya gidebiliriz." Sonra başıyla arka koltuğu işaret etti. "Hem, üzen de havuza girer, oynar biraz."

"Peki. Bakın ne kadar uysalım!"

Kadının içinden kahağayla gülmek geldi bu cevaba; fakat yüz göz olmamak için büyük bir gayretle kendini tuttu.

Yirmi kilometre boyuca pek konuşmadılar; ikisi de düşüncelere dalmış gibiydiler, eh, küçük kıza da pek konuşkan denemezdi zaten...

Alev'in aklı, "Bu adama güvenmek için elde hiçbir veri yok!" diye yırtma dursun; sezgileri çoktan sınırsız güvenoyu vermeye hazır ve bu da, kadını rahatsız ediyordu. Aklının sezgileri ile buluşmadığı durumlar onu hep tedirgin ederdi. Biraz sonra otele varacaklardı ve ona neyi, nereye kadar anlatacağına karar veremiyordu. İçindeki ses, "Samimi ol, samimi ol!" diye yırtınıyordu. Çevrede güven duyup bu meseleyi paylaşabileceği insan bolluğu yaşanmıyordu. Üstelik şu deli adam, her an önüne dikilebilirdi. Yalnızdı, tedirgindi. Ve, "Evet, lütfen samimi ol Alev," diye uyardı kendini. "Adam senin içini yerinden oynatıyor." Bir de bu duyularla cebelleşmek

zorunda kalacaktı. "Oofff of!" diye içini çekti. "Ben ne halt etmeye bu işin içine girdim; ve orada artık samimiyet diye yırtınma lütfen. Bunun ne menem bir şey olduğunu ikimiz de biliyoruz." Alev'in en büyük problemi bu iki kişilikli 'beni'ydi, konuşurda konuşurdu onlar. Bazen onların konuşmaları gına getiriyordu; kulaklarını tıkamakla engel olabileceğin bir duyum da değildi bu.

Samimiyet; kendine karşı samimiyet, ateşten bir gömlek!.. Hayatta bunun kadar yakıp, bunun kadar acı verebilecek bir şey var mı ki? Kendi hayaletin ile karşılaşmak ansızın! Hiç beklenmedik bir anda, gece sabaha karşı, kendi evinin koridorunda, rasgele aynaya baktığında karşılaştığın ve ödünün koptuğu 'hayaletin'... Ve bir kere gördüğünde tiryakisi olduğun; galonlarca şarap içip, gecelerce ağlayıp zırlayıp tövbe etmene rağmen yine o koridorda, yine apansız göz göze geldiğin... Gözleri yaşardı, kararını vermişti.

Motele vardıklarında saat dördü geçmişti. Lizen'e Binnur Hanımın yardımıyla bir şort uydurdular. Çocuk küçük ve güvenli havuzun nispeten serin sularına kendini bırakırken, Hamit ve Alev havuz başında bir masaya yerleştiler.

"Eee, anlatın bakalım..." derken, o kışkırtıcı gülümseyiş bütün yüzüne yayılmıştı 'amir beyin.'

"Siz de AGV ipucuna tütündünüz sanırım, değil mi? Kameramar OTV ve Erol Atun... En azından benim yolumu belirleyen kelimeler bunlardı," dedi Alev, meyve kokteylinden bir yudum içmeden önce sonra; aceleyle ekledi.

"Aaa, esas önemlisi, bu çocuk!" diyerek, gözleriyle havuzdaki kızı işaret etti. "Bu da son aldığım sürpriz paketi oldu. Alın işte, size devredeyim hemen, kıymetli Selma Hanımınızın kızı Lizen!"

Adamın hayretle yukarı kalkan sağ kaşı, kadın olayı başından sonuna anlatıp bitirene kadar yerine inmedi. Bu olay onu gerçekten şaşırtmayı başarmış gibiydi.

"Yaa, demek böyle, garip!" dedi sonunda.

Alev, onun fazla düşünmesine fırsat vermeye niyetli değildi, taarruza geçmekte tereddüt etmedi

"Şimdi siz anlatın bakalım amir bey, siz gerçekte nerenin amirisiniz?"

Adamın yüzü çok düşünceliydi, karar vermekte zorlanıyordu

"Bunu size söylemek istemiyordum ama buuu... bu şanssız gelişmeler, size haksızlık yaptığım duygusu, eeee..." Boğazındaki gıcığı temizlemek için durdu.

"Bu kadar zor olan nedir yani?"

"İstihbaratta görevliyim Alev Hanım," dedi fısıltıyla ve devam etti. "Lütfen bu tamamen aramızda kalsın, bunu söylememeliydim, fakat beni mecbur bıraktınız."

"E iyi, bir de suçlu olduk. Ayrıca ben zaten bunu tahmin etmiştim; o karakolda beni ahmak yerine koymaları çok çirkindi, aynı durumda kalsanız feci kızardınız emin olun."

"Tahmin edebiliyorum; olaylar öyle saçma gelişti ki hazırlıksız yakalandık." Mahcup bir delikanlı gibi bakıyordu şimdi. "Yok yok, bu adama dayanılmaz!" dedi iç sesiyle kadın.

"O zaman, düşüncelerimizi ve bildiklerimizi yan yana getirelim, belki şu kadıncağızı da buluruz..." dedi, sevinçli bir sesle.

"Ben onu buldum zaten."

"Neeeee?! Buldunuz mu?! Nerede? Ne zaman?"

"Durun canım, herkesi bize baktıracaksınız, böyle yaparsanız size hiçbir şeyi anlatmam."

Alev küçük bir kız gibi uysallaşarak, yüzünde sevimli bir ifadeyle fısıldadı.

"Tamam canııııııı, bundan sonra çok dikkatli olacağım, merak etmeyin siz, hem buralarda bizden başkası yok ki amaaa..."

Bu komik ifadeye kakhaha ile gülmekten kendini alamadı adam.

"Yani istersek şimdi hemen, kızının burada olduğunu haber verebiliriz öyle mi? Aaa, durun bir dakika!" Şimdi yüzünde gri gölgeler oluşmuştu. "Onu canlı buldunuz değil mi? Lütfen Allahım, öyle olsun!"

"Ne kadar heyecanlı birisiniz siz; beni hep şaşırtıyorsunuz Alev Hanım. Evet, onu canlı buldum, tamam mı? Duanız kabul olundu."

"Ohhh, çok şükür, çocuk için sevindim; zavallı! Siz de babasını tanışınız, neden bu kadar tepki verdiğimi anlarsınız."

"Evet, kocasından kaçıyormuş aslında o."

"Biliyorum, eski kocasından."

"Bunu nereden öğrendiniz? Çocuk mu söyledi?"

"Hayır, çocuk hiç konuşmuyor. Eh, benim de bazı kaynaklarım var tabii."

Adamın hayretle büyümüş gözlerine aldırmadan devam etti, onu şaşırtabilmekten doyumsuz bir zevk alır gibiydi.

"Fuara gittim ve sizin sorguladığınız kızcağızı buldum; e, benim de kendimce bazı usullerim var, mesajı da böyle öğrendim. Eğer benimle iletişimi koparmasaydınız size de haber verecektim."

"İnanılmaz bir kadınsınız Alev Hanım, hayretler içindeyim."

"Şu hanımı kaldırsanız diyorum, sıkı bu resmiyet beni artık."

"Memnuniyetle. Benim anlayamadığım şu; siz bu olaydan kurtulmaya çalışmıyor muydunuz hani, ne oldu da böyle dedektifliğe giriştiniz?"

"Eh, orası doğru, ama hani şu karakol maceramdan sonra öylesine bozuldum ki, kimse benden sessiz sedasız bunu kabul etmemi bekleyemezdi."

Gülümseyerek, bardağında ısınmış son meyve suyu yudumunu başına dikti.

"Eee, Selma'yı nasıl bulabildiniz? Yoksa o mu sizi buldu?"

"Ooo, bu uzun bir süreçti doğrusu. İzini İzmir'de bulduk, fakat birisi bizden önce bulmuştu onu, başka bir adam. Neyse ki isimleri bir gasp olayına karışmıştı ve plaka numaralarından izlerini sürmek mümkün oldu."

"Başka bir adam mı? A, bakın bunu merak ettim işte, sevgilisi filan mı?"

"Henüz bunu anlayamadım, anlattıklarına bakılırsa tesadüf eseri karşılaşmışlar, adam biraz ters biri, fakat hikâyesi masum gibi görünüyor."

"Hımmm..."

Bu düşünme sesi adamı gülümsetti yine. "Eee, peki şu Dağ Çiçeği maceranızı anlatın biraz; neler öğrendiniz oradan? Sizden korkmaya başladım vallahi."

"Yooo, bundan sonra tek taraflı sorgulama yok 'amirim'. Önce sizi anlatın Selma'dan tüm öğrendiklerinizi. Bende daha çok malzeme var, inanmayacaksınız ama öyle... Vallahi, artık bu meseleden kaçınamayacağımı kabullendim. Bu bir nevi kader ya da karmık bir bağ, her ne diyorsanız işte. Bu sebeple, ben de bu işin içindeyim artık."

Bacaklarını havuza sallandırıp kenara oturmuş olan çocuk üst üste dört kez hapşırıldı.

"Hasta mı?" diye sordu adam doğal olarak, "Suya girmek kötü gelmesin?"

"Hayır, bir şey olmaz," dedi Alev, pek bilmiş bir ifadeyle. "Alerjisi var yalnızca."

Sonraki bir saat, içilen kahveler eşliğinde, bildiklerini anlattılar; her ikisi de samimi görünüyordu. Tüm bilinenlerin ışığında, Alev şu yorumu yapmadan edemedi:

"O zaman, olay şöyle gelişmiş olmalı; yanlışsam düzeltin lütfen. O mahut Salı günü gecesi Erol Atun, Dağ Çiçeği Otelinde muhtemelen gizli bir toplantıya katıldı. Kameraman ise ya böyle bir duyum aldığından ya da tesadüfen, otelde bulunuyordu. Ve bilemediğimiz bir şekilde, bu toplantıda konuşulanlara kulak misafiri oldu. Duydukları kendisini öylesine dehşete düşürdü ki, bulunduğu yerden kaçamayacağını anladı ve bu sebeple can havliyle o mesajı yazdı. Mesajı; a) bir şekilde arkadaşı ya da sırdaşı olan, telefonun gerçek sahibine; b) tesadüfen bu numaraya; c) aklındaki bir başka numarayı ancak telaştan yanlış yazdığı bu numaraya; gönderdi. Haa, bir de 'd' şıkkı var bunun, onu atlamayalım. Belki gerçekten Selma'ya ve bilerek gönderdi bu mesajı... Talihsiz adam, öngördüğü gibi yakalandı ve öldürüldü, cesedi de ancak bu hafta bulundu... Mesajın geldiği Selma ise, kendisinin iddia ettiği gibi, konudan bihaber biri; ya da bilmediğimiz bir şekilde kameramanın sırdaşı, belki bir örgüt elemanı. Görünürde yaşadığı elim bir dramı var; ve belki bu, karıkocanın birlikte arkasına sığındıkları bir koruyucu şemsiye!.. Her neyse, Selma, mesaja şaşırdı; ya da şaşırmış göründüğünü ispat için mesajı karakola ilette. Aynı gün, telefonu, Erol Atun ekibi ki bundan sonra ona EA diyelim tarafından çalındı. Çünkü telefonun son kullanıldığı konum uydudan kontrol edildi, mesaj gönderildiği tespit edildi ve yine uydudan telefon sahibinin yeri bulundu. Konunun duyulmasından dehşetli korkuyor olmalılar. Bu da demektir ki, konu gerçekten çok önemli; yoksa bu denli güçlü bir adam kolay kolay bu denli korkmaz!.. Selma, telefonun kaybolmasından ya söylediği gibi masumiyetle ya da yerinin tespit edildiğini anlayarak, acayip rahatsız oldu ve kayıplara karıştı. Fakat EA'nın hesap etmediği şey; mesajın zaten karakola haber verilmiş olmasıydı. Oradaki görevli bu mesaja önem vermemiş de olsa, oradaki aklı başında biri, durumu size haber vermeyi akıl etmiş olmalı... Haa, olayın bir de sizin taraftan şaibeli görünen durumu var; böyle ne idiği belirsiz bir mesajla harekete geçecek duyarlılıkta olduğunuzu hiç sanmıyorum. Büyük ihtimalle EA, sizin gözlerinizin zaten üzerinde olduğu bir kişiydi; şuna bir bakalım hele derken, kadın kayboldu. Bu netameli bir durumdu, fakat kameramanın ölümü üstüne tüy dikti. Ve muhtemelen bu konu artık geri dönülemeyecek ölçüde şüpheli bir durum haline geldi... Bir de, İzmir'de devreye giren diğer şüpheli adam var ki, hakkında bir iddia bile öne süremiyorum şu anda, tam anlamıyla muğlak!.."

Nefes almak için sustuğunda, adamın hayretten fal taşı gibi açılmış gözlerinin ayırımına vardı. "Ne! Ne oldu? Saçma bir diziliş mi yaptı?" dedi telaşla.

"Hayır, hayır... Yalnızca nutkum tutuldu, konuşamıyorum."

"Nedeeenn?"

"Sen... Sen feci bi'seysin. Bu anlattığın kişilerden bile daha fazla şüpheli kişi sensin bence."

"Bana inandığınızı sanıyordum!" dedi Alev, somurtarak.

"Şu ana kadar inanıyordum; fakat olayı öyle bir özetledin ki, öylesine profesyonel akıl yürüttün ki, ne diyeceğimi şaşırdım."

"Aman canımmmm, ben de bir şey zannettim. Dedim ya, ben bulmacaları, her türlü oyunu çok severim. Haa, okuduğum polisiye romanların çokluğu da bir başka neden tabii!" dedi, kahkahasını sakınmadan. Ve ilave etti "Haa, bir de şu telefonun asıl sahibi var, onu iyi bir sorgulamalısın bence, belki de yaptın bile zaten."

"Emredersiniz efendim, hemen harekete geçeriz." Gözlerinde hayranlık ışıkları oynayıyordu.

"Alay etme lütfen. Yaptın mı gerçekten? İnsan hangi yoldan ilerleyeceğinden emin olmak istiyor..." deyince ciddi ciddi; adam kahkahasını daha fazla tutamadı. Öyle ki, Binnur Hanım restorandan çıkıp, bu gök gürlemesi nereden geliyor diye kontrol etmek zorunda kaldı.

Güneş, batışa yaklaşıyordu ve zavallı çocuğun saatlerdir ıslak dolaşıp durduğunu yeni fark ettiler. Alev telaşla yerinden fırladı. "Hay Allah, çocuğu unuttum ben yahu... Sen otur burada, şeyyy, sen diyorum ama?"

"Evet, lütfen böyle devam et, gaz kesme Allah aşkına!" dedi adam, yeni bir kahkaha tufanı arasında.

"Tamam o zaman, sen burada otur, ben çocuğu duşa sokup yatırayım, yemeğe kadar biraz dinlensin biçare."

Çocuğu elinden tutup odaya doğru sürüklerken, omzunun üzerinden seslendi. "Daha anlatmadığım çok önemli bir şey var, bırakıp da gideyim deme sakın!"

Adam, arkasından inanmaz bakışlarla baktı bu çocuksu kadının. Aynı hatayı ikinci kez yapacak biri gibi görünmüyordu.

Alev küçük kıza duş yaptıırıp biraz dinlenmesi için yatırdıktan sonra, aşağı inmeden önce yeni bir paket sigara arandı ortalarda. Paketi bulmasına, ancak kendini şaşırtan başka bir şey daha buldu. Bu çocuk el yazısıyla yazılmış başka bir sayfaydı; hiçbir şey anlayamadan kısaca göz attı. Sonra onu da, aşağıda anlatacağı konuya ek olarak kullanmak üzere beraberine aldı. Enerji ile dolup taşarak, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi, Ah aşk ya da benzeri şey, sen nelere kadirsini

Restoranın yanından geçerken iki soğuk *dark* bira aldı. Adam, konuşmakta olduğu telefonu aceleyle kapattı. Gökyüzü kıızıldan mora harikulade renklerle bezenmiş bir tablo gibiydi.

"Ben geldimmm!" dedi Alev, biralari masanın üzerine bırakırken. Acaba adam evli mi," diye haince bir düşünce geldi geçti aklından.

"Hoş geldin," dedi adam kısaca. Gözlerini manzaradan alamaz gibiydi.

Bir süre, biralarını yudumlayıp, sessizce ortamın rengini, kokusunu, sesini sindirdiler.

Kadının masanın üzerine gelişigüzel bırakmış olduğu sayfayı eline aldı adam, alacakaranlıkta bir şey anlaşılmıyordu.

"Bu nedir?" dedi. "Anlatacağın çok önemli şey bu muydu?"

"Onu şimdi buldum; ama asıl başka bir şeyden bahsedecektim. Şurada çantamın içindeydi, uzatır mısın bana lütfen?"

Yanıandaki sandalyede duran kırmızı çantayı uzattı adam.

"Dur, şimdi bulacağım; nerede bu Tanrım?" Yine epeyce uğraşarak kâğıdı bulmayı başardı

"Hah, işte burada. Bu kâğıdı evimin merdiveninde buldum; bir şekilde imtihan sorusu sanırım, henüz pek anlam veremedim; ama bugün otelde yeni bir şey keşfettim. Bu kâğıdın ya da belgenin, her ne mene şeyse işte, bizim küçük kızla bir ilişkisi var."

Adam pek bir şey göremeden sayfaya göz attı ve dalgın bir şekilde, "Nasıl bir ilgi?" dedi.

"Yani, bu kâğıdı ya o yazmış ya da daha önceden görmüş gibi. Üstelik kendisini çok korkutan bir de hatırası olmalı; çünkü korkudan yaprak gibi titredi yavrucağız."

"Allah Allah! Ben pek bir şey anlayamadım; hoş, gözüm de görmüyor, karanlık oldu neredeyse."

"Bu bölüm karanlık oluyor, istersen restoran tarafına taşınalım."

"Olur."

Kalkıp restorana yürüdüler, adamın birası çoktan bitmişti. Alev is beraberine aldığı şişenin son yudumlarını başına dikmekle meşguldü.

Yerleştikleri yeni masa, restoranın önünde, nispeten daha bol ışıklı bir yerdeydi. Adam kâğıdı incelerken, Alev bir çift bira daha alıp geldi. İçindeki coşkun hisler dinmek bilmeyecek gibiydi bugün. Sabırla adamın incelemeyi bitirmesini bekledi.

"Bilemiyorum; bu sanki bir nevi bulmaca gibi ya da şaka gibi bir şey olmalı. Sen ne anlam çıkardın?"

"Ben bu sayfayı bulduğumda sana nağmeler düzmekle meşguldüm, malum karakol dönüşü yani. Bu sebeple, üzerinde düşünmeye fırsatım olmadı. Bugün çocuğun tepkisi beni uyandırdı. Üzerinde biraz düşünelim istersen."

"Vallahi, bulmaca ustası sensin, öyle demiştin yanlış hatırlamıyorsam. Peki, ikinci kâğıt nedir? O da mı böyle bulmaca?"

"Sanmıyorum, ben de pek iyi okuyamadım, şimdi yukarıda buldum onu. Görünüşe bakılırsa gece Lizen yazmış olmalı. Ya da odaya bizden başkası girmiş diyeceğim. Ama hayır, olamaz; çünkü aynı yazı, bak."

"Evet, aynı yazı; okuyalım bakalım." Sonra yüksek sesle okumaya başladı.

Nez, pangarisini küçük yudumlar halinde içerken, Yovil onu dikkatle inceliyordu. Bebeğini endişelendiren bir şey vardı şüphesiz ama neydi?

"O elindeki sefolyada ne var A/ez?" diye sordu zihninden, "Yoksa seni endişelendiren şey o mu?"

"Hemen de anlarsın, o minik burnunu işlerime fazlaca sokuyorsun, bunu biliyorsun değil mi Yovil!" dedi, dalgın bakışlarla bardağın dibinde kalan eriyiği ölçerken.

"Anlatmak istemezsen, sen bilirsin küçüğüm."

"Tamam tamam, deli gibi merak ettiğini çok iyi biliyorum, meraklı taze seni! Kimse senin 305 yaşında olduğunu tahmin edemez." Gülerken, uçları hafif sivrilmiş küçük kulakları titredi.

"304!" diye düzeltti Yovil, zihninden.

"Aman, iyi ki düzelttin, ne kadar kadınca! Sen bu periyodu pek sevdin zaten. Onaltı yıldır değiştirmedikğine bakılırsa!" diye burun kıvırdı küçümseyerek ve ilave etti. "Aman neyse, bana ne canım."

Boşalmış bardağı elinden bıraktı, bardak havada süzülerek parlak duvarın bir yerlerinde gözden kayboldu.

"Şimdi gelelim benim sefolyaya!" diyerek elindeki kâğıt benzeri şeye göz attı kısaca, sonra elinden bıraktı. Sefolya onun aklından geçen isteği takip ederek Yovil'in önüne kadar uçtu ve göz hizasında durdu.

"Hmmm... Evet anlıyorum," dedi Yovil, sayfayı hızla okuduktan sonra. "Tebrik ederim."

"Aman, çok rica ederim, öyle şefkatle titreşmeyi bırak Yovil!" diyerek mızımızlandı A/ez. "Hem neden tebrik ediyorsun ki beni?"

"Bilmezden gelme lütfen. Bu ödevin, çocukluk sınıfından mezun olmanın gereği olduğunu biliyorsun pek tabii."

"Ama çok zorrr!" diye vızıldadı beyninin içinde.

"Hiç sanmam, sadece naz yapmaya çalışıyorsun bana. Peki, çalışmaya başladın mı?"

"Evet, başladım, bir şeyler düşündüm işte. O dönemin ne kadar zor olduğunu bilirsin. Bu kadar kazık bir soru çıkması gerekmiyordu aslında. Senin 100 yaş sorun nasıldı?"

"Ooo, benim kurmacam da oldukça zordu. Ama ne tesadüf, benimki de Dünya ile ilgiliydi ve seninkine çok yakın bir dönemdi; sıfır yılları diyelim."

"Hah, tamam, mutlaka senin kayıtlarına bakıp bu soruyu hazırlamışlardır bana. Gözetmenimsin ya!"

"Beni beğenmiyor gibisin..." dedi, gücenmiş gibi yaparak.

"Bana Dünya numaralan yapma şimdi Yovil!" dedi, gerçek sesiyle kahkaha atarak. Kahkahası yunus sesini andırıyordu.

"Tamam, tamam. Peki, gün nasıldı? Üst eğitmenler gelmiş diye duydum. Sizleri de samohye aldılar mı?"

"Evet, tabii. Senin hiçbir şeyden haberin yok Yovil. Biz günlerden beri samoride yatıp kalkıyoruz. Müthiş bi'şey. Hoş, sen de bilirsin ya bunları."

"Evet, bilirim..." dedi Yovil, hülyalı bir iç geçirişle. Samorinin geniş kubbesi, renk cümbüşü ile titreşen devasa duvarları, zihninde birbirinin peşi sıra görüntüledi. Üst eğitmenler samoriye girdiklerinde, zaten gezegenin her yerinde olduğu gibi, kendiliğinden ışıyan havada inanılmaz değişimler oluşurdu. Gözlerinle göremediğinin o varlıklar belki de varlık demeliydi, buna bir kişilik denemezdi herhalde aldığınız her solukla varlığınızın içine nüfuz ederdi. Dehşetli bir zevk anaforu! Salonun içinde ışıktan demetler patlardı; milyonlarca parçaya bölünerek zihninize sızardı. Her bir nefeste onlardan milyonlarcası, bilincinizin kapılarını zorlar, anlık ayma pozisyonları oluştururdu. Bu gündüz düşlerini başka hiçbir şekilde elde etmek

mümkün olamıyordu. Üst öğretmenlerden, kendi yaptıkları gibi zihinsel bile olsa, sözel bir eğitim alınması söz konusu değildi pek tabii.

"Keşke ben de orada olsaydım!" diye mırıldandı gerçek sesiyle, Nez'i gerçekten şaşırtarak.

"A Yovillll, sesini duymayalı en az yirmi yıl olmuştur!"

"Hmmm..." dedi, dalgın dalgın. "Peki, sen ne gördün aymak da?"

"A, harikaydı!... Tam olarak anlayabildiğimi söyleyemem, ama yine de harikaydı. Bak, şöyle bir şey: Ben önce bir taş'tım, yani öyle sanıyorum, hiç gerçek bir taş görmedim ben; sen gördün mü? Yani, düşünce formunda olmayan bir taş gördün mü? Her neyse, sonra o kadar hızlı değişimler geçirmeye başladım ki, inanamazsın; birçok form oldum ve sonra yine kendim oldum. Ardından, sanki patlayan bir tomurcuk gibi kendimden taşıp çevremi sardım ya da anlatmak zor işte, tam olarak bilemiyorum, o kadar genişledim ki, her şey ben oldum. Sanki samori bendim; bütün arkadaşlarımın, yani benim sınıftakilerin duyulan oldum, zihinleri oldum. Aslında ben olmadım da, nasıl söylesem, ben yok oldum. Ay aman, anlatamıyorum işte!"

"Evet, bu dersi hatırlıyorum. Muhteşem bir deneyim. Geri dönmek istemedin, değil mi?" dedi, anlayışla gülümseyerek.

"Evet, o zenginlikten sonra kendimi feci şekilde fakir hissettim. Kovulmuş gibi. Hani Dünya'da bir terim vardı, cennetten kovulmak diye; beni çok etkiler ve güldürür, onun gibi bir şey olsa gerek."

"Senin tarihin her zaman iyi olmuştur. Belki ikinci dönem eğitiminde tarihçi olmak istersin, bana öyle geliyor sanki." "Olabilir, beni gerçekten ilgilendiriyor." "Hatta duydum ki, dönem kaçamağı da yapıyormuşsun." "Nasıl? Bunu nereden öğrendin? Böyle şeylerin gizli olduğunu sanıyordum!" dedi somurtarak. Kurmacaların içinde yer almak çok az rastlanır bir şeydi. Karakterler hayali olarak oluşturulurdu çoğunlukla.

"Ben bilirim, üstelik senin için ben, herkes sınıfta yer almıyorum. Senin bütün deneyimlerin, benim kendi derslerim için temel teşkil ediyor. Bunu bilmiyormuş gibi davranman gerçek bir çocukluk A/ez/" dedi, hafifçe azarlar tonda. Sonra pişman olarak şefkatle pembe pembe ışıldadı.

"Ödevin konusunda tartışmak istediğin bir şey var mı?" "Daha değil, şimdilik kuruyorum. Ama fikrini alacağım durumlar olacak ileride." Erişkin bir ciddiyet gelmişti yüzüne.

"Bu da nedir böyle? Şaka mı bu? Bilimkurgu roman gibi!"

Okumayı bitirmiş olan adamın yüzünde engellenemez bir şaşkınlık okunuyordu

"Hahahahaha... Sen bilimkurgu okur musun?"

"Neden okumayayım yani. Bu belirli bir zümreye ait bir ayrıcalık değil herhalde. Önemli olan bu değil, yazılanlar... İfade tarzı... Altı yaşında bir çocuğun ifadesi değil bunlar."

"Sekiz yaşında..." diye düzeltti kadın.

"Öyle mi? Küçük görünüyor halbuki. Her neyse; sekiz yaşına göre de değil. Bunda bir gariplik var."

"Aynı fikirdeyim. Belki çocuk gelirken yanında getirmişti bu kâğıdı. Çevresinde biri yazıyordu; ne bileyim, belki de babası yazıyor. Kim bilir?"

"Burada bahsedilen ödev sorusu, ilk okuduğum olsa gerek; sanki: öyle bir sonuç çıkıyor, yanılıyor muyum?"

"Büyük ihtimalle öyle. Belki bir romandan bakarak kopya yapıyordu, çocukça bir oyun olabilir mi acaba? Hımmm, ben acıktım galiba; çocuk da acıkmıştır herhalde, onu alıp geleyim, yemeğe geçelim, ne dersin?"

"Olur. Saat dokuz olmuş, vakit ne çabuk geçti."

"Evet, gerçekten öyle. Duş filan almak istersen?.."

"Evet, aslında bu çok iyi olur; rahatsız etmeyeyim diye söylemeyecektim ama... Benim için de bir oda var mıdır acaba?"

"Ooo, hafta ortası bomboş buralar. Benim daire büyük, ama nasıl istersen tabii. Lizen'in yanında boş bir yatağımız daha var."

Göz göze geldikleri kısa bir an yaşandı aralarında.

"Senin için bir sakıncası yoksa..." dedi adam.

"Hayır yok; ve hatta huzur verici bile olur benim için, o çılgın adamın ne zaman ortaya çıkacağını bilemiyorum ve doğrusu bu her an olabilir, hâlâ Selma'yı ne zaman buraya çağıracağım diye hevesle bekliyordur..." diye aceleyle ilave etti.

"İyi o zaman, çıkıp hazırlanalım."

Kabulünde öyle doğal, öyle babaca bir şeyler vardı ki, kadının yüreği, "hopp!" diye inip kalktı yerinden.

Sağanak Yağış

"Bu ağustosun nesi var böyle?" diye söylendi İlhan. Öğleyi geceli çok olmuştu ve uyandıklarından beri sağanak yağış devam ediyordu. Belli ki bulutlar uzun süredir içlenmiş, bir şeyler biriktirmişlerdi, tıpkı adam gibi. Ve işte, birikenler boşalıp duruyordu şimdi, sanki hiç bitmeyecek gibi artarak süren bir tempo ile. Sonunda, iki saattir ortada duran kahvaltı sofrasının başından doğrulup ayağa kalkarken, "Bunun duracağı filan yok, ben bir koşu gidip şu işlerimi bitireyim!" dedi.

İçeri odaya giderken oldukça düşünceliydi. Aslında işi filan yoktu doğruyu söylemek gerekirse, yalnızca vermesi gereken bir rapor vardı. Âşık olduğu kadını ispiyonlamak için anlaşma yapmıştı. "İğrenç bir şey bu!" diye iç geçirdi.

"Bana mı seslendin?" diye sordu kadın içerden.

"Hah bir yüksek sesle düşünmediğim kalmıştı, o da tamamlandı, bravo İlhan!" diye kutlarken kendini, "Hayır, ben bir şey demedim," dedi yüksek sesle.

Ayakkabılarını giyerken, bir şey isteyip istemediğini sordu kadına. Hayır, istemiyordu! Şikâyet etmiyor, dertlenmiyordu zaten bu kadın. "Biyonik midir nedir!" diye geçirdi içinden.

Arabayı almadan, yokuşun aşağısında daha önceden gördüğü berbere doğru yürüdü. Saç sakal tıraşı olmak zihnini rahatlatan bir işti ve adamlara neler söyleyeceğini tasarlamak için sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Selma'nın koyu renk hafif dalgalı uzun saçları, iri ve anlamlı zeytin gözleri, yüreğinin üzerinde jilet kesikleri yarata dursun; zavallı İlhan, her zaman rahatça üstesinden gelebildiği beyin jimnastiğini yapabilmek için bu kez terler dökmekteydi. Bir hafta içinde hayatındaki enstrümanların hepsi değişmiş ya da değişmeye meyletmişti. Bunu mantık kuralları çerçevesinde açıklama gayretleri ise, havası aniden boşalan bir paraşüt misali, taş gibi yere çakılıyordu.

Karar vermek gerçekten güçtü; bir tarafta âşık olduğu su götürmeyen bir yürek, diğer tarafta dürüst, yaptığı anlaşmalara her zaman riayet eden, çağdaş bilimsel bir karakter. Selma onların iddia ettikleri gibi biri olabilir miydi gerçekten? Buna bir cevap bulabilse, vicdanı ile buluşan kararlar almak kolaylaşacaktı.

"Ense biraz daha kısa olsun lütfen."

Yakışıklı sayılacak esmer yüzünü inceledi aynada; yeşil gözleri, biraz büyükçe burnu, irice dudakları... Şimdiye kadar fazlaca dikkat etmediği yüz detayları ile ilgilenirken esas merak ettiği, Selma'nın kendisiyle ilgili duyguları, düşünceleriydi şüphesiz, "O da beni beğeniyor mu acaba?" Klasik bir soru dedi, aynada kendine gülümserken.

Berberden çıkışta, arabayı almak için tekrar yokuşu tırmanmak çok anlamsız göründü. Zaten, telefon etmek için arabaya ihtiyacı yoktu. Selma'ya taksiyle gittiğini, park yeri bulmakta zorlandığını söyleyebilirdi. Sahile doğru yürüdü, çay bahçelerinden birine girip, kimsenin rağbet etmediği güneşli bir köşe seçti. Yağmur dinmiş, güneş alevden toplarını birbiri ardına göndermeye başlamıştı. Telefon numarasını ezberinden çevirdi, çevrede kimse olup olmadığını kontrol etti yeniden. Telefon, ikinci çalışta açıldı.

"Aloo, evet İlhan Bey?" Karagözlüklülerden birine aitti bu tanıdık ses.

İzmir'den beri bütün olanları anlattı İlhan, hem de hiçbir detayı atlamadan. Vebal altında kalmak istemiyordu, üstelik şu ana kadar Selma'yı suçlandırabilecek fazlaca bir gelişme de olmamıştı. İçinde bulunan yadsınamaz umut, "Yanılmışız, bu kadın aradığımız kişi değilmiş!" denmesiydi. Herkes, hatta kurumlar da hata yapabiliyordu.

Telefondaki adamın en çok ilgilendiği husus, kadının amire anlattıkları ve o mesaj olmuştu. Kaybolan telefonun kadına ait olmadığını biliyorlardı ve hatta sahibini de çoktan kontrol altına almışlardı. Amire kendilerinden bahsetmediği çok iyi olmuştu ve aynen böyle de devam etmeliydi.

"Kadının kocasını bulamıyoruz, kendi adına bir telefon kullanmıyor sanırım. Eğer bu konuda bir bilgi ele geçirebilirsen iyi olur. Adamın sabit bir adresi olmadığı için kendisini bulamadık."

"Ondan da mı şüpheleniyorsunuz?"

"Bu durumda, herkes şüpheli bizim için; belki aralarındaki geçimsizlik ya da delilik iddiaları bir oyunun parçası olabilir."

"Peki, eğer bir şey öğrenebilirim hemen sizi ararım."

"Kadın, çocuğu hakkında bir şeyler anlatıyor mu? Ne bileyim üzüldüyü mü? Tepkileri nasıl?"

Selma'nın anlattığı o garip hikâyeler geldi aklına; ama konuyla öylesine alakasızdı ki söylemeye gerek görmedi. Onların yerine, "Birkaç kez ağlarken gördüm; fakat bu konuda fazlaca konuşmuyor, adeta kapalı bir kutu!" dedi, içi acıyarak.

"Bu iş uzun bir süre alabilir, sizi uyarmıştık. Yine de gelişmeler, beklentimizden daha iyi. Aynen böyle devam edin lütfen. Polislere bizden ve görevinizden bahsetmeyin. Bu kadar hassas bir konuda, teşkilatta olabilecek muhbirlerin yaratacağı riski göze almak istemiyoruz. Hoşça kalın."

Adama hak vermemek mümkün değildi. Amirin kimlik kartına bakmadığına pişman oldu; ama karşılaşmaları zaten polis çevirmesi sırasında olmuştu, buna gerek duyacak bir ortam olmamıştı. "Amma şüpheli oldun İlhan!" dedi içinden; üst üste içtiği iki çayın parasını öderken.

Tansaş'a doğru yürürken karısını aradı, çocukları ile konuştu. İkisi de birbirini şikâyet ediyor, havuzda yarış yaptıklarını, her ikisi de kendisinin şampiyon olduğunu iddia ediyorlardı. Bir yandan gülüp, bir yandan özlemle burnunun direği sızlayarak konuştu onlarla.

Birkaç parça yiyecek içecek aldı. Gözü Selma'yı sevindirebilecek bir şeyler aramakla meşguldü. Sonunda, üzerinde 'sen biriciksin' ya2an bir kahve kupasında karar kıldı. Acaba tuhaf kaçır mıydı? Güvenemeyip iki tane aldı, onu tedirgin edecek bir şey yapmaktan ölesiye korkuyordu.

Tam yokuşun alt başında telefonu çaldı. Elleri torbalarla dolu olduğundan, dördüncü çalışta zor bela cevap verebildi.

"Alo."

"Merhaba İlhan Bey."

"Hamit Bey?"

"Evet, benim; kısa konuşmak zorundayım; Selma Hanımın kızını buldum, hem de oldukça garip bir pozisyonun içinde. Kocasından pek iz yok, fakat sanırım çocuğu yem olarak kullanmak istiyor. Bu konuyu Selma'ya iletmek istiyordum, yanınızda mı o?"

"Hayır, ben sokaktayım şu an. Eve gidince sizi aratayım isterseniz. Ya da eve gelip konuşun daha iyisi. Sanırım bu habere çok sevinecek."

"İstanbul'da değilim. Selma'yı buraya getirmek sakıncalı olabilir. Çocuğu buradan çıkarırsam dikkat çeker. Şu çılgın babasından haberlisiniz tabii?"

"Evet, kısaca bilgin var. Uzakta mısınız?"

"Hayır, aslında yakınım; Şile'yi geçince İmrenli diye küçük bir köy. Melodi Motel'de, çocuğun yanıdayım yani."

"İsterseniz Selma'yı getirebilirim amir bey."

"Hayır hayır, şimdi kapatmalıyım, sizi tekrar arayınca kadar bir şey yapmayın lütfen."

İlhan'ın, "Peki o zaman..." deyişini duymadı.

Akşam olmak üzereydi. Konuşma esnasında duvar yanına bıraktığı torbaları yükledi ve yokuşu tırmandı. Akıllı çılgın gibi işliyordu, bu gelişme için karagözlüklüyü tekrar aramalı mıydı? Amafelki sapık kocanın adresini ele geçirebilirdi, o şekilde arasa daha tatmin edici olacaktı.

Bu Selma'dan istedikleri, gerçekten neydi? Onun deli kocasının ya da küçük kızının kimsenin umurunda olmadığını görebilecek kadar akıllı vardı. Düğümün merkezi o mesaj gibi görünüyordu; fakat o da öylesine gayri ciddi bir deli saçmasıydı ki, bütün teşkilatın, gizli servisin, Bakan'ın devreye girmesini kesinlikle gerektirmiyordu. Bir yandan deli gibi merak ediyor, bir yandan olaya fazla bulaşmamanın kendi hayrına olduğunu hissediyordu. "Tam iki ucu boklu değnek!" diye söylendi, kapının zilini çalarken.

Kapıyı açan kadının az önce ağladığını görmemek için kör olmak gerekiyordu; İlhan onu yüzleyip utandırmak istemedi, neşeyle söylendi.

"Bizim Adana'nın kıymetini bilmek lazım. Yokuş anamı ağlattı desem yeridir."

"Arabayı da almamışın."

"Evet, taksiiyle gittim, park yeri filan çok zor burada. Aşağıda indim taksiden, biraz alışveriş yaptım."

Torbaları boşaltırken sessizce iç çekti kadın; ağladığı için olsa gerek, güzel dudakları pembeleşip irileşmişti.

İlhan yine farkında değilmiş gibi gevezeliğe devam etti.

"Bizim oralarda şöyle derler; Mersin'de yumurtayı yere dik, Adana'dan gözle! Hahahaha! İp gibi düz ve engebesiz anlamında yani. Sahi, sen Adana'yı gördün mü hiç?"

"Hayır görmedim, çok sıcak olurmuş, öyle derler."

"Hem de nasıl; üstüne üstlük rutubetli, aman aman. Neyse, nereden geldi şimdi aklıma bilmem."

"Evini, karını özlemişindir," dedi, ince boynunu sola doğru bir çocuk gibi yatırırken, "çocuklarını hem de..." Daha fazla tutamadı kendini, hıçkırıklar ağzından birbiri ardına fırlayıverdi. Koşarak banyoya kaçtı, arkasından kapıyı kilitledi. Başkalarının yanında duygularını açık edebilecek biri değildi.

İlhan bu duruma öylesine üzüldü, yufka kalbi öylesine kan revan içinde kaldı ki, düşünmeden kendini banyo kapısının önünde buldu. İçerden bastırılmaya çalışılan hıçkırıklar hâlâ duyuluyordu, içeri doğru var gücüyle bağırdı.

"Kızın bulunmuş Selma, iyiymiş!" Banyoda bir an sessizlik yaşandı, sonra kapı açıldı. İlhan onu hiç böyle görmemişti. Yanakları ıslak, saçları dağınık ve o ifade! Bu kadar çok duygu, bir anda kendini bir yüzde nasıl ifade ederse, öyle işte; şaşkınlık, sevinç, inanmazlık, utanç, merak hepsi bir arada.

"Ne dedin sen? Eğer üzüntümü geçirmek için yapıyorsan..."

"Hayır, gerçekten! O amir aradı az önce; kızını bulmuş, babası ortada yokmuş."

Kadın kendini İlhan'ın boynuna atarken yeniden yoğun bir ağlama krizine düştü. Öylece sarmaş dolaş salona gittiler, kanepeye oturdular. Kadın beş dakika boyunca ağladı, ağladı. Gözyaşı stoku tükendiğinde, bütün detayları öğrenmek istedi. Adam, konuşmayı kelimesi kelimesine aktardı, daha fazlasını kendi de bilemiyordu zaten. İri elleriyle kadının ıslanmış yanaklarını kurulamaya çalıştı.

"Dur, ben ikimize de birer kahve yapayım. Hadi yıka yüzünü, her şey düzeliyor bak!" dedi, kendi de inanamayarak.

Kadının yeniden sulanan gözleri, minnetle dolup taşıyordu.

"Ne kadar iyi insanlarsınız siz; sen, amir bey... Zaten Allah bana yardım eder her zaman; hep iyi insanlarla karşılaşırım; ama Rıfat ortaya çıkınca her şey birden altüst olur, kimse ona dayanacak kadar çok sevemiyor beni!" deyiverdi titreyen sesiyle.

Şimdi ağlama sırası İlhan'a gelmişti, yaşaran gözlerini saklamak için hızla mutfağa kaçtı. Ocağa kahve suyunu koyarken, kendine ve bu tesadüfün zalimliğine lanet ediyordu.

Bu kadın böylesine numara yapmayı nereden öğrenmişti? "Ya numara değilse!" dedi, nereden geldiği belli olmayan kuşkucu bir ses.

Küçük Yazar!

Duş ve hazırlanma aşamaları nerede ise olağan, neşeli bir ailedekini andırır şekilde yaşandı. Restoran yine boştu; en güzel masaya kurulup sipariş verdiler. Alev bu gece iyice 'heyheylenip', bir şişe büyük kırmızı şarap istedi. "Keşke şartlar daha değişik olsaydı!" diye söylenip duruyordu iç sesi.

Hamit, çocuğa yakınlaşmak için epeyce ter döküyordu; ama daha ağzından tek kelime bile alamamıştı. Öyle "Lütfen... Bir daha gözden geçerseniz!" filan gibi tipik sorgucu tavrı, belli ki konuşkan olmayan küçük kızlara fayda etmiyordu. Üzen büyük bir insan gibi olgun ve sessiz bir tavırla yemeğini yiyordu. "Acaba babasını merak ediyor mu?" diye düşündü Alev, "Gerçekten ilginç bir çocuk..."

Yemeğe inmeden önce, Lizen balkonda oturmuş kendilerini beklerken, sayfaları karşılaştırmıştı kadın. Sayfaları yazan, kesinlikle küçük kız olmalıydı; çünkü her iki kâğıttaki yazılar aynı da olsa, kullanılan kalemlerin farklı olduğunu fark etmişti ve bugün bulduğu kâğıtta kullanılan kalem, kendisinin masanın üzerinde unuttuğu siyah uçlu tükenmezdi. Bundan hemen hemen emindi; çünkü, kalem arada mürekkep birikintisi yaratan kötü kalite bir şeydi. Aynı izleri yeni sayfada da görmek mümkün oluyordu.

Bu buluşunu adama aktaramamıştı henüz, yalnız kalamamışlardı. Çocuğun bu konudan rahatsız olduğunu bildiğinden, söyleyememişti; ama meraktan da içi içini yiyordu. Çocuk kendi yazdığı şeylerden neden korkuyordu? "Bunlar ailecek muamma!" diye mırıldandı, peçeteyle ağzını silerken.

"Efendim?" dedi adam, endişeli yüz çizgilerinden anlamlar çıkarmaya çalışarak.

"Hiiiç; öyle kendi kendime konuşurum bazen..." dedi, gözüyle tabağına eğilmiş çocuğu işaret ederek çekincesini belirtmeye çalıştı.

Sabah okuduğu gazete hâlâ en köşe masanın üzerinde duruyordu. Kalkıp onu aldı, çocuğu yatırıncaya kadar konulardan bahsetmek istemiyordu. Bir parçasını da, yemeğini bitirmiş olan adama uzattı. "İs. ter misin?"

"Ver bakalım."

"Evli bir çift gibi olduk!" diye düşündü. İlk sayfayı ve günün haberini kısaca okudu; siyaset artık hiç ilgisini çekmiyordu. İkinci sayfaya geçerken, gözünü gazeteden ayırmadan, "Evli misin?" diye sordu. Yüzündeki umursamaz havalara, dışı bir sivrisineği kahkahadan öldürüp üç günlük uzun ömrüne mal olabilirdi.

Zavallı adamın böyle taarruzlara alışık olmadığı, hayretle açılan gözlerinden belli oluyordu. "Hayır, boşandım," dedi fısıltıyla; sanki bu gizli bir bilgiydi. "Aynen," dedi kadın. "Ne tesadüf!" Sonra, bir şey olmamış gibi, başını gazete sayfalarının arasına gömdü. Adamın yüzünde şaşkınlıktan çapkınlığa uzanan bir ifade vardı, ama bunu kadının yerine Lizen gördü ve gülümsedi. Adam bu fırsatı kaçırmadı:

"Yemeğini bitirdiysen, bahçede bir gezinti yapalım seninle, ister misin?" Başını olumlu anlamda salladı küçük kız, hemen oturduğu sandalyeden zıplayıp kalktı, elini uysallıkla adama uzattı. Bu hareket adamı gülümsetti, "Hadi gel bakalım!" dedi. Alev gazetenin kenarından onları gözetlerken, onlar neşeyle restorandan çıktılar.

Bahçe oldukça karanlıktı; önce küçük bahçede ve havuzun çevresinde bir tur attılar, sonra kumsala açılan kapıdan dışarı çıktılar. Küçük koy ve karanlık durgun deniz, önlerinde uzanıyordu. Koyun öbür ucunda bir iki karaltı görünüyor, hatta şarkı söyledikleri duyuluyordu. Gökyüzü açıktı ve yıldızlar bütün haşmetleriyle yerlerini almıştılar. Bir süre sessiz sedasız, kumlara bata çıka yürüdüler; sonra dönüp, hafif bir kum tümseğine yan yana oturdular. Lizen bir kez olsun elini adamdan çekmeye çalışmamıştı; ister istemez kendi oğlunu hatırladı, "Kızlar böyle uslu oluyorlar demek..." diye düşündü. Bazen, yürütülen mantık doğru olsa bile, basit gerçekliğe ulaşmak mümkün olmaz.

"Hadi yıldızları tanımaya çalışalım." Eliyle en parlak gördüğü yıldızı işaret etti. "Mesela şu! Hangi yıldız olabilir?" Cevap beklemediği için, kızın kararlı sesi onu şaşırttı.

"Venüs."

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?" Bir konuşma fırsatı yakaladığına inanamıyordu. Şüphesiz Alev'i kıskançlıktan çatlatırdı bu; dudaklarını büzerek gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Venüs'ü biliyorum ben, annem bana öğretmişti," dedi, gayet sakınmasız, normal bir sesle. Adam, madenin yerini bulduğuna emin oldu, kazmayı usturuplu kullanmalıydı artık.

"Başka yıldızları da biliyor musun?"

"Hımmm... Evet, bir çoğunu bilirim. Birinci sınıfta öğretmenim bana yıldızlarla ilgili bir ansiklopedi hediye etmişti."

"Öyle mi? İlginç!"

"Evet, bu yıl okula gidemedim, fazla şey öğrenemiyorum."

"Neden gidemedin?"

Çocuk suskunlaştı, başını öne eğdi. İletişim kopuyordu, adam can havliyle bir atış daha yaptı.

"Peki, Venüs hakkında neler biliyorsun?"

Kız sevinçle kaldırdı başını, gözlerindeki parıltı karanlıkta bile seçiliyordu. Sanki hep bu sorunun sorulmasını beklemiş gibiydi. "Gerçekten ilgini çeker mi?" diye kuş gibi cıvıladı.

"Kesinlikle. Hep Venüs'ü merak etmişimdir. Senin gibi bir uzman bulacağımı hiç sanmazdım doğrusu."

"Aaaa, eveet, annemle ben Venüs'ü çok severiz, en sevdiğimiz odur. Güneşe en yakın ikinci gezegendir, ona Sabah Yıldızı da denir. Dünya'ya en yakın konuma geldiğinde, Güneş ve Ay'dan sonra en Parlak şey odur."

"Peki, teleskopla baktın mı hiç? Bir^eyler görülebiliyor mu?"

"Hayır bakamadım, çok isterdim aslında. Ama baksam da fazla bir: şey göremeyeceğimi biliyorum."

"Neden?"

"Üzerinde kalın bir atmosfer tabakası var, bu yüzden pek bir şey görülemez; yoğun atmosfer yüzeyde büyük bir baskı oluşturur, oraya bizim gibi insanlar gidemez."

"Öyle mi? Üzüldüm. Oysa bir gün astronot olup oraya gidebilirdin, değil mi?"

"Önemli değil. İnsan olmadıgımda gidebilirim belki. Hahahaha!"

Çocuğun böylesine neşelenmesi adamı etkilemişti.

"Başka?"

"Bulutları dev bir ayna gibi, güneşin parlak ışıklarını uzaya yansıtır ve çok sıcaktır. Haaa, Venüs çok yavaş döner, onu biliyor musun?"

"Hayır, meğer hiçbir şey bilmiyormuşum!" diye gevrek bir kahkaha attı. "Ama öğreniyorum sayende. Sen benim astronomi öğretmenim ol."

"Tamam olurum. Venüs'üm kendi etrafında 243 günde, Güneş'in çevresinde 224 günde döner. Peki, bu ne demek, anlıyor musun?"

"Ne demek?"

"Bir günümüz, bir yılımızdan daha uzun, demek. Ne hoş değil mi?"

Cevap beklemeden devam etti; şimdi heyecanla ayağa kalkmış, her cümlesinde yirmi santim havaya sıçramaya başlamıştı

"Üstelik, hem Dünya'nın hem de diğer gezegenlerin ters yönünde döner, yaaa! Hahaha!"

Adam, küçük kızın geçirdiği değişime, söylediklerinden daha fazla şaşmaktaydı. Neticede ansiklopedik bir bilgiydi, besbelli çocuğun ilgisini çektiği için ezberlemişti. Fakat o minicik bedeninin enerjiyle doluğu ve bu kahkahalar, inanılmazdı. "Bunu Alev görmeliydi!" diye söylenmekten kendini alamadı. Dalgındı, boş bulunup arkadan gelen sesle irkildi: "Merak etme görüyorum, hem de dinliyorum." On metre kadar arkalarındaki tahta bahçe kapısına yaslanmış silüet, hareketlenip kendilerine doğru yürümeye başladı.

"Lütfen devam et Lizen, ben de senin gibi Venüs'e hayranım."

Bir an duraklayıp yerine oturmaya niyetlenmiş olan çocuk, bu cümleden sonra tekrar canlandı ve devam etti.

"Güneş batıdan doğup, doğudan batar ve çooook yavaş ilerler."

"Bunları hiç bilmiyordum, çok ilginç!" dedi, adamın yanına oturmuş olan Alev.

"Kimse bilmez, kimse bilmez!" diye zıplamaya devam etti Lizen.

"Sıcığımız kurşunu eritir, 500 derece! Su buharı yerine asit yüklüdür bulutlarımız. Bunları duyunca Venüs'ün güzel olmadığını düşündünüz değil mi? Hadi saklamayın, herkes öyle düşünür."

Ne diyeceklerini bilemeden bakıştılar...

"Sence güzel mi peki?" Soruya soru ile cevap vermek adamın alışkanlığıydı ne de olsa.

"Tabii, hem de çok güzel. Gözlerinizi kullanıyorsunuz, bu sebeple bilmeniz güç oluyor."

"Sen hangi yöntemi kullanıyorsun?" dedi Alev iyice şaşırarak.

"İıııı.. Bu annemle benim sırrımız. Söyleyemem."

"Peki bu sırrı baban da biliyor mu?" deyiverdi Alev; ve anında hata ettiğini anladı. "Hiç çenemi tutamaz mıyım ben!" diye boşuna hayıflandı; çünkü çocuk, aniden havası boşalan bir balon gibi söndü, boynu büküldü, bulunduğu yere çöküp başını dizlerinin arasına gömdü.

Adam ona, "Ehh, bravo sana!" der gibi bakıyordu; buna rağmen, ayağa kalkarken Lizen'e hitap etti.

"Teşekkür ederim öğretmenim, çok şey öğrendik sayende."

Otele doğru yürürken Alev'e açıklama yaptı: "Lizen benim astronomi öğretmenim olmayı kabul etti de."

"Harika!" dedi yapmacık bir sevinçle, kadın. Akli binbir olasılığı taramaya girişmişti.

Saat onikiye geliyordu. Lizen'i yatırdıktan sonra balkondaki şezlonglara oturdular. Küçülmekte olan ay, sonunda görünmeye karar vermiş; köy, sessizliğe yatmıştı. Bir süre, konuşmadan manzarayı seyredip kahvelerini yudumladılar. Alev'in gittiği her yere taşıdığı küçük su ısıtıcısı yine işe yaramıştı.

"Çocuğun var mı?"

"Evet bir oğlum var, lisede."

"Seninle mi kalıyor?"

"Hayır, annesiyle."

"Hımmm..."

"Ne demek şimdi bu hımmm?"

"Hiiiç, öylesine."

"Ya senin?"

"Benim yok."

Uzun bir sessizlik...

"Hayatımda ilk kez, bir polise bu kadar yakın oluyorum..." diye düşündü kadın. İstihbarat'tan bile olsa, neticede polis sayılırdı. Çok eski anılar canlandı gözünün önünde, mazide kalmış büyük bir aşktan arta kalanlar. "Ne çok konuşurduk polislerden ve onlara duyduğu nefretten. Bütün sistemi, yanlış ve vahşi olan her şeyi, o, bir kişiye, bir polise indirgemişti. Bir yanda acımasız polis, diğer yanda haksız yere işkenceye maruz kalan ezilen kesim. Bu tabloyu görüyordu, sallanıyordu durduğu yerde. Ona ne çok anlattım bunları, uzun geceler boyunca, saatler saatlerce... Bir polisin de insan olduğunu, duyguları, özel yaşamı olan aynen bizler gibi iyi kötü taraflarıyla yalnızca masum bir insan olduğunu. Ve her karakola düşenin masum ve ezilen, üstelik haklı olamayacağını. 'Polislerin büyük tehlike ve baskı altında bir ömür geçirmek zorunda olduklarını göremiyor musun?' derdim. Sürekli suçla, acıyla, mutsuzlukla yatıp kalkmak, para ve politik güçler altında ezilip kalmak, insanın ruhunu lime lime eder herhalde. 'Olayı taraflaştırmaya yönelten, sistemdir!' diyordum, adil ve çağdaş olamayan sistem! Sistem eğer isterse insanı insanlıktan çıkarır. Beyin yıkamanın yüzlerce yolu var. Sence polis okulundan içeri her adımını atan kötü, acımasız, mantıksız mı oluyor? O da annesinin biricigi değil mi? Böyle bir olasılık mantık dışı diyordum. Aman tanrım! Ne çok dil dökmüştüm, bu anlamsız nefretinden kurtarmak için onu."

Geçmişteki olayları zihninde yeniden yaşayan kadın, yüzünde geniş şefkatli, hülyalı bir gülümseyişle o unutulmayacak sahneyi seyretti: Tanışmalarının belki üçüncü yılında, bir yılbaşı gecesiydi. Yemekten sonra, evden çıkıp arkadaşlarına uğramaya niyetlenmişlerdi. Genç adam pastanenin önünde arabayı durduğunda, arkadaşlarına pasta alacağını düşünmüştü Alev. Adam elinde bir paketle çıktığında, "Hadi gel, buradan sonrasını yürüyelim..." demişti. Küçük bir kasabaydı, mesafelerin önemi yoktu. El ele neşeyle yürümüşlerdi. Tam karakolun önüne geldiklerinde, "Bir dakika!" demişti, onu hayretlerde bırakarak. Basamakları tırmanmışlar kapıdaki nöbetçi polisin önünde durmuşlardı. Ve o aynen şöyle demişti: "İyi seneler memur bey. Bu tatlıyı, geceyi çalışarak geçirmek zorunda olan sizler için almıştık, eğer kabul ederseniz?" Memur, hayretle bir şeyler mırıldanarak paketi almış, onlarla tokalaşmayı bile unutarak içeri dönüp gitmişti. Alev'in gözlerinden yağmur gibi sıcak göz yaşları inerken, naralar atarak eğlenen genç bir grubun önünden geçmişlerdi...

"Hayatımın en güzel yılbaşı gecesiydi!" diye mırıldandı, gözünden fışkıran iki damla yaş kaynağında yakalamaya çalışırken.

"Hangi gece?" diye sordu Hamit şaşırarak.

"Hı? Pardon; bir anıydı sadece, önemli değil." Belli etmeden burnunu çekti... Hızla, 'şimdi ve burada'ya döndü, gülümsedi.

"Aaa, sana söyleyeceğim iki şey vardı. O garip sayfalan Lizen yazıyor, bunu tespit ettim. İkincisi, hani aşağıda gazete okuyordum ya, ilgimi çeken bir haber gördüm."

"Sen hiç durmaz mısın?"

"Ahh, ben bu kafamdaki şalteri indirmeyi bir öğrenebilsem. Sürekli çalışır o, üstelik vıdı vıdı konuşur, iğrenççç!" Güldüler. Bacağının yakınında duran adamın dizi, normalden fazla ısı yayıyormuş gibiydi; toparlanma ihtiyacı duydu kadın.

"Merak etmiyor musun?"

"Neyi?"

"Uyumayın amirim, haberi diyorum!"

Adam esnedi, "Bu ne enerji," diye geçirdi içinden.

"Deli gibi merak ediyorum, hahahaha!" Aslında, "Dur bakalım, daha neler gelecek seninle başımıza!" diye düşünmekteydi.

"İkinci sayfada EA ile ilgili bir haber gördüm; EA'nın şirketi Malatya'da bir dağ satın almış, maden aramaları yapacakmış. Sözde, dağın altında toryum varmış! Ne diyorsun buna?"

Aniden uyanan adam, yerinden doğruldu. "Öyle mi?" diyebildi.

"Öyle, ya! Adamın ölesiye korktuğu şey bununla ilgili olabilir mi acaba?" Sonra aceleyle ilave etti. "Şu Dağ Çiçeği Otel'i'nde bulunduğu Amerikalı iş adamıyla bu maden işinin bir bağlantısı vardır belki. Tamamen atıyorum aslında. Hahahaha! Eski bir müdürüm şöyle derdi; 'Herkes atar, ustası yakın atar'mış."

"Eğer tutturursan hiç şaşmayacağım doğrusu. Adamın madenle falan ne ilişkisi var anlayamadım; medya ye maden!"

"İkisi de M ile başlıyor!" Güldü. "Ayy, feci esprilerim vardır!"

Kendini tutamayıp bir an için elini adamın çıplak kolu üzerine koydu, fırın gibiydi. "Ekmek pişer burada!" dedi, ama içinden.

"Lütfen bu konuda asistanın olmama izin ver; zaten boğazıma kadar battım bu işe. Bırak da keyfini bari çıkarayım."

"Bu işleri de oyun gibi görüyorsun galiba; ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor mu o vıdıvıdı kafan?"

"Ama, uzak durmaya çalıştım, sen de biliyorsun, olmadı işte." Yalvaran gözlerle bakıyordu adama.

Adam bu gözlerin içinde kaybolmadan önce, şöyle düşündü. "Buz kırmak falan sorun olmuyordu, bakışlarınla lazer gibi keser eritirsin sen."

"Lütfen Alev, ben seni korumak istiyorum; bak, insanların şakası yok Şu Çocuğu da yerine ulaştırmak lazım, senin yanında oldukça İçim hiç rahat etmeyecek."

"Gidiyor gibi konuştun?"

"Senin tatil komşun değilim, haliyle gideceğim, işlerim var." Bunları söylerken dili, gözleri, "Binlerce yıl otursam yanı başında," diyordu. Bu kadın giderek alışkanlık yapıyordu; virüs, evet, kesinlikle virüs gibi sarıyordu bedenini. Uzanıp elini tutmamak için büyük bir irade savaşı verdi. Mesleğinin verdiği sürekli kendini kontrol alışkanlığı bu savaştan galip çıkmasını sağladı.

Aşağıda köpekler havlamaya başlamıştı, ayağa kalktı, balkon boyunca yürüyüp köşeyi döndü, çevreyi kolaçan etti. Görünürde pek bir şey yoktu.

"Saat ikiyi geçmiş, yatıp uyuyalım artık."

"Tamam. Peki, nöbet sırası nasıl?"

"Ne nöbeti?"

"Yani, Lizen bu gece de yazacak olursa, yakalayabiliriz belki. Sen aldırıyorsun ama, ben önemsiyorum bunu."

"O sorun değil, zaten yataklarımız yan yana, uyku hafiftir benim." Gözünün birini kapayıp diğerini açtı, şirinlik yapıyordu. "Aaa, bu arada sivrisinekler yedi beni, ilaç filan var mı?"

"Var, bak pencerenin içinde Kov şişesi, gördün mü? Aslında iyi hatırlattın, ben de kızcağızın koluna bacağına süreyim ondan."

Az sonra herkes yatağına çekilmişti. Alev uzun süre uyuyamadı. Zaten uyumak sorundu, üstüne bir de bu gelişmeler ve hatta bunun da üstüne salonda hemen uykuya geçen adamın düzenli solukları eklenince, bir türlü şalter indirilemeyen beynine, kan deveranı hızlanmış bedeni de katıldı.

Hafif bir tıkırtıyla uyandığında, ortalık hâlâ karanlıktı. Önce nerede olduğunu kavrayamadı; sonra salonu, salondakileri ve olan biteni aynı anda hatırlayarak endişe ile yataktan doğruldu. Ayağının ucuna basarak, aralık olan kapıya hiç dokunmadan sessizce salona geçti. Yatakların her ikisi de boştu! Bu detay, karanlıkta bile fevkalade görünüyordu. Kadının yüreği ağzına geldi. Hemen kapıya dönüp baktı, kapalıydı, "Hamit?" diye fısıltıyla seslendi. Gecenin sessizliğinde hiçbir değişiklik olmadı. Yalınayak kapıya seğirtti, duraksamadan tokmağı çevirdi, kapıyı açtı. Karanlık koridorda boşluk hüküm sürmekteydi, otomatı arandı, ama bulması işe yaramadı çünkü yine çalışmıyordu.

"Hamit Bey!" diye seslendi fazla gürültü yapmamaya çalışarak. Ortalıkta çıt çıkmıyordu. Eliyle tirabzana tutunarak yalınayak, merdivenleri inmeye başladı; üzerine yaz günü bir titreme gelmişti. Zemin kata indiğinde dış kapının açık olduğunu gördü, dışardan ölgün bir ışık geliyordu. Kapıya doğru birkaç adım daha attı... "Lizen?" diye fısıldadı bu kez. Aralık kapıyı açtı, gördüğü manzara karşısında bu kez şiddetle haykırdı.

"Hayır, olamaz!.."

İstanbul...

"Bu gece ilginç bir rüya gördüm..." dedi Selma, üzerine ufak bir parça peynir koyduğu reçelli lokmasını ağzına götürürken.

"Hm..." dedi adam, taze simit lokması daha fazla konuşmasını engelledi.

"Anlatayım mı?"

"Evet lütfen, seninle ilgili her şeyi duymak istiyorum."

Bu cümleye karşılık, yaşından umulmadık olgunlukta şefkatli bir gülümseme yerleşti kadının güzel dudaklarına.

"Dinle o zaman... Büyük bir uzay aracının ya da uzay istasyonu gibi bir şeyin içindeyim. Tavandan yere kadar cam ve dışarıda karanlık bir yüzey fark ediliyor, çöl gibi sanki. Başka, tanımadığım, değişik kıyafetli kadın ve erkekler var ortalarda dolaşan. Ben de dolaşıyorum, koridorlardan geçiyorum. Sıcak, güvenli bir yer. Sonra seninle buluyorum kendimi!" Susup güldü. "Bakıyorum gözlerin parladı, evet sen de varsın rüyada... Neyse, sana dışarı çıkmak istediğimi söylüyorum. Sen de bunu normal yollardan yapamayacağımızı, transfer aracını kullanmamız gerektiğini söylüyorsun. Aslında bunu ben de biliyorum, ama neden böyle söylediğimi bilemiyorum. Sonra koridordan geçip üst kata çıkıyoruz. Orada bebeklerin tartı aleti gibi, yarı silindirik, bir insan bedenine göre ayarlanmış bir alet var. Fakat ben her nedense seninle Van yana gitmek istiyorum. O tartı gibi şeyin içine, iyice birbirimize salmış şekilde sığışmaya çalışıyoruz; bu biraz zor oluyor haliyle. Birden bir titreşim başlıyor ve hızlanıyor, tam gidecekmişiz gibi oluyor, fakat sağ bacağım yeterince hızla titreşmediği için ben geride kalıyorum Sen, 'Hadi çabuk ol, yetişemiyorsun!' diye telaşla bağırıyorsun. Ve birden kendimizi dışarıda buluyoruz..."

"Eeee?..."

"Bu kadar; burada uyandım işte..."

"Hay Allah! Ne denir, hayrolsun mu?"

"Sen rüya görür müsün?"

"Hayır hiç görmem, belki de görüyorum da hatırlamıyorum. Sanırım çok derin uyuyorum."

"Erkekler daha az mı rüya görüyorlar acaba? Benim gözlemlerim bu doğrultuda, ama yine de genelleme yapmayayım." Utangaç bir gülüşle baktı adama.

"Hiç bilemiyorum."

Hava çok sıcaktı, iki pencereyi karşılıklı olarak açmış olmalarına rağmen, hiç rüzgâr yoktu, tam bir Ağustos öğle üzeri... İki apartman ilerideki bakkaldan, Tarkan'ın bir şarkısı geliyordu kulaklarına: "İşte kuzu kuzu geldim, dilediğince kapandım" dizlerine, bu kez gururumu ateşe verdim, yaktım da geldim, ister at ister öp beni, ama önce dinle bak gözlerime, inan bu defa, anladım durumu tövbeler ettim."

İlhan uzanıp kadının elini tuttu, bir şeyler söylemek ister gibi bakıyor, bir türlü başlayamıyordu. Sonra birden sandalyesinden doğrulup dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken, yarısı boşalmış çay fincanına çarptı, bardak lastik bir top gibi sekip, yere, halının üzerine uçtu ve kırılmadı!

Selma hemen koşup bir bez getirdi, önce masanın üzerine sonra halıyı kuruladı... Boş fincanı yerden alıp dalgın dalgın söylendi: "Aslında bunu kırmak lazım."

Tekrar gelip yerine oturduğunda, sevimsiz bir akım oldu aralarında; huzursuz, vuzuhsuz bir şeyler...

"Sana bi' şey..." diye başladı her ikisi aynı anda, sonra sıkıntıyla sustular.

Birden içerden telefon çalmaya başladı. İlhan derhal bu sesin, numarasını kimsenin bilmediği mahut telefon olduğunu anladı ve şaşırdı; çünkü ilk defa çalmıştı bu telefon. Hemen yerinden fırlayıp yatak odağına seyirtti.

Telefonu açmadan önce balkona çıkıp ardından kapıyı kapattı.

"Alooo..."

"İlhan Bey, 'koca'nın telefonunu öğrenebildiniz mi?"

"Merhaba!"

"Pardon, merhaba."

"Evet, Selma'dan aldım; ama bu numaradan halen ulaşıp ulaşılmadığını bilmiyormuş. Ben de bugün arayacaktım sizi. Selma'nın kızı bulunmuş, adam onu götürüp yabancı bir kadının yanına bırakmış; yerini de öğrendim, belki Rıfat da oraledir."

"Öyle mi? İlginç! Bunu nereden öğrendiniz?"

"Size bahsettiğim amir Hamit Bey arayıp söyledi, gerçi siz zaten biliyorsunuzdur bunu."

"Bunu neden size söylüyor?"

"Aslında Selma'ya iletmem için söyledi. Neden olduğunu bilemiyorum, bana kadını sevindirmek içinmiş gibi geleliydi."

"Ne alicenap bir amir!"

"Bunda bir suiniet mi görüyorsunuz? Bazı şeyleri bana da söylemelisiniz belki. Adam resmi bir görevli gibi geliyor, bizi sorguluyor, neyi nasıl yapacağımı bilemiyorum, kendimi kör gibi hissediyorum."

"Haklısınız, ama fazla şey bilmek istemezsiniz bu konuda zaten, değil mi?"

"Orası öyle amaaa..."

"Peki, şu telefonu ve adresi alayım. Gelişmeleri daha hızlı bildirmeye çalışın bize."

İlhan, telefonu ve adresi ezberinden söyledi, hafızası her zaman Şaşılacak ölçüde iyi olmuştu. Karagözlüklünün konuşma tarzı biraz sinirini bozmuştu ama fazlaca üstünde durmamaya karar verdi. Telefonu kapamadan önce, evvelki gece aklına gelmiş olan bir öneriyi yapmak istedi. Yine de görevine sadık kalmak istiyordu, Selma'ya duyduğu hisler sebebiyle yeterince vicdan azabı duymaktaydı zaten.

"Aloo, bir dakika kapamayın. Dün gece aklıma bir şey geldi... Belki zaten siz bunu araştırmışsınızdır, ama ben yine de söyleyeyim dedim."

"Evettt, söyleyin."

Sabırsız ses tonu yine sinirlendirdi İlhan'ı,

"Selma'nın telefonuna gelen mesajla ilgili..." Bu kez karşıdakinin ilgilendiğini anladı, nefesini tutmasından. "Selma'nın telefon numarasına yanlışlıkla geldiyse bu mesaj diyorum, acaba o numaranın son rakamlarının değişik versiyonlarını araştırdınız mı? Hoş, zaten yanlışlıkla son iki rakamın komşu rakamlara basılması yedi olasılık getirir, böylece şüpheli bir kişiye rastlayabilirsiniz tesadüfen. Belki son rakam aceleyle yanlış yazılmıştı."

Karşıdaki adam, tuttuğu nefesini aniden verdi.

"Bu da bir fikir tabii, oldukça küçük bir olasılık, ama değerlendirmeye değer yine de... Teşekkürler İlhan Bey, hoşça kalın."

Kapatmıştı...

Büyük olasılıkla, "Bunu nasıl düşünemedik," diyorlardır diye küçümsedi bir an onları, balkondan yatak odasına geçerken.

Salona girdiğinde, Selma dalgınca elindeki boş fincanı seyrediyordu.

"Senin iki telefonun mu var?" diye sordu birdenbire.

"Yooo, neden? Haaa, zil sesini değiştirmiştin onun için mi?" dedi soğukkanlılıkla.

"Hımmm, evet..." diye yanıtladı kadın, fazla umursamaz havada.

İlhan ani bir kararla. "Sana gelen şu mesaj aslında kime gitmiştir, diye düşündüm dün gece... Eğer bir eşek şakası değilse tabii!" deyiverdi, masanın arkasındaki eski sandalyesine otururken. Selma ona ilgiyle baktı.

"Geçen gün amir beyle konuşmalarınızı dinledim. Mutfaktan... Özür dilerim, ama çok fevkalade bir durumdu; yani yolda durduruluşumuz, senin asıl isminin değişik olması filan, ne bileyim, beni tedirgin etmişti biraz. Yoksa normalde yapacağım bir davranış değil."

"Özür dilemene gerek yok. Senin yerindeki herkes merak ederdi, ayrıca benim için yaptıkların..." Sözüünü bitiremedi, gözleri yaşarmıştı, gir gayret, elinin tersiyle gözlerine bastırdı, burnunu çekti.

Bu konu üzerine epeyce konuştular, İlhan ona da az önceki fikrini söylemişti, tepkisini ölçmek istiyordu; fakat Selma umursamadı bile. Adam karagözlüklülerin yanlış kişiyi abluka altına aldıklarından ciddi ciddi şüphelenmeye başlamıştı.

"O numaraları biz de arayalım mı? Kimlermiş acaba diye?"

"Ne diyeceğiz açanlara, 'pardon ama size şöyle şöyle bir mesaj atacak bir kankanız var mı?' diye mi soracağız? Saçmalama Allah aşkına! Hem bu konu bizi hiç ilgilendirmez, bu polisin işi, eğer ilgilerini çekiyorsa. Benim derdim başımdan aşmış..."

"O da doğru. Ne bileyim, bana oldukça tuhaf geliyor bu durum. Bir amirin böyle bir şey için seni arayıp bulması filan... Sence de, hele konu Türkiye'de geçiyorsa, bu aşırı hassasiyet değil mi?"

Selma buna cevap dahi vermedi, başını "bilemem" anlamında sallamakla yetindi. Sonra kalkıp kahvaltı sofrasını toplamaya başladı. İlk seferi yaptığında mutfaktan seslendi. "Sen de biraz yardım etsen diyorum, ne kötü alıştırmışlar seni hizmet beklemeye!"

Kâbustan Gerçeğe

Terden sırlıklam, korkudan yaprak gibi titreyerek uyandı kendi haykırışına. Yerinde doğruldu, "Neyse ki bir kâbusmuş!" diyerek kendini yatıştırmaya çalıştı. Gördüğü tablo gözlerinin önünden kaybolmak bilmiyordu; kapının dışında gördüğü, Rıfat'tan başkası değildi; saçları dikilmiş, ağzı tüm dişlerini gösterecek biçimde gergin bir sırıtışla açılmış, delice bakışlarla kendine bakmaktaydı. Elinde uzun bir kebab şişi tutuyordu, bunu sanki uzun bir hançermişçesine kavrayan eli, her an öldürücü darbeyi indirecek denli kararlı, yukarı doğru kalkmıştı. Alev, onu gördüğü anda iki kişiyi de öldürmüş olduğunu, sıranın kendine geldiğini düşünmüştü. Şimşek çakması kadar bir görüş anına ne çok düşünce ve duygu sığdırmış olduğuna şaşıtı.

İçerden çıt çıkmıyordu, "Acaba sesli olarak haykırmadım mı ben?" diye düşündü. Yerinden doğrulup aralık kapıya iki adımda ulaştı. "İnanamıyorum!" diye haykırdı bu kez, yataklar tıpkı düşünde olduğu gibi, bomboştu. Yakın olan yatağa yürüyüp ucuna ilişti. Elleriyle yatağa dayanıp karanlık kapıya baktı bir süre, gerginlikten kaskatı kesilmişti. İçinden sürekli, "Ne yapacağım ben, ne yapacağım şimdi!" diye bir nakarat tekrarlamaktaydı. O düşün üzerine, kıpırdayacak cesareti bulamıyordu içinde, hatta elinden gelse nefes alış verişini durduracaktı, gözlerden, varoluştan yitip kaybolmak için.

Tam o anda kapının önünde bir tıkırtı oldu, anahtar kilide sokulmaya çalışılıyordu. Saniyeler asırlar gibi uzadı Alev için. Hâlâ hiç kıpırdamadan, bulunduğu yerde, az sonra göreceği düşündeki yüzü şimdiden seyretmeye başladı. Nihayet anahtar kilitte döndü, kapı sessizce ihtiyatla açıldı. Kapıdan giren karaltıyı seçebilecek kadar karanlığa alışmış olsa da gözleri, kadın, Rıfat'ın korkunç sırıtışını gördü yalnızca; ölüyü irkiltecek bir haykırışla kendini yatağın arkasına doğru fırlattı. Tek kişilik yatak onun fırlatma hızına oldukça dar gelmişti. Alev'in koca gedeni bir külçe gibi yatağın öbür tarafındaki taş zemine düştü; öylece kaldı.

Kucağında uyur durumda taşıdığı Lizen'i, Alev'in az önce üzerinden aşarak boşalttığı yatağa uzattı adam; ve telaşla, iki yatak arası boşluğunda hareketsiz yatmakta olan kadına uzandı.

"Alev, Alev!" diye korkuyla söylenirken, kadın gözlerini açtı, üzerine eğilmiş adamın yüzüne haykırdı yeniden. "Hayır, lütfen hayır!"

"Alev, dur bağırma, bir şey yok, benim!.."

Ne ki Alev bayılmıştı. Hamit onu kaldırıp yatağın üzerine almaya çalıştı; ama yattığı aralık o kadar dardı ki, tamamen kendini bırakmış bir bedenın ağırlığını taşıyamadı. Onu bırakıp, bir bardağa koyduğu suyu kadının yüzüne serpti; bir yandan yanağına küçük tokatlar indiriyordu. Bunca gürültüye uyanmış olan Lizen, yatağında doğrulmuş, şaşkın gözlerle onları seyreliyordu.

Kızın uyanmış olduğunu gören Hamit, uzanıp ışığın düğmecine bastı. Ortalarda kolonya şişesi bakındı, onun yerine Alev'in parfüm şişesini gördü. Alıp eline sıkı biraz, kadına koklatırken, "Hadi uyan artık lütfen!" diye söyleniyordu.

Yoğun koku işe yaramıştı, Alev önce biraz kıpırdandı, sonra gözlerini açtı.

"Hah şöyle, bak biz buradayız iyiyiz. Lizen de burada."

"Ohh, Allah'ım sana şükürler olsun. Ahh, nasıl korktum bilsen!" derken, doğruldu ve adama sarıldı.

"Tahmin ediyorum, uyanıp da bizi göremeyince panik yaptın değil mi? Bir de yardımcım olmak istiyordun; gördün mü bak, bu işler hiç de sandığın gibi değilmiş." Eliyle kadının sırtını pırpıpladı, avutmak istercesine.

"Hayır hayır," diye itiraz etti Alev, kollarını adamın boynundan aceleyle gözerken; korkak bir tavuk gibi görünmek gururunu fazlaca incitmişti. "Bildiğin gibi değil," diye ilave etti ve gördüğü kâbusu anlatmak üzere balkona çağırmadan önce, Lizen'i yatırıp ışığı söndürdü.

Alev kâbusu ve yaşadıklarını anlatıp bitirdikten sonra bile, hâlâ o anın etkisiyle titriyordu, bir yandan da tepkisinin haklılığını kabul ettir. meye uğraşıyordu çocuk inadı ile.

"Tamam tamam, yorma kendini. Çok haklısın, senin yerinde ol. sam ben bile korkardım. Sakinleş artık, tamam mı? Hem aslında çok insani bir tepki bu; çünkü biz aslında bir faciadan daha çok, facianın hayalinden, beklentisinden korkarız..." derken, kadının yüzüne düşmüş asi kıvrıkcık bir lüleyi arkaya itirmeye çalışıyordu; fakat saçları da en az kadın kadar inatçıydı.

"Peki siz bu saatte dışarıda ne yapıyordunuz?" diyerek, azarlayan bir ses tonu ile baskın çıkmaya çalıştı. Adam bu çocukça gayrete gülümseyerek, daha fazla kendini tutamadı, eğilip yanağına küçük bir öpücük kondurdu kadının.

"Ben senin kadar inatçı bir şey görmedim ömrümde!" dedi, gülümsemesini saklayamadan. Sonra soruyu cevapladı. "Emirlerini yerine getiriyordum oysa ben."

"Nasıl yani?"

"Ee, nöbet tut demiştin ya... Ben de tilki uykusu uyuyordum, bir ara Lizen'in kalktığını fark ettim. Önce masaya oturdu, bir şeyler yazdı, sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Onun uyuduğunu anlamıştım, bir çeşit uyurgezer sanırım; sessizce onu takip ettim. Bahçeyi turladık, hatta sahili bile turladık gece gece."

"Yani başka bir olay olmadı mı? Babası filan?"

"Hayır, kimselere rastlamadık. Dönüşte, merdivenlere geldiğimizde onu kucağıma aldım, o yüzden kapıyı da güç açtım. Merdivenin ışığı yanmıyor."

Kadının tüyleri diken diken oldu. Bu ışık da çok oluyordu artık. "Bir türlü yapamadılar şunu iki gündür!" diye kızgınlıkla homurdandı.

En azından senin şu ünlü bilimkurgunu kimin yazdığından emin dedi adam, gerilimsiz bir ses tonu ile. Alev onun rahatlığına ve sakinliğine şaşıp kaldı.

"Ben zaten emindim, malum gri hücreler!" diyerek güldü, adamın sakinliği bulaşıcıydı. "Ben yalnızca, hangi şartlarda yazıldığını merak fiyordum. Demek bunları uykusunda yazıyor ve muhtemelen hiçbir şey hatırlamıyor yavruca!" dedi acıyarak ve ilave etti. "Fakat bu yazılardan neden hayalet görmüş gibi korkuyor, bunu hâlâ çözemedim." Yüzündeki düşüncelilik hali, karanlıkta bile hissediliyordu.

"Her neyse, benim daha çok üzerinde durduğum husus; bu çocuğu ne yapacağız? Senin yanında durduğu sürece, hem seni tedirgin ediyor, hem de tehlikeye sokuyor. Annesine versek ne olur acaba?"

"Adam herhalde bizi adım adım izliyor, böylece özlemle beklediği şeye kavuşmuş olur. Ayrıca velayet babadaymış, çocuğu geri alması kolay olacaktır. Bence çocuğu vermeden önce biraz konuşturabilirsek çok daha iyi. Biz Selma'nın kim olduğunu, ne yapmaya çalıştığını bilmek istemiyor muyuz?"

Olayı sahiplenilen bu konuşma tarzı adamın gözünden kaçmamıştı, ama üstelemedi.

"Fakat sen de biliyorsun ki, çocuk yalnızca Venüs söz konusu olduğunda konuşuyor. Bunun bize ne gibi bir faydası olacak?"

"E, biz de o konuda konuşuruz; samimiyeti ilerletince, annesi ile ilgili de bir şeyler öğreniriz belki."

"Bu kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum, ben yarın gidince burada yeniden bir başınıza kalacaksınız." Tan ağarmaya başlamıştı. "Biraz daha uyumaya çalışsak fena olmayacak..." dedi ayağa kalkarken.

Alev itiraz etmeden onu takip etti. Bu gitme fikri hiç hoşuna gitmemişti, farkına varmadan somurttu.

Sabah uyandığında, Hamit yerine, bıraktığı notu buldu. Acilen gitmesi gerekmişti, gerekli olduğunda kendini arayabilir ya da mesaj çekebilirdi. "Buna da şükür!" dedi kadın, içinden, üzen uyanmış, balkondaki sandalyede oturuyor, sessizce sahilin boşluğunu seyrediyordu Ona uzaktan, "Günaydın," diye seslendi, kız dönüp bakmakla yetindi

Duş alırken, saçlarını kurutup kendine çeki düzen verirken, hep düşündü, düşündü...

"Bu yıl tatilim böyle geçecekmiş demek! Misafir umduğunu değil bulduğunu yer. Onlarca soru işareti kafamda dört dönerken başka ne yapabilirim bilemiyorum. Acaba hâlâ bu meseleden kaçıp kurtulmam mümkün mü? Hamit'i arayıp Selma'nın kaldığı yeri öğrensem, çocuğu götürüp bıraksam ve artık bu konuyu unutsam? Bu mümkün olabilir mi? Ya içimde hissettiğim bu yoğun yoksunluk hissine ne demeli; bundan da kurtulabilir miyim? O biraz zor işte Alev Hanım! Yemin ederim âşık oldum ben, içim titriyor; keşke şimdi burada olsaydı. Güzel ellerini seyretseydim, bana dokunduklarını hayal etseydim. O sıcaklık! Aman tanrım, ben şimdi ne yapacağım. Allahım, böyle canımdan can koparmasına rağmen, niye aşkı isterim, özlerim ben... Şeytan azapta gerekmiş işte... Üstelik ne olduğunu, kim olduğunu hâlâ tam bilemediğim bu adamla, ben ne yapacağım. Belki o hiç böyle bir şey hissetmiyordur; o zaman bu aşk, aş suyu verilmeyen yeni dikilmiş bir çiçek gibi kurur gider, birkaç hafta uğundurur, ağlatıp zırlatır ve ucuz kurtulurum. Sen dua et böyle olsun, pek bilmiş Alev!.."

Kalbi sızlıyor, vücudu lime lime dökülüyordu; eski motelin sırları dökülmüş banyo aynasında, kendine anlayışla baktı. Aşk çekenlere ihtimam gösterilmeliydi, kendi bile olsa. Göz bebekleri irileşmiş, biçimli yüzüne bir parlaklık, değişik bir mana gelmişti.

"Hiç yabancı değil bunlar bana, tanıyorum sizi ben... Bahar geldi zannedip şubatta çiçek açan ağaç gibisiniz siz."

Şiddetle onu aramak istiyordu, yalnızca sesini duymak bile canına can katacak, iki saat daha yaşama enerjisi verecekti. Kendini o kadar sıktı, bir süredir eline aldığı telefonun tuşlarına basmamak için öylesine kastı ki, avuçları ter içinde kaldı; boyun damarları, kullanmaya çalıştığı irade gücü ile daha bir belirginleşmişti sanki. Eski aşkları geldi aklına, gözleri doldu. Yeniden aynanın karşısına geçti, gözlerinden yağmur gibi boşalan yaşları seyretti, sanki bir başkasına bakar gibi. İçinden yükselen bir sorumluluk dalgası, iyice kendini kapı

koyvermesine engel oldu. "İnip kahvaltı yapalım, çocukcağız aç biilaç oturuyor orada!" diye söylendi. Aceleyle yüzünü yıkadı, tekrar krem sürdü. Yüzü, iki günde iyice kızarmıştı zaten.

Kahvaltılarını sessizlik içinde yaptılar, konuşmayan bir çocuğun da büyük avantajları olabiliyordu. Lizen onun yalnızlığını hiç engellemiyordu, huzurluydu bu çocuk. "Bilmiyorum nasıl, ama öyle işte!" diye geçirdi içinden. Bu çocukta kesinlikle normal olmayan bir şeyler vardı, belki bir şekilde, genler yoluyla babasının ruh bozukluğunu almıştı, kim bilir? Bu baba, bu çocuk, Selma'ya karşı iyiden iyiye merak duymasına neden oluyordu. "Oysa benim için sıradan bir muhasebeciydi o, hiçbir özelliği olmayan milyonlarcasından biri; keşke ona alıcı gözlerle baksaydım, bir insan gibi, sürprizlerle dolu bir tanrı gibi baksaydım ona." İçi acıyla burkuldu. "Ne kadar bencilim, adeta bir robot gibiyim. Kendi dışımda nelere dikkat ederim sahi ben?" Gri insanlarla dolu bir tablo geldi gözünün önüne, detayları fark edebilmek için dikkatle inceledi tabloyu ve kendini gördü. Gri silüetlerden biriydi kendisi de! Birden, iki gece önce gördüğü rüya geldi aklına, görünür şekilde titredi. Hayır, korkutucu değildi, yalnızca çok net bir rüyaydı. Kahvesini yudumlarken, an be an hatırladı bu ilginç rüyayı:

"Milyonlarca insan, iç içe geçmiş dairelerde yan yana, bağdaş kurup oturmuşlar. Ben de diğer insanların arasında bir yerde oturuyorum; hepimiz griyiz, genel olarak ortam gri zaten. Önümde oyun tahtasına benzer bir şey var, üstünde daha önce hiç görmediğim anlamda bir oyun duruyor, adeta hayat gibi bir şey; ve tahtadaki objeler renkli... Hepimiz sırayla kendi tahtamızda bir hareket yapıyoruz, kimse birbiriyle ilgili değil, dikkatimiz önümüzdeki tahtaya yönelik. Ben oyunda bir objeyi öyle bir hareket ettiriyorum ki, muzipçe bir duygu içindeyim; kimsenin bu hamleyi fark etmeyeceğini, belki on hamle önceden düşünülp bırakılmış bir işaret ışığı gibi olduğunu düşünüyorum, bundan çocukça bir heyecan duyuyorum. Ben biliyorum ya, bana yeter 9'bi bir duygu içindeyim. Sonra karşıda bir adamın bizlerden biri, bağdaş kurmuş gri bir adam beni izlediğini fark ediyorum, sanki yaptığım yaramaz hamleyi fark etmiş gibi bakıyor. Bunun belli belirsiz beni memnun ettiğini, egomu okşadığını hatırlıyorum.

Rüyadaki ikinci sahnede; yine daire şeklinde, önceki oturduğu, muz yerlerin dışında, sanki kale dışına kazılmış bir hendeğin dibindeyim; sırayla bu hendeği geçecekmişiz. Önümde, az önce beni fark eden adam var ve atlayışını yapıyor, karşıya tutunamadan hendeğin beton zeminine düşüyor. Çok sert bir düşüş. Sağ tarafımda esmer bir adam var, gözetmen gibi biri. O da düşene bakıyor ve bazı kişilere sesleniyor. "Onun durumu tamamlandı, şahadet getirmesine izin verin, sonra ölüme yolcu edin!" diyor. Ben o adamı üzüntüyle seyrediyorum, dudaklarının kıpırdadığını görüyorum ve şahadet getirdiğini düşünüyorum. Sonra atlama sırasının bende olduğunu hatırlıyorum, ümitsizce bakıyorum; o geçemediyse ben hiç geçemem diye düşünüyorum. Fakat sağ tarafımdaki esmer gözetmen benim koluma giriyor, çok olumlu bir havası var, içimi ısıtıyor, bana moral veriyor sanki.

Üçüncü sahnede; bir şekilde o hendeği geçmişim, nasıl yapabildiğimi bilmiyorum. Ortadaki büyük yuvarlak bir platformda, yine gri insanlar olarak, bu sefer daha az sayıda bir kalabalık, ayakta duruyoruz. Yüzümüz dairenin dışına dönük; ve dairenin bitiminde hendek, hendeğin bitiminde ise çepeçevre üç katlı binalar var., bitişik nizam müstakil evler. Havadan zembille inermiş gibi milyonlarca insan indiriliyor, ellerinde bavulları, neşeyle ve hevesle evlere yerleşiyorlar. Onlar bizi görmüyorlar, bize arkaları dönük. Evlerin bulunduğu ortamda renkler var, fakat bizim durduğumuz yer gri. Biz bir şey bekliyoruz, az sonra gelecek ve gideceğiz. Korku ya da merak yok, beklerken evlerine yerleşen insanları seyrediyoruz. Gri üniformalar içinde sessiz bir kalabalık olarak duruşumuzla, sanki bir hayalet ordusu gibiyiz! İşte hepsi bu!.."

Kadının film izler gibi donuk bakışlarını bir süredir takip etmekte olan küçük kız, belirgin bir huzursuzlukla kıpırdandı ve bu kıpırtı, Alev'i daldığı yerden bu ana döndürdü, bakışları karşılaştı; sessiz sorular ve cevaplarla dolu geçen birkaç saniye sonunda, "Haydi gidip denize girelim, Lizen..." dedi kadın. Çocuk başını tevekkülle salladı, sevinç yok, şaşırma yok, sonsuz bir kabulleniş yalnızca.

Deniz kıyısındaki şemsiyelerin hemen hepsi boştu, otele yakın bir tanesini seçip altına yerleştiler. Güneş bir görünüyor, bir bulutların arasına saklanıyordu. "Bir ağustos günü için ne garip!" diye düşündü kadın. Lizen, sırtını şemsiyenin tahta direğine yaslamış, uzaklardaki küçük bir kayığı seyretmeye dalmıştı. Alev kumun üstüne yaydığı havlunun üzerine uzandı; şortunu bile çıkarmaya üşenmişti. Otomatik hareketlerle çantasından çıkardığı kitabının işaretli sayfasını açtı, sigarasından bir nefes çekerken, anlamadan satırlara baktı. Kitabı ne kadar okuduğunun pek farkında değildi; çünkü kendini tam olarak veremeyecek kadar çeşitli düşüncelerle doluydu kafası. Otelden kulaklarına kadar erişen müzik ılık bir yel gibi gönlünü sızlattı.

Parçalandım ve her bir parçamı ayrı yere bıraktım. Birini açık denizlerin en derin yerine attım. Kürek çektim, uzaklaştım, dönüp arkama bakmadım bile. Birini yüksek dağların zirvesine çıkardım, hiç kimse kurtarmasın, kurda kuşa yem olsun diye. Birini hiç unutmadığım o küçük şehirde bıraktım. Dönemedim, kim bilir, belki dönsem de bulamazdım. Önce savruldum yok oldum, sonra dinlendim duruldum ve her giden parçam yerine yenisini doğurdum. Daha güçlü, daha sakın. Daha mutlu, daha suskun. Daha olgun, daha kırgın: Daha yalnız, daha yorgun..

Ağlamaya başladı; hıçkırıkları dizginlenemez şekilde dudaklarından fırlıyor, dalgaların gizemli hışırtısına karışıyordu. Ve Candan devam ediyordu: *Birini tanıdık bir vişne ağacının dibine ekdim. Soramadım filizlendi mi? Sürgün verdi mi? Birini çok sevdiğim bir dostta unuttum. İstedim, geri vermedi, meğer benden pek haz etmezmiş. Birini büyük bir aşk uğruna ateşlere attım. Bilerek, isteyerek, ama asla pişman olmadım.*

Dönüp.yüzünü havluya bastırdı. "Ahh, Candan!" dedi, kesik hıçkırıklar arasından. Saçlarının üstünde bir kelebek dokunuşu gibi gezinen eli hissettiğinde, adeta bıçakla kesilmiş gibi, ağlamayı durdurdu. Dönüp baktı, yüzüne eğilmiş olan o ince, duygulu çehrede şefkatle süzölmüş o bakışlar, belki hayatında hiç unutamayacağı şekilde hafızasına kazındı. "Affedersin canım, birden kendimi tutamadım. Seni de korkuttum değil mi? Ah bazen ne kadar düşüncesiz oluyorum. Canım benim!" derken, küçük, yumuşak ellerini avuçlarının arasına aldı. Sonra dayanamayıp öptü onları. "Seninle karşılaşmamız ne ilginç değil mi? Neyse bırakalım şimdi bunları, hadi gel, dondurma alalım, ne dersin?" Çocuk hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

Her şey başka şeylerle bağlantılıdır, iç içe geçmiş sayısız daireler...

Dondurmadan bir saat sonra iyice acıktıklarını fark edip, öğle yemeklerini yediler. Saat dört civarıydı, lokanta boştu, aslında otel de boş denecek kadar sakindi. Alev, dondurma aldıklarında bir çift yeni simaya rastlamıştı; kendi balkonlarından iki balkon solda, bir çift yeni müşteri; erkek, kadından oldukça genç duruyordu, fakat önsüzleri onların yine de bir çift olduklarını fısıldamıştı. Kadın, oldukça neşeli giyimler seçmişti, adam yakışıklı sayılabilecek ve fark ettirmeden çevreye alıcı gözler atıveren biriydi. "Ehh, komşular iyidir!" diye düşünmüştü o zaman Alev. İçinde bulundukları şu konumda, aşırı ıssız bir yer fazlaca işine gelmiyordu artık.

Oldukça sağlıklı bir öğle yemeği yedikleri için Alev'in iç sesi kendini kutlayıp duruyordu; en az üç kişiye yetecek büyüklükte çoban salatası, zeytinyağlı taze fasulye, kocaman birer dilim kıpkırmızı, tam kıvamında koparılmış ve soğutulmuş karpuz...

Yemek bitiminde tekrar sahile inmeyip bir süre odada dinlenmenin uygun olacağını düşünüyordu kadın. Masadan kalktuklarında, cebine koymuş olduğu telefonuna göz atmak istedi, özellikle mesaj sesini çok kısıtğı için, bazen gelenlerin farkına varamıyordu. Üzerinde mayosunun üstüne geçirdiğı, lila renkli, kolsuz sabahlığa benzer bir elbise vardı, en belirgin özelliğı kocaman cepleriydi. Zaten Alev de bu özelliğinden dolayı almıştı elbiseyi, komik bir görüntüsü vardı. Elini koca cebe daldırdığında, cep telefonu ile birlikte minik bir kâğıt parçası geldi, parmaklarının arasına takılarak.

Önce telefona göz attı; hayır, ne arayan olmuştu ne soran. Sonra kâğıt parçasına göz attı; üzerindeki kargacık burgacık yazının ifade ettiğı anlamı ancak üçüncü kez okuduğunda idrak etti, buz kesti!

"Çok bildiğini sananlar genelde yanılırlar, eğer yüzleşmeye merak bodrumda bekliyorum seni."

Tartışmaya hiç mahal olmaksızın, o adamın sırttan kemikli yüzü geldi gözlerinin önüne. Ağustos sıcağında sırtı buz kesmişti, titrememek için büyük bir azim gösterdi. Bu çabaya rağmen, diğeri elini tutmakta olan küçük kız dönüp yüzüne merakla baktı. "Bu kızdan da bişey saklanmıyor!" dedi; zihni, ne yapması gerektiğı ile ilgili çılgın bir koşuya girişmişti. Açıkça yapılan bu meydan okumaya sırt mı çevirmeliydi? Seçenekler beş on saniye içinde gözlerinin önünden geçti. Zaten iki kez ölmüştü bu yaşamında, bir eksik bir fazla, pek fark yaratır mıydı acaba? "Korkularımınla yüzleşmeliyim!" dedi, kulağının bile duyduğu mırıltılı sesle, üzen, yine merak ve hafif alay dolu bir ifade ile baktı kendisine ve üstüne tam beş kez hapsirdi.

Alev kararını vermişti; bu garip tesadüfle, önlenemeyen bu şeytan irkilmesiyle yüzleşecekti. Lokantadan çıktılar. Binnur Hanım çimlerin üstündeki uzak bir masada, tek başına oturmuş, kitap okuyordu. Ona doğru yürüdüler. Kısa bir hal hatır sormayı müteakip Alev, kısa bir işi olduğunu ve Lizen'i onun yanına bırakıp bırakamayacağını sordu. Olumlu cevap alınca hemen bir sandalye daha çekti masanın yanına ve küçük kızı emniyete aldığı için rahatlık veren bilinciyle, otele doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

Karşısındaki yamaç, yüz elli bin dolara satılmaya çalışılan yarı bitmiş villaların hayaletleri ile doluydu. İki sene sonra orada oturacak olanların vizyonuna baktı, kendisini hiç ilgilendirmediği halde. Otelden içeri girip ikinci kata tırmandı, duraksamadan kapıyı açıp içeri girdi. Bir süre salonda kıpırdamadan durdu; masmavi deniz, gözlerinin önünde ihtişamla uzanıyor, adeta kendisini kutlar gibi masum bir uysallıkla halde kımıldanıyordu.

Küçük mutfak bankosunun yanında durdu, kollarını eski tür taştan bankonun kenarına dayamıştı, bu kez gözleri villa hayaletlerine dönüktü. Daldığı yerden zorlukla şu ana döndü, yarısı yenmiş seftalinin yanında durmakta olan meyve bıçağını aldı, sağ cebine koydu. Yatak odasında bıraktığı el çantasından, deprem sonrası edindiğı küçük el fenerini çıkardı, çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Saat beşi geçmiş olmasına rağmen odanın gün aydınlığında fenerin ışık verip vermediğini anlamak kolay değildi.

Odadan çıktı, kapı arkasından kapandı rüzgârdan; balkon kapısını açık bırakmış olmalıydı. "Sivrisinekler?" diye düşündü ama geri dönmenin tümüyle dönmek olacağını biliyordu. Merdivenleri sakince indi. Dış kapıdan çıkmak yerine, aşağı doğru devam eden koridora yürüdü. Basamaklar karanlıktı, yarım kat indiğinde düzgün bir kapı gördü; ancak kapı kapalı ve kilitliydi. Elinde tutmakta olduğu feneri yaktı, aşağı doğru inmeye devam eden merdivene baktı. Tozla kaplı olmasına karşın diğer eliyle tutunduğu demir trabzana dayanıp, kararını son kez test etmeye çalıştı. Fenerin sapını tutmakta olan sağ avucu terden sırlıslam olmuştu.

Kararsızlıkla yavaşlamış olan vücudu tekrar hareketlendi, dikkatlice bir kat daha indi. Son derece basit ve çirkin görünümlü kapı hafifçe aralık gibiydi. Gerçekten burada, bodrumda, Rıfat'ın olduğuna inanıyor muydu, yoksa kendisini buralara kadar sürükleyen şey, kendi bilinçaltının rahatsız edici anıları mıydı?

Bir polis olmadığına ya da en azından bir silah taşımadığına esef etti. Kapıyı ittiğinde hafif bir gıcırta sesi duyuldu ve sanki bir yerlerde pencere açılmış gibi, yanağına hafif bir esinti çarptı.

Elindeki fenerin fazla yeterli olmayan ışığında, adım atacağı yeri görmeye çalıştı. Burnuna çarpan kesif küf kokusu, uzun zamandır kullanılmayan bir yer olduğunun habercisi gibiydi. Feneri duvarlarda dolaştırdı; boyasız duvarlar ve özensiz dökülmüş beton zemin örümcek ağlarıyla, insan ya da hayvanlardan kalmış pislik öbekleriyle doluydu. Boş tenekeler ve kırık şişeler arasından bir fare aceleyle kaçtı. Her sese ve her kıpırtıya aşırı odaklanmış olan kadın, korkuyla bir adım geriledi. "Korkularımı yine de rüyalarım mı bıraksam?" diye, an kadar kısa bir kararsızlık yaşadı. Boştaki sol elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı, bir tuşa bastı. Karanlıkta parlayan ekranda, telefonun çekmediğini gördü. "Ne işim var bu allanın belası yerde!" diye iç çekti bu sefer. Telefonu yerine koyarken, feneri sol eline geçirdi ve sağ eliyle cebinin içindeki meyve bıçağını kavradı. Bu davranışı, güven yerine daha çok korkmasına neden olmuştu, titremesini engelleyemediği bir sesle karanlık dehlize doğru haykırdı;

"Kimse var mı orada?"

Sessizlikte bu haykırış bir bomba etkisi yaptı. Karanlığın içinde birçok irili ufaklı kıpırtılar, kaçış sesleri oluştu.

Tekrar harekete geçmeye karar verdi, soluk fener ışığının aydınlatığı koridor boyunca ilerlemeye koyuldu. Bir yerlerden su damlama sesleri geliyordu. Koridora açılan kapısız hücre benzeri odalar, muhtemelen vaktiyle işçilerin kalması için yapılmış olmalıydı. Çünkü kapı olması gereken yerlerde, eskiden bu amaçla kullanıldığını açıkça andırır şekilde yırtık çuval parçaları sarkmaktaydı. Odaların içlerinde kırık dökük sandalyeler, karyola artıkları, çürümüş karton kutu kalıntıları seçilebiliyordu.

Koridorun sonuna doğru baktığında, tahta bir masa seçti gözleri, hâlâ sağlam gibi görünen masanın yanında boş bir sandalye, sanki kendisini davet edermiş gibi bekliyordu. "Bu bir tuzak mı?" dedi aceleyle zihni, "Tehlikeler tuzaklardan gelmek zorunda değil, bazen en sevdiğimizin nefesiyle gelir onlar..." diye fısıldadı yüreğinin sesi.

Masaya doğru ilerlemeye devam etti, koku dayanılmayacak kadar artmıştı, adeta ciğerlerini yakıyordu. Bir yerlerden su damladı yine. Ayağının altında bir ıslaklık sezdi. Bir su kaçağı olmalıydı buralarda ya da doğrudan denizden gelen bir sızıntı.

Üzerindeki iki santimlik toz kütlesine aldırmaaksızın, masanın bir ucunu kavradı. Koku ve havasızlık, başının dönmesine sebep olmuştu; başını eğip kımıltısız durdu bir an, dengesini bulmaya çalışıyordu. İşte tam o anda, arkasındaki havada bir kıpırdanma hissetti; hayır, ses değil, yalnızca havanın ağır katmanında bir dalgalanma. Hızla arkasını döndü. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu adamın, sanki kedi gözü gibi fosforluymuş. Kumral saçları dağınmıştı. Bulunduğu yere, yanı başındaki pis sandalyeye çökerken, sol elindeki feneri büyük bir gayretle adamın gözlerinin içine tuttu. Bunun onu sersemleteceğini ummuştu.

"Geldiniz demek, bunu ummuyordum..." dedi adam uysal bir ses tonuyla.

"Benden ne istiyorsunuz, korkutmak mı? Para mı? Nedir bütün bu saçmalıklar?"

Adam sessiz kalınca, korkuyu bastırmak için sinirden medet uman kadın devam etti

"Eğer istediğin buysa, korktum işte. Bundan emin olabilirsiniz."

Adam hâlâ sessiz ve kıpırtısız, fenerin gözlerine gelen ışığından bile korunmaya çalışmadan, öylesine dikiliyordu.

Bu durum, kadının deli gibi çarpan kalbine hafif bir dinginlik getirmişti. Yavaş yavaş soğukkanlılığını takınmaya başladı. Sağ eliyle, sırlıslam olmuş bıçağın sapını sıktı. Feneri adamın gözlerinden çekip vücudunda dolaştırdı. Yine kırmızı gömlek, yine aptalca yukarı çekilmiş kot pantolon. Adamın iki yana serbestçe sarkmış kollarına baktı, elleri boştu. Bu da bir şeydi, kesici bir alet ya da düşündeki gibi bir kebab şişi getirmemişti beraberinde.

"Ne konuşmak istiyorsan hemen başla! Bu berbat kokulu yerde daha fazla kalmak istemiyorum!" diye tısladı. Geçen her saniye güvenini geri getirmeye başlamıştı. "Bu adamla başa çıkabilirim ben!" diyordu iç sesi.

Bu kez hareketlenen adam kendine doğru bir adım attı.

"Dur orada, daha fazla yaklaşmanı istemiyorum. Ne söyleyeceksen oradan da yapabilirsin bunu."

"Peki... Selma'nın nerede olduğunu söylemeyecek misin hâlâ?" .

"Sana bunu bilmediğimi daha kaç kez söylemek zorunda kalacağım. Hem ne yapacaksın boşandığın karını sen? Bana anlattığın o hikâyelerin yalan olduğunu öğrendim artık. Daha fazla duygularımı sömüremeyeceksin. Bunu da bilmiş ol."

"Bunu sana kendisi mi söyledi?"

"Aklınca bana tuzak kuruyorsun; sana onu görmediğimi hatta doğru dürüst tanımadığımı söylüyorum, anlamıyorsun."

"Peki, kim söyledi o zaman?"

"Polis söyledi, başkaları da ya bunları bilen, sanırım bir tek senin haberin yok bundan."

"Sana inanmıyorum!" Adamın sesinde belli belirsiz oluşan dikleşmeyi hissederek titredi kadın, fazlaca dayılanmanın alemi yoktu belki.

"Peki, karını bulduğunda ne olacak? Neden arıyorsun onu? Ve neden kızını getirip bana bıraktın? Benim bu meseleyle ilgim nedir?"

"Onu seviyorum," dedi ve bunu söylerken iki kelimenin anlamından çok daha derin bir duygu bulutu oluşturdu sesinin derinliğinden.

Bu sadelik kadını o derece şaşırttı ki, neredeyse elindeki feneri düşürüyordu. Bunu hiç beklemiyordu.

"Bu nasıl sevmek? Bunu anlayamıyorum. İnsan sevdiğine bu denli acı yaşatır mı? Ya kızına çektiydiklerin? Onu annesinden mahrum etmen, bu da mı sevmek?"

Adam onun sözlerine hiç aldırmadan buğulu bir ses tonuyla sürdürdü konuşmasını.

"Ankara gülü o, benim gülüm... Onsuz bir hiçim ben, yaşayamam!" Ağlamaya başlamıştı, birden iki dizi üzerine düştü. Elleriyle başını avuçlamış, hiç sakınmadan, hıçkırarak ağlıyordu.

Hiç şüphesiz, bu adam iflah olmaz bir deliydi. Alev kendinden beklemediği bir çeviklikle oturduğu yerden fırladı, eli hâlâ küçük bıçakta, iki adımda adamın bulunduğu yere erişti ve onun yanından geçip çıkışa doğru kendini atmak istedi. Neredeyse başaracaktı da; ancak son anda ayak bileğine yapışan mengene bu girişimi imkânsız kıldı. Adamın uzun parmaklı kemikli eli, ince ayak bileğini mengene gibi kavramıştı. Alev koşma pozisyonunda olduğundan bu tökezleme dengesini yitirmesine ve pislik içindeki zemine boylu boyunca kapaklanmasına neden oldu.

Fener elinden fırlamış ve duvar boyunca yuvarlanarak ulaşabileceği mesafeden çok uzağa düşmüştü; fakat hâlâ inatla cansız ışığını yaymaya devam ediyordu.

Ayağını kurtarmak için deli gibi çabaladı kadın, bu debelenme esnasında kolu sivri bir şeye çarptı, canı feci surette yandı. Ne yaptığı bilmez bir durumda elinden hâlâ bırakmadığı bıçağı çıkardı, yarı karanlıkta arkasına doğru gelişi güzel savurdu.

"Aahhhhhh!" diye bir çığlık duyulduğunda bileği mendenen kurtulmuştu, can havliyle dizleri üzerine doğruldu. Kendini dışarı atmaktan başka bir şey düşünecek halde değildi. İçeri girerken kendisine yüzlerce metre gibi gelen karanlık koridoru iki saniyede kat etti. Biçimsiz tahta kapının kapanmış olabileceğini düşünemediğinden şiddetle kapıya tosladı. Bu durum ikinci kez yerle buluşturdu kadını. Etraftaki boş kutular tangırtyla oraya buraya saçıldılar. Bayılmak üzere olduğunu hissediyordu, son bir gayretle doğruldu, el yordamıyla kapıyı açmaya çalıştı, paslı bir çivi bileğinin içinde derin bir iz bırakırken, o kendini dışarı attı. Karanlık basamakları görmeye hiç ihtiyaç hissetmeden ikişer ikişer atladı. Yarım kata geldiğinde, yukardan ışık da akmaya başlamıştı. Zemini ve birinci katı koşarak çıktı. Deli gibi oda kapısına asıldı, allahtan kapıyı kilitlemeyi unutmuştu, kendini içeri atıp kapıyı arkadan kilitledi.

Amatör Muhbir

Ortalığı toparladıktan sonra Selma sahilde biraz yürüyüş yapmak istediğini söyledi; ve mümkünse yalnız kalmak istiyordu. İlhan'ın yüreği cızz etti, işte beklenen an geliyordu.

"Tamam o zaman, sen git, ben de bulmacalarımı çözeyim, üç günlük bulmacam birikti zaten..." dedi aldırılmaz bir edayla. Kadından bir dakika sonra, o da evden çıktı. Yokuşun aşağılarına doğru inmiş olan o narin bedeni fevkalade seçiyordu. Onu böyle takip etmekten daha kötüsü, bir hain olduğunu öğrenmek olacaktı şüphesiz.

Bazen kırk kişi deli derse, akıllı biri bile deli çıkabilir.

Selma bir süre Beşiktaş sahilinde dolaştıktan sonra, Beltaş kafeye girip oturdu; sakın bir görünüşü vardı on masa genden bakıldığında, ilhan oturduğu yerden kadını göz hapsine almış olmakla birlikte, bir kâğıt kalem çıkarmış, karagözlüklülerin verdiği telefon ile kafasındaki planı uygulamaya geçirmişti.

Yedi seçenekten dört tanesine kadın sesi cevap vermişti. Onları hiç konuşmadan eledi. İlhan'a göre, kadınlar anne olmak için yaratılmıştı, ajan olmak için değil!

Kalan üç tane erkek sesine ise şöyle bir mizansen uyguladı

"Aloo, iyi günler beyefendi,"

"Evet buyurun."

"Efendim, ben Mehmet Dayan, OTV'den arıyorum, bir anketle ilgili olarak, çok kısaca vaktinizi almak istiyorum, müsait misiniz acaba?"

Öylesine kibar ve duyarlı bir ses tonu kullanıyordu ki!

"Olabilir, buyurun."

"Efendim, TV programları ile ilgili olarak bir araştırma yapıyoruz. Şu dört seçenekten sizin tercihiniz ne olurdu; a) TV dizisi, b) Film, c) Siyaset paneli, d) Doğa belgeseli?"

Üç kişiden biri, "TV dizisi," biri, "Siyaset paneli," üçüncüsü, "Doğa belgeseli," diye cevapladı. Soruyu erkeklere sorduğu için seçenekler arasına bilerek spor programını sokuşturmamıştı. İlk ikisine yardımlarından ötürü teşekkür etti. Üçüncüsüne ise daha değişik bir taktik uyguladı.

"Sizi şahsen kutluyorum efendim, bu cevabı o kadar nadir alıyoruz ki tahmin edemezsiniz."

"Hem de tıpatıp tahmin ederim kardeşim! Söze bakılırsa herkes doğa sever; ama bir de gerçeklere bakalım; dünyayı bu hale kimler getirdi? Sirius'lular değil herhalde?"

"Size yüzde yüz katılıyorum beyefendi, pardon, isminizi rica etsem?"

"Erdem Kızılırmak."

"Vaktinizi almıyorum umarım, ama inanın bu duyarlılığa rastlamak o kadar zor ki Erdem Bey. İnanır mısınız bugün sabahdan bu saate kadar tammm... mı, durun bakayım, yaklaşık kırk kişiyle görüştüm ve bu cevabı ilk kez alıyorum."

"Hiç şaşırmadım. Aksi olsaydı daha iyi, daha temiz bir dünyada yaşıyor olurduk. Siz de doğayla ilgilisiniz herhalde?"

"Eh işte, kendi çapımda efendim. Malum, medya işi ağır bir çalışma temposu gerektiriyor, fakat yine de şunla övünürüm, vaktinizi almıyorum değil mi? Hayatımda tek bir derneğin üyesi oldum, o da Doğayı Koruma Demeyi'dir. Hatta geçen yıl... neyse ben sizi meşgul etmeyeyim."

"Bravo! OTV demiştiniz değil mi? Benim de orada bir arkadaşım var, yani vardı, kameramandı zavallı... Sezgin, çok severdim..."

Danggg!

Bazen tesadüfler ne oyunlar oynar bize...

"Aa, bu ne rastlantı, çok sevdiğim bir mesai arkadaşımıdır, hatta özel olarak da takılırdık bazen, ölümü çok yarattı bizde."

"Ben de çok üzüldüm ama, maalesef fazla şaşırmadım."

"Neden? Pardon vallahi sizi çok tuttum, işiniz gücünüz vardır."

"Yoo, öyle fazla bir işim yoktu zaten. Neden şaşırmadığıma gelince, doğru insanı duyarlı insanı, dokuz köyden değil, bu dünyadan da Kovuyorlar azizim. Nedeni bu, çok basit!"

"Haklısınız galiba, sizinle tanıştığıma çok sevindim Erdem Bey, keşke daha müsait bir ortamda olabilseydik, sanırım paylaşacak epey şey bulurduk."

"Tabii... ııı, pardon, isminizi unuttum?"

"Mehmet, efendim."

"Mehmet bey, bizim Greenpeace ile bazı ortak girişimlerimiz oluyor, ilgilenirseniz sizi de aramızda görmek isteriz."

"Bizim derken?"

"Biz, Nükleer Karşıtı Platform olarak örgütlendik. Epeyce de faaliyetimiz oldu, ama bu konular basında pek yer almaz, bilirsiniz işte. Halkın böyle şeylerden haberdar olması pek arzu edilmez. Neyse, ben de sizin işinizi engelledim. Tanıştığımıza sevindim."

"Teşekkür ederim Erdem Bey, sizi bu anlamda başka zaman da arasam bir mahzuru olur mu?"

"Ne demek efendim, biz duyarlı insana hasretiz, hele bir basın mensubu! Pek sık rastlanır bir şey değil... Hahaha... Bendeniz çöpsüz üzüm olduğumdan gündelik hayhuya karşı fazla sorumluluklarım yok."

Ve karşılıklı iyi günler dilendi, vedalaşıldı. Tesadüflerin azizliğine daha önce hiç dikkat etmemiş olan İlhan, telefonu kapattığında bile hâlâ şansına inanamaz haldeydi. Fakat bundan da öte, Selma'nın bu işten tamamıyla temiz çıkma ihtimali o kadar yükselmişti ki, koşup Selma'ya sarılmak, her şeyi, bütün o gizlilikleri, saçmalıkları bir bir anlatmamak, binbir özürler dilememek için kendini güç tuttu. Bu müjdeyi karagözlüklülere hemen iletmeli, Selma'nın masumiyet beratını bir an önce almalıydı. Varsın kendi gayretkeşliğine kızsınlardı, hatta belki onlar da şu anlarda hatalarını anlamışlardı.

Tam telefona 'ara' komutunu vereceksen, Selma'nın masadan kalktığını gördü. Hâlâ görevli olduğunu, istemeye istemeye kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Aramayı erteleyip, içtiği çayın parasını ödemek üzere içeri doğru yürüdü, şimdi garson bekleyecek zaman değildi.

Selma kafeden çıktıktan sonra doğruca Üsküdar teknelerinin kalktığı köşedeki telefon kulübesine girdi. Bir numarayı çevirip uzunca süre bekledi, sonra tekrar numarayı tuşladı, belki de başka bir numaraydı, bu kez aradığını bulmuş olmalıydı. Heyecanlı bir konuşmaya girişti. Gerçi İlhan onun arkasında kalıyordu, ama el kol hareketlerinden, vücut dilinden bunu anlamak pek zor olmuyordu.

Kadın, yedi sekiz dakika konuştuktan sonra iki kez saatine baktı ve telefonu kapattı. Kabinden çıkıp Kadıköy vapur iskelesine doğru ağır adımlarla yürüdü. Gişe memuru ile bir şeyler konuştu. Sonra gerisin geri gelip, aynı kafeye, bir önceki masasının iki sağına oturdu.

Kırk beş dakika kadar geçip Kadıköy vapuru yanaştıktan hemen sonra, genç bir adam kadının masasına yaklaştı. Kadın onu gördüğünde hemen ayağa fırladı, samimi bir tokalaşma, hatta yanaklardan bildik bir öpüşme sonrası, yan yana oturdular. Garsona sipariş verdiler. Genel olarak Selma konuşuyordu. Bir ara delikanlı, cebinden çıkardığı bir zarfı Selma'nın önüne koydu. Bunu uzaktan bile belli olan bir çekinceyle yapmıştı. Kadın bir süre zarfa dokunmadı. Kahveler geldikten çok sonra zarfı, krem rengi ucuz çantasına ikiye katlayarak yerleştirdi.

İlhan, tam yirmi beş dakika süren bu görüşmenin detaylarını öğrenmek için neler vermezdi. Hatta ortaya çıkıp, öylesine rastlamış gibi yapmayı ve düşecekleri durumu değerlendirmeyi delice istedi. Herhalde bu anlarda amatör bir ajandan çok, âşık bir erkek gibi düşünüp hissetmekteydi. Tam bu kararını uygulamaya geçirmek için ayağa kalktığında, onlar da kalktılar, hızlı adımlarla iskeleye yürüdüler. Gişenin önünde vedalaştılar. Selma, vapurun gidişine bakmadı, arkasını dönüp ağır ağır sahil yoluna doğru yürümeye başladı.

Bir mağazanın önünde durup camdan uzun uzun seyretti. Hatta bununla da kalmayıp içeri girdi, birkaç dakika içinde çıktı ve yürüyüşüne devam etti. İlhan, önünden geçerken mağazaya göz attı; dağcılık ve spor malzemeleri satan güzel bir yerdi. Başka zaman olsa, önünde ya da içinde epeyce vakit geçirmek isteyeceği türden bir mağaza. Oldum olası dağcılığa merakı olmuştu.

Selma sahil yolunu diklemesine kesip, karşıya geçti, Serencebey yokuşundan tırmanmaya başladı. İstikamet artık belli olmuştu. Fakat adamın içinde iki saat önceki sevincinden eser kalmamıştı.

Acaba karagözlüklülere arasa mıydı? Nasıl olsa onlar da Erdem Beyi bulurlardı, kendisi bile kör olmayan talihle bulabildiğine göre. Yanında bir fotoğraf makinesi olmadığına şiddetle esef etti. Selma'nın bulunduğu adamın resmini çekse ne iyi olacaktı. Aslında fotoğrafçılık da en sevdiği uğraşlardan biriydi ve arabasından son sistem, gelişmiş bir makinesi vardı. Gel gör ki onda henüz profesyonel bir muhbir alışkanlığı yoktu.

Kadının eve girdiğini görünce takibi bıraktı, yan sokaktan Barbaros Bulvarına indi. Müsait bir yer bulup, Erdem Beyi karagözlüklülere anlatmaya karar vermişti. Böylece belki bu sevimsiz muhbirliğin de sonu gelirdi.

Hiçbir şey düşünmeden, Lizen'in yatağında on dakika kadar yattıktan sonra, büyük bir çabayla doğruldu. Kolunu çarptığı her neyse, büyük ihtimalle kırık bir şişe olmalıydı; çünkü derince yarıktan hâlâ kan akmaya

devam ediyordu. Uzandığı yatak, kan lekeleriyle berbat olmuştu. Sol bileğinin içindeki derin sıyrık ise fazla kanamamasına rağmen diğerinden çok acı vermekteydi.

Cebinden telefonu çıkardı, Hamit'in telefonunu bulup, 'şimdi ara' yaptı. Telefon ilk çalışında açıldı.

"Aloo, merhaba. Umarım yakınlardasındır. Çok kötü düştüm, yaralandım, hastaneye gitmeliyim!" dedi, girişe hiç gerek duymaksızın sesi son derece soğukkanlıydı. Buna kendisi bile şaşıtı.

"Ne? Çok mu kötü? Ben de gelmek üzereydim zaten, içimde kötü bir his vardı, demek buna çıkacakmış. On beş dakikaya kadar orada olurum. Çok mu geç olur?"

"Hayır hayır, bundan daha erken bir yere ulaşmam zaten mümkün değil. Bu kadar yakınımda olmana öyle sevindim ki!" dedi, hafifçe titreyen sesiyle, "Bekliyorum o zaman, hadi bay..."

Telefonu kapadıktan sonra, gözlerine hücum eden yaşı elinin tersiyle silmek istedi, ancak elini yüzüne yaklaştırdığında pisliğin ve kokunun farkına varıp bundan vazgeçti. Adam bu haliyle onu görmemeliydi, yoksa bunu düşünmeyle izah edemezdi. Derhal üzerindeki, pislikten yer bezine dönmüş elbiseyi, şortunu ve bikinisini çıkarıp attı, düşün altına girdi. Kolu hâlâ kanamaya devam ederken, güzel bir banyo yaptı.

Bodrumda bıraktığı adamı düşünmemeye çalışarak temiz bir kıyafet giydi. Saçlarını taramadan önce kolunu saç bağlarından biriyle sıkıca bağladı, hâlâ hafifçe kanayan yaraya temiz bir çamaşırını basturarak, sardı.

Hamit'e gerçeği söyleyip söylememekte kararsızdı. Hem bu gereksiz cesareti yüzünden azar işitecekti, hem de ya adam ölmüşse bu hepsinden beter olacaktı. Gerçi bu ikinci şıkka pek ihtimal vermiyordu; çünkü bıçak hem küçüktü, hem de gelişigüzel savurduğu bir darbenin öldürücü olması imkânsız gibi geliyordu ona.

Gerekirse gerçeği sonra söylemeye karar vererek çantasını alıp, ihtiyat ve endişeyle kapıyı açtı, sanki onunla yüz yüze gelecekti yine, ama olmadı, merdiven boş ve güvenli görünüyordu. Kapıyı kilitledi. Bahçeye, Binnur Hanımın yanına indi. İkisi sessizce oturuyorlardı. Onlara da merdivenden düştüğünü söyledi. Birkaç dakika sonra siyah Renault araba bahçe kapısından girdiğinde derin bir nefes aldı. Bazen, denize düştüğünde yılan bulunmaz nimet gibi geliyordu.

Kısa bir selamlaşma faslından sonra, arabaya binip yola çıktılar. Alev'in aklında binbir tilki dolaşmaktaydı. Bir gün daha devrini tamamlıyordu; güneş, ardında kızıl bir kuyruk bırakarak sahneden çekilmişti. Temiz havadan serseme dönmüş olan Lizen daha ikinci kilometrede uyumaya başlayınca, rahatça konuşmaları için bir engel kalmamış oldu.

"Şu kolunu bir daha göster bakayım!" dedi adam, emredici bir ses tonuyla.

"O kadar kötü değil canım, hem bak, artık kanamıyor. Ben aslında su çivinin battığı yerden çekiniyorum, çünkü paslı bir çiviydi." Utangaç bir gülümsemeyle olayı küçümsemeye çalışıyordu.

"Nasıl bu kadar sakar olabiliyorsun bilmem. Bu kadınlar böyle işte, boylarına bakmadan Hasan Dağı'na oduna giderler; şimdi tetanos aşısını ye de aklın başına gelsin biraz." Yalancı bir küçümseme olduğu o kadar belliydi ki, Alev'i kızdırmadı bile. Buna karşılık o tamamen başka bir konuya atlayıverdi ve İstanbul'a varana kadar bu konu tartışıldı.

Alev'e göre, küçük kızın annesine geri verilmesi gerekiyordu. "Kanuni haklar filan vız gelir!" diyordu, artık onu da Rifat denilen o çılgın adam düşünsündü. Bunu iki nedenle istiyordu aslında. Birincisi kızcağzın durumuna çok üzülmüyordu, ikincisi çocuğun kendi yanında kalması, adamın da sürekli onlarla olması durumunu yaratıyordu. Çocuk yanından giderse kendisi de adamdan kurtulmuş olacaktı. Haa, bir üçüncü husus daha vardı; Selma'yı görmek, ona farklı gözlerle yeniden bakmak, kızına karşı davranışını izlemek için yanıp tutuşuyordu.

Bu öneri Hamit için de mantıklıydı aslında, zaten geçen gece aynı Şeyi teklif etmişti kendisi de. Hem, şu aşktan şapşallaşmış görünen İlhan'ı da iyi bir sorgudan geçirmeyi istiyordu.

Hastane fasılları umduklarından fazla sürdü. Bu yüzden, Beşiktaş'taki eve vardıklarında saat çoktan on'u geçmişti. Hamit büyük bir tesadüf eseri, hemen apartmanın önünde bir park yeri buldu. Çocuk arka kanepede mışıl mışıl uyumaktaydı. Alev arabada kaldı ilkin.

Adam zeminin bir altındaki dairenin kapısını çalarken düşünceli görünüyordu. Oldukça ilginç bir gün geçirmişti ve araştırma sonuçları bu meseleyi her geçen saat daha karmaşık hale getiriyordu.

Kapının açılmasından sonraki ilk anlar, hatta ilk yarım saat, müthiş bir duygu fırtınası arasında geçip gitti. Çünkü Selma çocuğunun yanı başında olmasına inanamaz gibiydi. Sürekli ağlıyor, sersemlemiş çocuğu bir bağrına basıyor, bir bırakıp kendini banyoya kilitliyordu. Resmen psikolojik buhran geçiriyordu. Bunun gerçek olduğuna bir türlü inanamıyordu; sık sık İlhan'dan kendisini tokatlamasını rica ediyor, uyumadığından emin olmak istiyordu. Bütün bu duygusal anlarda üzen bir damla göz yaşı dökmedi. Sanki olan biten kendisi ile ilgili değil gibiydi. Annesine bakan gözlerinde yumuşaklık, anlayış vardı ama o kadar işte...

Sonunda sakinleşen genç kadın, Lizen'e sevdiği türden bir omlet yaptı ve elleriyle lokma lokma yedirdi. Bütün bu anlar boyunca Alev ne kadar saklamaya çalışsa da sıkça göz yaşlarına boğulmuştu. Hatta zaman zaman İlhan bile. Aralarında hiç ağlamayan, soğukkanlılığından bir nebze bile kaybetmeyen tek kişi Hamit olmuştu. Fakat bütün duyursuz görünüşüne karşın, her zamanki nezaketinden ödün vermeyerek, sorgulamaya başlamak

için bütün bu duygu patlamalarının yatışmasını bekledi. Saat onbiri geçiyordu, Lizen annesinin kollarında mutlu bir uykuya dalmıştı. İşte o zaman, artık vakti gelmiştir diyerek, İlhan'ı görüşmek için yan odaya davet etti, amir olmayan amir.

Alev salonda Selma ile baş başa kalmanın sıkıntısını yaşıyordu. Ne diyeceğini ne yapacağını bilemez gibiydi.

"Size bir kahve yapayım ister misiniz ya da çay?" diye sordu, oturduğu rahatsız sandalyeden doğrulurken. Gözü anlamsız yere komik fırırları olan perdeye takılmıştı, Selma ile göz göze gelmek istemiyordu. Şimdiye kadar böyle bir şey başına gelmemişti.

"Evet lütfen, kahve iyi olur. Ben de yapabilirim amaa..." diye, bitiremediği cümlesini uzattı. Kucağında bir bebek gibi yatan sekiz yaşında çocuğa, elinden bırakmak istemezcesine açlıkla baktı.

"Hiç önemli değil, ben yaparım," diye aceleyle söylendi mutfağa yönelirken Alev.

Biraz zaman kazanmalıydı, eline bir daha böyle bir fırsat geçmeyebilirdi. Bu garip giz yumağını çözmek için en zararsız ve en isabetli soruyu bulmaya çalışıyordu.

Kahve suyunu koyarken, içerdekilere de sormayı akıl etti, oda kapısını kapatmışlardı. İçerden konuşma seslen geliyordu, ne konuşulduğunu pek merak etmedi, nasılsa sonra Hamit'in ifadesini alırdı. Kapıyı hafifçe tıkırtatıp, dışardan, "Kahve ister misiniz?" diye seslendi. 'Evet' seslen üzerine, mutfağa dönüp suyu ocağa yerleştirdi. Dört adet kahve kupası bulup hazırladı. Bir türlü kendini tatmin edecek bir giriş, uygun bir soru bulamamanın tedirginliği ile, salona döndü. Selma çocuğun üzerine eğilmiş onu kokluyordu. İçi sızladı. Ve ağzından hiç planlamadığı bir cümle döküldü;

"Üçünüzü de öylesine merak ediyorum ki! Özellikle Lizen'i ve babasını, bu şimdiye kadar hiç şahit olmadığım ölçüde şaşırtıcı bir ilişki!" deyiverdi.

Selma başını kaldırıp, sakince ona baktı, şaşırmamıştı.

"Size bir şey anlatacağım ama lütfen aramızda kalsın; Hamit Beye de söylemedim," diye başlayıp, Rifat ile bugün yaşadıklarını ince ayrıntıları ile anlattı Alev. Bir yandan kadının yüzünde oluşan mimikleri, duygu atlamalarını takip ediyordu, hiç kaçırmadan. Bu kadın gerçekten EA grubunun ya da olayın bir parçası mıydı; ve eğer öyleyse, bu kadar masum ve çaresiz görünebilmeyi nasıl başarıyordu.

Olayı anlatırken zaman zaman kendisine hâkim olamayıp tedirginleşti, yeniden korku anlarına döndü. Bitirdiğinde, sessizlikten faydalanıp kahve servisini yapmaya yollandı. Saat gece yarısını beş dakika geçiyordu.

Kendi kahve kupasıyla masaya oturduğunda, Selma'nın bu kez belirgin bir ilgiyle kendisini süzdüğünü fark etti. Sanki kadın da kendisini ilk defa görüyordu. Günlük hayat içindeki yaşamın ne denli otomatiğe bağlanmış olduğunu, sanki makineler gibi davrandıklarını düşündü.

"Hiç uyanamadığımız bir uykuda gibiyiz..." dedi fısıltıyla.

"Efendim?"

"Ha? Şey...O sizi gerçekten çok mu seviyor?"

"Buna sevgi denebilirse! Beni dövüyor, kızıma eziyet ediyor..."

"Hastalığının bir ismi vardır herhalde?"

"Bilemiyorum, hiç doktora gitmedik. Akıl hastalıklarının en kötü tarafı da bu, kişiyi hasta olduğuna ikna edemiyorsunuz. Hoş, bizim durumumuzda sadece onu değil, kimseyi onun hastalığına ikna etmek mümkün değil.

"Evet; üstün ikna kabiliyeti..." diyecek oldu Alev.

"Sadece o mu? Siz onun üstüne başına bakıp da belki bir şeye benzetemediniz ama, inanılmaz kültürlüdür aynı zamanda. Eğer kendini dinleyecek birini bulursa ve çılgınlık periyodunda değilse inanılmaz güzel konuşur, ağzına baktırır desem yeridir. Beni de öyle tavladı zaten."

"Siz birlikteyken hangi nedenlerle size kötü davranıyordu, merak ettim?"

"Oooo... Sayısız nedenler bulabilir o. Müthiş şüphedir, üzenle birlikte onu zehirleyip öldüreceğimizden emin bir kere, ayrıca çok da kıskançtır. Uçan kuştan hesap sorar. İyi bir kavga çıkarıp bizi elden geçirdikten sonra, günlerce kendisini odaya kilitler, pişirdiğim yemekleri yemez."

"Neden?"

"E, kendisini öldüreceğiz ya!"

"Feci bir durum, Allah yardımcınız olsun gerçekten. Peki ama, sizi bulduğunda ne yapacak? Bunu gerçekten merak ediyorum, öldürecek mi, özür mü dileyecek?"

"Beni öldürmesi kendisinin de ölümü olur. O sanki ruhunu bana satmış bir kabuk! Bizi bulursa ne yapacak? İşkenceye devam edecek tabii. Bu, ölmeden kurtulamayacağımız belalı bir tuzak... Eğer kızım için güvenli bir çözüm bulabilsem..."

Cümlesini bitirmeden sustu, kahvesinden bir yudum aldı. Genç kadının siyah gözlerindeki anlam içini titretti. Sanki vücudunun bütününden bağımsız gözleri vardı bu kadının. Yumuşak ve pasif genel galine, tam tezat teşkil ediyordu, kararlı ve asi bakışlı gözleri.

"Rica etsem şu pencereyi açabilir misiniz, cereyan yapsın biraz? Sigara dumanı Lizen'e dokunabilir, alerjisi vardır onun, birçok şeye tepki gösterir vücudu."

"Biliyorum..." dedi Alev, başını anlayışla salladı. Pencereyi zorlanarak açtı, pervaz biraz şişmişti besbelli. "İsmini soracaktım size, ne anlama geliyor?"

"Ben de bilmiyorum, o doğmadan dokuz gün önce bir rüya gördüm, bu ismi koymam gerektiği söylendi. Çok etkilenmiştim."

"Sık sık rüya görür müsünüz siz de? Ben çok sık görürüm de..." Mahcup bir gülümsemeyle baktı.

"Evet, hemen her gece..."

"Çok mu soru soruyorum bilemiyorum, ama ailenizin ve sorunlarınızın ortasına o kadar ani ve etkileyici bir giriş yaptım ki, bir şeylere anlam yüklemekte oldukça zorlanıyorum. Örneğin kız kardeşiniz! Sizinle ilgili bir şey söylemek için aramıştım, cümlemin sonunu bile getiremeden telefonu yüzüme kapattı."

Selma'nın güzel esmer yüzü bulutlandı, zorlanarak cevapladı. "Onun bir suçu yok, siz daha Rıfat'la yaşamaya çalışmanın ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Herkesin bir dayanma gücü, bir sınırı vardır. Maalesef en yakınimdakiler bu sınıra zorunlu olarak en hızlı şekilde ulaşıyorlar. Üstelik ailem de onun hasta olduğuna tıpkı başkaları gibi hiç inanmadı. Bütün yaptıklarını onun kötülüğüne ve sadistliğine bağlıyorlar. Lizen'e gelince; esasında dokuz aylıkken konuşmaya başlamıştı, fakat iki buçuk yaşında aniden konuşmayı bıraktı. Aslında dünya ile iletişim kurmayı bıraktı; çoğunlukla çevresindeki şeylere duyarsız kalır."

"Evet, konuşmaması ilginç; bu konuda doktora gittiniz mi hiç? Ha, tek bir konuda konuşuyor; Venüs..."

"Doğru dürüst bir inceleme yapılamadı, babası buna imkân vermedi hiç."

"Ve o garip yazılar! Tabii bunu biliyorsunuz?"

"Onları yalnızca duydum, hiçbirini okumadım. İki yıldır ayrıyız kızım. Bu yıl hiç okula gidememiş diye duydum. Bazen kızıma telefon ettirirdi; yan tarafta bağırır çağırır, Lizen'i ağlatırdı, ben de bunları telefonda dinlerdim."

"Size acı çektiirmek için herhalde; korkunç bir şey bu..."

"Evet, yavrum da kendini o tuhaf yazılarla ifade edebiliyor sanırım."

"Bundan da öte bir şeyler olduğundan eminim; bu yazıları uykusunda yazıyor, o bir uyurgezer; üstelik kendi yazdıklarından dehşete düşüyor, bu garip değil mi?"

"Evet," dedi genç kadın dalgın bir ifadeyle ve sonra kollarında melekler gibi uyuyan kızının yüzüne bir öpücük kondurdu.

"A ben size başka bir şey sormak istiyordum, neredeyse unutacaktım. Lizen aranızda bir sır olduğunu söylemişti..."

Selma'nın hayretten irileşen gözlerine rağmen devam etti.

"Venüs'ten bahsediyordu. Bize yalnız gözlerimizi kullandığımız için onun güzelliğini fark edemediğimizi söyledi. Gerçekten aranızda böyle bir sır var mı, yoksa çocukça bir övünme isteği mi bu?"

Selma elleriyle Lizen'in saçlarını okşadı. Araya giren sessizliği aceleyle bozma ihtiyacı duydu. Alev, "Yani böyle bir sır varsa bile bana söylemek istemeyebilirsiniz haklı olarak. Bazen çok patavatsız oluyorum, kusura bakmayın."

"Sanırım size söyleyeceğim," diye fısıldadı. "Bizim için yaptığınız bunca şeyden sonra..."

"Lütfen, önemli değil. Sizi zor durumda bırakmak istememiştim. Bazen çocuk gibi oluyorum ve kendime de çok kızıyorum," dedi pişmanlıkla gülümsemeye çalışırken.

"Yalnız aramızda kalsın olur mu? Bunu şimdiye kadar ilk kez size söylüyorum." Yine fısıldamaya başlamıştı. Alev iyice meraklanarak dikkat kesildi. "Söz veriyorum."

Bu kez zor duyulacak tarzda fısıldadı Selma.

"Üçüncü gözü açık kızımın," dedi.

"Yani?" dedi sabırsızlıkla Alev.

"Yani her şeyin enerji titreşimlerini ve onların renklerini görüyor, insanların, hayvanların hatta bir ağacın bile. Ayrıca aklınızdan geçenleri siz sanki sesli olarak söylemişsiniz gibi dinliyor!" Söylediklerinden kendisi bile korkuyor gibiydi.

"Bu inanılmaz bir şey! Ve siz bu yeteneği gizli tutuyorsunuz?"

"Onun iyiliği için. Bu özelliğe sizin gibi kaç kişi daha yetenek der acaba? Çoğunluk ruh bozukluğu diyecektir. Sinir hastası kocamı kimseye inandıramadım, ama kızımı bir hastaneye kapatmak herkesin işine gelir. Bundan eminim."

"Haklı olabilirsiniz," dedi pes ederek Alev. Aklına onlarca örnek akın etmişti.

"Peki ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bunu unutmaya çalışacağız. Hem kullanmadıkça ya da büyüdükçe belki bu özelliklerini kaybeder diye umuyorum. Onun normal bir çocuk gibi okumasını, meslek sahibi olmasını, saygı görmesini istiyorum."

"Haklısınız galiba." Sonra muzipçe gülerек ilave etti. "Belki büyüdüğünde ünlü bir fizikçi olur."

"İnşallah, babası imkân verirse..."

Selma yeniden ağlamaya başladı. Çocuğu kanepeye yatırıp, ayağa kalktı, "Banyoya gitmeliyim!" dedi. Alev arkasından baktı, banyo Apışının kilidinin sesi geldi az sonra. O geri dönmeden, yan kapının açıldığını duydu. İlhan'la Hamit, konuşarak salona girdiler, uyuyan çocuğu görüp seslerini kısıtlar.

"Sanırım gitmeliyiz artık, vakit oldukça geç oldu..." dedi amir.

"Bu saatte İmrenli'ye dönmeyeceksiniz ya?" diye sordu İlhan.

Hamit cevap yerine Alev'e bakınca, kadın ister istemez, "Hayır, bu saatte taa oralara gitmek anlamsız olacak, ben evimde kalabilirim bu gece..." dedi.

"O zaman kalkalım, ben sizi bırakayım..." dedi Hamit. Salona dönmüş olan Selma'nın göz kapakları ağlamaktan feci surette şişmişti. İlhan'ın kadına şefkat dolu bakışları, her şeyi, neredeyse söze gerek bırakmayacak denli açıkça gösteriyordu.

"Sanırım yarın gitmeden tekrar uğrayabiliriz. Sizi bulabildiğimize ve Lizen'i annesine kavuşturduğumuza öyle seviniyorum ki!" diye geveledi Alev; bir yandan kadına veda için sarılmıştı. Selma'nın katılaşmış bedeni, sanki duygularına sonsuza kadar kilit vurmuş gibiydi. Bu duruma hem şaşırdı, hem de derin bir üzüntü duydu.

"Aa, unutmadan, iletişim için birbirimizin telefonlarını bilsek iyi olur değil mi?" dedi Alev; ve çantasından yıldırım hızıyla bulduğu kartvizitini Selma'nın eline sıkıştırdı. Karşılık olarak İlhan'ın cep no'sunu küçük not defterine yazdı özenle.

Alalecele vedalaşıp çıktılar. Dışarıda nemli bir hava vardı, adeta gündüzden daha sıcak gibiydi. Konuşmadan arabaya bindiler. Adam yokuştan inip, DGM'nin karşısından sahil yoluna çıktı, Ortaköy'e doğru yol almaya başladılar.

Yaz günü olması sebebiyle, ilerlemiş saate rağmen ortalık ana baba günüydü. Çevre, neşeyle bağrışan gençlerle kaynıyordu. Ortaköy meydanını dolaşıp Dereboyu caddesine girdiler. Sonuna kadar açılmış pencereden içeri hücum eden hava, güzel bir serinlik duygusu yarattı kadında. Göz ucuyla adama baktı, bakışları buluştu. Alev karşılaşmaların tesadüfen oluştuğuna inanmazdı. İyi ama, kendisinin başına gelen bu tuhaflıkları hangi nedene bağlamalıydı. Şimdilik bunu bir sebep-sonuç ilişkisine bağlamak için erken olduğuna karar verdi kadın.

"Evin yolunu bilir gibisin..." dedi, cevabı fazla merak etmeksizin.

Adam başını sallamakla yetindi.

Misafirlerin yolcu edilişinden sonra, önce küçük kızı yatak odasına taşıdılar. Ortalığı toplayıp, içeriyi havalandırdılar. İlhan, mesajın gerçekte gideceği kişiyi bulduğunu, yani bu meselede temize çıktığını kadına söylememek için kendini güç tutuyordu. Hoş, Selma bu konuyla hiç ilgilenmiyordu zaten. Sevinç kendi sevinciydi. Olsun, yine de bunu paylaşmaya can atıyordu.

Amir beyi de bu meseleyle alakası olmadığına, yalnızca genç kadına olan ilgisi sebebiyle hâlâ burada olduğuna ikna edinceye kadar akla kararı seçmişti. Aynı devlete bağlı iki kurumun birbirinden bunca kopuk çalışması komik geliyordu adama; fakat o yine de Türkiye'de yaşanan trajikomik öykülere alışkındı, böylece kabullenmişti. Bu kabulde muhtemelen annesinden almış olduğu muhafazakâr genlerin de etkisi olabilirdi.

Bütün akşam boyunca ağlamaktan, çırpınmaktan bitap düşmüş olan kadın, çok geçmeden, iyi geceler dileyip yatmaya çekildi. İlhan bir süre televizyon seyredip günün gelişmelerini izledikten sonra, yatmaya karar verdi. Kanepeyi çekip yatağa dönüştürdü. İçerden bir yastık ve pike getirdi. Neredeyse başını yatağa koyarken uyudu ve hafifçe horlamaya başladı.

Evin içinde horlama sesini saymazsak çıt çıkmıyordu, saat üç suları olmalıydı. Birden, üzerine günlük kıyafetini giymiş genç kadın salon kapısında belirdi. Gürültü yapmaktan sakınarak, İlhan'ın üzerinden çıkarıp sandalyenin üzerine gelişigüzel attığı kıyafetlerini el yordamıyla yokladı. Pantolon ceplerini kontrol etti, sonra aradığı her neyse bulmuş olarak, yine parmaklarının ucunda salondan, evden çıktı. Kapıyı ardından son derece

ihтимamla kapattı. Dışarıda hafif bir esinti başlamıştı. Ay ışığı, bomboş Serencebey yokuşunu gündüz gibi aydınlatıyordu.

Telefon sesine uyandığında saat dokuza geliyordu. Fakat bu yabancı telefon sesine anlam veremedi ilkin. Sonra, yanında yatan adamı gördü; telefon çalmaya devam ediyordu, salonda bir yerlerde olmalıydı. Yataktan doğrulup üzerine yerde duran uzun tişörtü geçirdi Salona doğru koşturdu. Bu arada telefon susmuştu. Bugün günlerden ne diye düşünüyordu, sanki çok mühimmiş gibi.

Banyoya gitmek için antreye döndüğünde gözü aynadaki aksine takıldı. Tıpkı yaramaz bir çocuğa benziyordu, saçları her zamanki gibi dağılıp kabarmıştı ama bir başka ısıltı, değişik bir zarafet vardı bu sel fer. Gülümseyerek banyoya yollandı, tuvaletini yaptı, yüzünü bol suyla yıkadı. Yüzünü kurularken aynada gözlerinin taa içine doğru baktı. Mutluluktan ıslıl ıslıl olmuşlardı, son senelerde ilk kez bu kadar güze görüyordu kendisini. Ayaklarının ucuna basarak yatak odasına geri döndü. Adam, yatış pozisyonunu değiştirmişti. Yüzükoyun, sol kolu kendi tarafını tamamen kapatacak şekilde uzanmıştı. Kılsız sırtı ve omuzları, bordo perdeden vuran ışık altında pespembe duruyordu. Onu uyandırmadan, yatağın ucuna sığılmaya çalıştı. "Sabah uyandığında hâlâ dokunmak, sarılmak istediğin birinin yanında olmak güzel!" diye düşündü. Bu duyguyu uzun zamandır tatmamıştı. Geçmişin gizli ve karanlık parçasına gömülmüştü güzel hatıralar. Bir süre onun düzenli nefes alışverişlerini dinledi, yakışıklı fakat sert yüz hatlarını seyretti. Belki de onu ilk gördüğü anda, o karakol odasında, şu anı bilmişti. Bazı şeyler kaçınılmaz olarak ilerliyordu, siz umursamadığınızı zannetseniz de, olacak olan oluyordu.

Adam aniden yan döndü ve kadını kendine çekti. Onu öylesine sıkı bastırdı ki göğsüne, bir an nefessiz kaldığını zannedip panikledi. Hava iyice ısınmıştı ve erkekler kesinlikle kış günleri için ideal olabilirdi. Birkaç dakika böyle bekleyip, sonra kollardan kurtulmaya çalıştı, ama nafi! Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, uyanmıştı ve muzip bir çocuk gülümseyişiyle kadını süzüyordu. Uzun uzun öpüştüler. "Güne başlamanın bundan daha güzel bir yolu olabilir mi!" diye sordu kadın içinden.

"Ne zamandan beri..." diye başladığı cümlemin sonunu adam getirdi;

"Karakolda seni ilk gördüğüm andan beri." Burnunu kadının kuş yuvası kabarıklığındaki saçlarının içine gömdü.

"Kokuna bayılıyorum."

"Hiç belli etmedin."

"Etmemeye çalıştım, evet; ama başarılı olduğumu sanmam."

Bir saat sonra, duşlarını yapmış, balkona oturmuşlardı. Ellerinde kahve kupaları ve birkaç acil durum bisküvisi. Çünkü Alev tatile gitmeden önce, buzdolabını hemen hemen boşaltmıştı, kahvaltılık malzeme yoktu. Az önce yağmur yağdığından balkon ıslak, hava hoş bir limonata serinliğindeydi. Terasın alçak duvarına dizili pembe ve beyaz sakız sardunyalı, hep bir ağızdan cıkcıklemeye durmuş olan kuşlarla ortaklık kurmuş, bir aşkın doğuşunu selamlıyorlardı. Marmara'nın mavi suları güneşle altın bir göl gibi parlıyordu.

"Burada yağmur, orada güneş..." dedi kadın, başıyla Boğaz'ın ötesinden görünen açık denizi işaret ederek. "Hayatımız gibi..." diye mırıldandı adam, bileğinde olmayan saatine göz atarken. Bu bilinçsiz hareket Alev'e, sabah uyandığından beri bir kez dahi aklına gelmemiş olan önceki günün hatıralarını bir hamlede savurup getirdi. Yüzünden hafif bir gölge geçti. Yapılacak, açıklanacak çok şey vardı.

İçerden cep telefonu çalmaya başladı, bu kez kadınınkıydı. Alev çevik bir hareketle adamın kucağına uzatmış olduğu bacaklarını çekti, hızla içeri yönelirken, "Sabah senin telefonunla uyandım ben..." dedi. Bu kez telefon susmadan yetmişmişti, ancak kendisini bir felaket haberi bekliyordu

"Aloo... Alev Hanım merhaba, Binnur ben. Size üzücü bir haberim var maalesef... Sizin küçük kızın babası... Onu ölü bulduk az önce, üzerindeki nüfus cüzdanından öğrendim ismini, Rıfat Darıca, doğru değil mi?"

Alev'in nutku tutulmuştu, "Ne çabuk buldunuz!" diyecekken, kendini tuttu.

"Eevet, Rıfat Darıca; nerede buldunuz onu?" Bodrumda olmasın, lütfen Allah'ım!

"Havuzda bulduk, daha doğrusu bahçıvan bulmuş." Ohh çok şükür!

"Boğulmuş mu? Ama nasıl! Küçük bir havuz o!"

"Hayır, bıçaklanmış, sonra havuza atılmış ya da düşmüş, şimdilik bilemiyoruz. Şile Polis Merkezine haber verdim, sanırım az sonra burada olurlar. Ahmet Efendi bilmeden kenara çıkarmış cesedi, şu anda çimlerin üzerinde yatıyor. Bizim için tam bir şok oldu. Size haber vermek istedim, bilmek istersiniz diye. Hem, aniden çocukla dönersiniz bilmeden diye, şey oldum biraz."

"Bıçaklanmış demek, inanamıyorum!"

Bu arada yanına gelmiş olan adam, sorgu dolu gözlerle kendine bakıyordu

"Peki, ben de hemen geliyorum Binnur Hanım, siz telaş etmeyin, çocuğu annesine teslim ettik zaten; yanımda olmayacak. Teşekkür ederim aradığınız için."

Olanları adama aktarırken, dünkü olayı sakladığına bin pişman olmuştu, fakat oraya varmadan bunu ona söylemeliydi mutlaka. Arama yaptıklarında bodrumu ve meyve bıçağını bulacaklardı şüphesiz. "Aman tanrım, bir de katil mi oldum şimdi!" diye çığlıklar atıyordu içinden. Yalnız kalmalıydı, düşünmeliydi biraz.

"Hemen yola çıkmalıyız, üzerimi giyinmeliyim!" diyerek odaya kaçtı. "Acil bir plan yapmalıyım, bunu şimdi söylemem daha uygun herhalde. Fakat nasıl? Artık durumu anlatmam da beni kurtaramaz; dün söyleseydim, belki!.."

Hamit'in telefonla konuştuğunu duyuyordu içerden. "Acele bir işim çıktı, akşama doğru gidip bir yoklarım onu..." dediğini duydu.

Üzerine açık mavi ince bir kot ve beyaz kolsuz bir bluz geçirdi. Çorap çekmecesinde uzun uzun beyaz, uygun bir çorap arandı. Her geçen dakika biraz daha umutsuzluğa düşüyordu, ne halt etmeye inmişti o bodruma sanki, canını zor kurtarmıştı ama katil olmuştu, hem de ne için, kendi ile en ufak ilintisi olmayan bir konu için. "Böyle küçücük bir bıçağın koca bir insanı öldürebileceğine kim inanırdı ki!" diye düşündü. Besbelli, adam yaralı vaziyette bodrumdan çıkmayı başarmış ama havuza düşmüştü. Bu ne talihsiz bir durumdu!

"Sen de hazır mısın?" diye balkondaki adama seslendi.

"Evet, çoktan..." dedi adam, haberdan fazla etkilenmişe benzemiyordu. "Tabii onun için hava hoş!" diye düşünmeden edemedi Alev. Böyle mutlu bir sabahta olacak şey değildi bu, düpedüz şanssızlık, garip bir tecelli!

"Haa, senin Selma'nın telefonunun asıl sahibi alakasız bir adam, yani o seçeneğin fos çıktı. Hani bilmek istersin diye şey edeyim dedim." Sözleri alaycı, gözleri meftundu...

"Hiç... Öyle mi?"

Kafası öylesine meşgul, vicdanı öylesine yaralıydı ki.

"Bir şey unutmadık değil mi? Telefonlarımız?.. Sigara?.." diye seslendi.

"Her zaman bir şey unutulur..." dedi, kapıdan önceden çıkmış olan adam.

Ayağına beyaz spor ayakkabılarını geçirdi, ışıkları ve ocağı kontrol etti kapıyı çekmeden önce. Adam ondan iki basamak önde duruyordu. Birden dönüp onu kucakladı, uzun uzun boynunu kokladı.

"Muhteşem kokuyorsun aşkım, çok güzelsin bugün!" dedi.

Yokuşta durup, epeyce araba anahtarı arandılar; sonunda anahtar Alev'in kırmızı çantasının fermuarlı gözünde bulundu. Geceye dair birçok şey gibi o da öylesine, planlamadan oluvermişti anlaşılan.

Arabaya bindiklerinde Hamit, gömleğinin göğüs cebinde bulmuş olduğu dörde katlı kâğıt parçasını uzattı kadına. "Al bak bakalım, senin kız neler yazmış yine!" dedi gülerek.

"Nedir? Ne zaman? Haaa, dün gece, ayyy, evvelsi gece... Günler geceler arap saçına döndü!" diye söylenerek sayfayı açtı, yüksek sesle okumaya başladı:

Yovil gideli çok olmuştu. Nez saatlerdir algı geçirmez kutusuna kapanmış, öylesine yatıp duruyordu. Yeterlilik sınavını verip vermemenin ne kadar önemli olduğunu düşünüyordu. Bu sınavı g6ç. fiğinde o artık bir çocuk değil bir gözetmen olacaktı ve muhtemelen daha otuz yaşına bile gelmemiş bir bebeği kollarına atacaklardı. "Buna hazır mıyım?" dedi iç sesiyle... Halbuki çocuk sınıfında olmak ne büyük bir nimetti; şımarabilirsin, saklanabilirsin, örnek o man gereken hiç kimse yok vesaire işte!

Örneğin yüz elli ya da iki yüz yaşına kadar uzatabilir miydi çocukluğunu? Kurmacayı bile bile yanlış sürüklese bunu kimse fark edebilir miydi?

Eğitim sistemlerinde zorlayıcılık yoktu, ister istemez üzerinde çalıştığı Dünya dönemini hatırladı; ceza kavramını! Gülümsedi.

İsteksizce yerinden doğruldu, odadan çıkıp, çatıya tırmandı süzülerek. Çatı katında bütün evlerde olduğu gibi tek oda bulunurdu; çıkış kapısı... Odanın ortasında özel bir maden alaşımından yapılmış, içi boş yarım bir silindire benzeyen tek kişilik yatak, bu boyutun çıkış kapısıdır ve buna ihtiyaç duyan her Venüs'ü istediği zaman kapıyı kullanır.

Kararlı adımlarla kapıya ulaşan Nez, sert madeni yatağa uzandı, düğmeye basmadan önce hafif bir iç geçirdi. Başlayan hafif titreşimler giderek hızlandı. Nez önce başının sonra bütün bedeninin bu titreşim içinde kayboluşunu izledi, sağ bacağı biraz yavaş kalmıştı. Kendisini sağ bacadan ibaret gibi algılayışına kıkırdayarak güldü, "Keşke hep orada kalsam!" diye, bu taraftaki son düşüncesine hâkim oldu.

"Saf bilinç bahçesine hoş geldim..." dedi. Buradaki konumu her zaman biraz tuhaf, ama hoş gelirdi ona. Bedensiz bir şey olmak; sanki göz, kulak, ağız, burun ve elleri üst üste konulmuş, zihniyle yapılandırılmış beyaz

küçük bir budak gibi hissedirdi kendini. Ortam, çıldırtıcı ölçüde zevk nüansları ile bezeliydi. Burada her hangi bir şeyi ayırtmak ve tarif etmek mümkün değildi. Söylenebilecek tek şey belki de buydu, yani zevk anaforu... Bu muhteşem yerde her daim kalamamanın sebebi de buydu zaten; uzun süre dayanılmazdı, kendinden geçer ve birden çıkış kapısının madeni soğukluğunda uyanıverirdin.

Bu sebeple elini çabuk tutmalıydı; ve bu boyutta ayırtılabildiği tek şeye, evren tarihi panosuna yöneldi. Bu pano, sayısız renkte ve sonsuz sayıda liflerin yukardan aşağıya ve aşağıdan yukarıya aktığı bir ışık duvardı. Biraz daha yaklaşıp daha dikkatle odaklandığında kendini ışık tayfının içinde buluyordun. İşte o zaman her bir lifin, aslında kişilerden, objelerden ve olaylardan oluştuğunu fark ediyor; istediğin her yeri, her zamanı, genelden başlayıp en ince detayına kadar seyredebiliyordun.

Nez vakit geçirmeden Dünya'yı, 2002 Ağustos'unu, Türkiye'yi, İmrenli'yi, küçük havuzun yanındaki çimleri ve üzerinde seresperpe yatan bıçaklanmış adamı buldu...

"Aman tanrım!" Alev'in sesi zorla çıkmıştı sanki, büyülenmiş gibi elindeki kâğıda bakmaya devam ediyordu. Bu sefer, sakinliği ile ünlü amir bey bile nefesini tuttu;

"Ver bakayım şunu bana!" diyerek, kadının donup kalmış ellerinden çekip aldı kâğıdı. Son cümleyi sesli olarak tekrar okudu. Sanki o okuduğunda bu mantıksızlık gelip geçiverecekti.

"Ne demek oluyor yani bu?" diye saçma bir soru çıktı ağzından, arabayı iyice yavaşlatmıştı, sanki sağa çekip durmak istemiş gibiydi. "Bilmiyorum, anlamıyorum. Gerçekten artık hiçbir şey anlayamıyorum!" dedi, yüzünü iki eliyle sıvazlarken. "Büyücü bu kız! Ya da kâhin... Böyle bir şey işte..." diye ekledi, arabayı normal hızına yükseltirken. Boğazı geçmişlerdi. Nefis bir yaz günüydü, gökyüzünde minicik bir bulut dahi yoktu.

Emirgân sırtlarında, bahçeli, eski, küçük bir evin kapısında uzun boylu, orta yaşlarda bir adam belirdi. Elindeki kabı ve içindekileri sallayarak, "Pisi pisi pisi... Ner'desin Zarife?.." dedi. Belli ki kedisini çağırıyordu. Yuvarlak yüzü başının ön taraflarında azalmış kızıl saçları arkada gürleşiyor ve uzun sayılabilecek bir atkuyruğu oluşturuyordu Giriş kapısının hemen önünde Harley Davidson olduğu her halinden belli dev gibi bir siyah motosiklet, ihtimamla sarılıp sarmalanmış, uyuyordu.

Sonunda kediden ümidi kesen adam, elindeki yiyecek tabağını yere, gündöndülerin yanına bıraktı istemeye istemeye. Çünkü Zarife'yi ele geçirip mıncıklamak, sabah keyiflerinin hiçbirinden geri kalmamak istiyordu.

Ayağındaki terlikleri sürükleyerek mutfak kapısından içeri girdi, kendine kahve suyu koydu. Sonra salona geçip bilgisayarın başına oturdu. Bilgisayarın ekranında akşamdan kalma bir belge hâlâ açık durmaktaydı.

Radyoaktif atık sorunu çözülmemiş miydi?

Nükleer gücün bu en büyük sorununu örtbas etme çabası içindeki reaktör şirketleri, bu soruya olumlu cevap vereceklerdir. Halbuki radyoaktif atık sorunu 50 yıl sonra hâlâ çözülememiştir.

Başlığına ve ilk cümlelerine göz attıktan sonra, metni aşağıya çekip, internete bağlandı, günlük haberlere göz gezdirdi. Bu arada kulağına içerden gelen kaynama sesleri, genzinde "kahve, kahve!.." çığlıkları uyandırdığından, yeniden mutfağa geçip kendine black bir kahve hazırladı; hem de sürahi boyutuna yakın bir kupa ile.

Bir süre maillerine bakıp, boşta kalan eliyle, açık bahçe kapısından içeri süzölmüş ve büyük bir keyifle kucasına yerleşmiş olan Zarife'yi okşadıktan sonra, internet bağlantısını kesti. Mp3'de Mozart çalıyordu; güzel bir gündü. Ayağa kalkıp bilgisayar masasının arkasında duvar dibine üst üste yığılmış dosyaların başına geçti, sabırla bir şey aramaya koyuldu. Öylesine dalmıştı ki, Zarife'yle aynı kapıyı kullanıp içeri girmiş olan heyula yapılı iki adamın, omuz başına gelip kendisini izlediklerini uzunca süre fark edemedi.

Neden sonra, dikkatli bakışlar algısına batmışta irkilerek arkasını döndü ve beklenmeyen ziyaretçilerle burun buruna geldi.

Çömeldiği yerden zarif bir zıplamayla ayağa kalkarken, "Kimsiniz SİZ? Ne arıyorsunuz burada?" diye sordu, korku içermeyen sakin bir sesle.

Adamlar sivil polis olduklarını söyleyip kimliklerini göstermekle işe başladılar. Sorgunun aslı, Sezgin'le olan tanışıklığı üzerine idi. İşe kısaca Sezgin'in öldürülme olayı ile başlayıp, bu sorgulamanın ipuçlarının kendisine kadar ulaştığı ile ilgili hafif bir gözdağı ile devam ettiler. Erdem bu tür güç gösterilerine alışkın gibi görünüyordu, fazla tepki vermedi.

Evet, Sezgin'le arkadaşlar, ama o kadar işte. Olay hakkında bir malumatı yoktu ve ölümüne herhalde onlardan fazla üzülmüştü. Polisler bir yandan görüşmeyi sürdürürken bir yandan bilgisayarını, yanında duran onlarca disket ve CD'yi, duvarları boydan boya kaplamış dosyaları sıkıntıyla süzüyorlardı. Belli ki iyilikle bu adamın ağzından alınacak pek bir laf yoktu ve iş başa düşecekti. Konuşmaları giderek sertleşmeye, üslupları kabalaşmaya başlamıştı. Sonunda iş yumruklara döküldüğünde Erdem, adamların niyetinin pek hayırlı olmadığını anlamak kıvamına erişti. Son bir gayretle kendini dışarı atmayı, en azından komşuların ya da yoldan geçen herhangi birinin dikkatini çekmeyi hedefledi; ama sırtına inen ağır sandalye bu ümidi sona erdirdi. Koca gövdesiyle yere kapaklanırken, muhtemelen başına inecek öldürücüyü darbeyi bekledi. Aynı anda kapının zili çaldı...

Sabah erken uyandılar. Daha dokuzbuçuk olmadan kahvaltuya oturdular. Artık üç kişi olmuşlardı. Lizen, İlhan'a, kendi kızına özlemini hatırlatmıştı. Ona cüzdanında bulunan resmini gösterdiğinde, Lizen nadir kelimelerinden üçüyle mükâfatlandırdı adamı. "Güzel bir kız!"...

Kahvaltıdan sonra Selma, kızını kuaföre götürmek istediğini, saçlarını kestirmeye ve mümkün olursa yeni bir kıyafet alıp, banyo yaptırmasına gerek olduğunu söyledi. Yorgun ama mutlu görünüyordu, göz kapaklarındaki şişler hâlâ kaybolmamıştı. Annelik ona yakışıyor diye düşündü İlhan. Bildiği kadarıyla Selma'nın parası yoktu. Bir miktar para vermek için yaptığı ısrarları reddetmesine şaşırdı, ama üstelemedi.

Hep birlikte evden çıktılar; küçük, geçici bir aile gibi olmuşlardı. İlhan onları kuaförün kapısında bıraktı, önce dönerlerse diye, kapının anahtarını da Selma'ya verdi. Gerisin geri, evin önüne döndü; arabayı az yukarıya bırakmıştı. "Ne kötü park etmişim!" diye düşündü içine binerken, iki gündür arabayı kullanmak gerekmemişti. Bir sigara yakıp derin bir nefes çekti, sonuna kadar indirdiği camdan dışarı üfledi. Önceki gün Erdem'i karagözlüklüye bildirmekten son anda vazgeçmişti. Madem her şeyi pek biliyorlardı, kendileri bulsunlardı o zaman. İçinde bir şeyler yapma isteği vardı. Telefonunu çıkarıp bilinmeyen numaraları aradı, meşguldü. Otuz saniye aralıklarla tekrar tekrar aradı ve sonunda düşürdü.

"Günaydın hanımefendi, Erdem Kızılırmak lütfen." Sonra ilave etti. "Anadolu yakası olabilir... Yok mu? Bir de Avrupa yakasına baksak lütfen." Memure, numarayı bulmuştu. Mekanik sesin bildirdiği numarayı aklına yazdı İlhan; tekrar 118'i çevirdi, bu sefer numarayı verip adres sordu. Torpido gözünden bulduğu kalemle sigara paketinin üzerine not aldı, teşekkür edip kapattı. Emirgân'ın nerede olduğunu hayal meyal biliyordu; askerliğini İstanbul'da yapmıştı.

Neyin ne zaman işe yarayacağını bilemiyorsunuz!

Arabayı çalıştırdı, sanki koltuğu öne gelmişti. Öne arkaya hareket edip yerini ayarladı. Aşağıya inip sahil yoluna çıktı.

Bu olaydaki en şüpheli şahıs olmasına rağmen, Erdem Beye yakınlık duymuştu. Belki bunda doğa hayranlığının ve belgesel film izleme tutkusunun da payı olmuştu. Yol boyunca, birdenbire adamın evinde bitivermesini açıklayacak güzel bir strateji hazırladı. Dâhiyane planı için kendini kutladı, hatta keyfi iyice yerine geldiğinden radyodaki neşeli parçaya iştirak etti.

Adresi bulup arabadan indiğinde, bahçe içindeki Harley'i görünce, doğru yere geldiğinden emin oldu. "Böyle bir adam Palio kullanacak değil herhalde!" diye kendi kendine güldü. Hemen her erkeğin yapabileceği gibi, bir süre motosikletin çevresinde dolaşıp alıcı gözlerle inceledi. İçerden bir gürültü geldiğinde, ayağına sürünüp duran sarkan kediyi seviyordu. Kapıya yaklaşıp zili çaldı. Süratle, hazırladığı senaryoyu aklından geçirdi. Makul bir süre bekleyip, ikinci kez zile dokundu. Günlerden çarşamba olduğundan, eğer mesaili bir çalışması varsa onu evde bulma olasılığı çok düşüktü. Kenardaki, tamamı boşalmamış mama kabına baktı. Şansını üçüncü kez deneyecekken vazgeçip birkaç adım geriledi. İkinci kat pencereleri açıktı. Çiçek tarhının arasından geçip evin yanından dolaştı. Mutfak kapısı hafif aralık durmaktaydı. Kapıyı tıkırdattı ve içeri doğru seslendi "Erdem Bey?..."

Ses yok... "Belki bakkala filan gitmiştir adam, arka kapıyı kedi için açık tutuyor besbelli. İstanbul için iyi cesaret!" diye düşündü. İki dakika kadar kararsızlıkla durakladıktan sonra, içeri girmeye karar verdi; amatör de olsa, o artık bir muhbir ya da ajan adayı değil miydi!

Çaydanlığa dokundu, sıcaktı. Mutfaktan antreye çıktı, doğrudan salon olduğu belli olan camlı kapıya yürüdü. Kulağına bir tıkırtı gelir gibi oldu, durup dinledi. Bir an, dönüp evden çıkmayı düşündü; fakat merakı ağır basmıştı. Salona girip hızla göz gezdirdi. Bilgisayar açıktı, müzik Mozart'tan Bach'a geçmişti!...

Bilgisayara yaklaşırken ayağı bir şeye takıldı, bu kırık bir sandalye ayağına benziyordu. Eline alıp inceledi, gayri muntazam kopmuş bir bacak; sahibini aradı, ama çevrede üç bacaklı bir sandalye göremedi. Tahta parçasını elinden bırakmadan, bilgisayara yaklaştı. Yarıları dolu kahve kupası hâlâ ılıktı. "Burada tuhaf bir şeyler mi olmuş?" diye geçirdi içinden.

Hızla, açık belge kutularına göz attı, başını salladı. Dâhiyane planı suya düşmüştü. Bazen insan umduğıyla değil, bulduğıyla yetiniyordu. Yanda duran disket kutusundan boş bir disket çekti ve kaşla göz arasında hepsini kopyaladı; *mail* kutusunu açıp, gelen/giden/silinen tüm mesajları diskete attı. İçinden bir ses, "Çık buradan artık!" diyordu.

Şansını fazla zorlamamaya karar verdi. Mutfaktan geçerken, merdiven altından gelen bariz bir gürültü duydu. Fakat öylesine suçlu hissediyordu ki kendini, bunun üzerinde durmadı. Açık kapıdan dışarı süzüldü, bahçeyi hızla geçti. Arabasının yanına vardığında rahat bir nefes aldı. Yerine gelen güven hissi ile, telefonunu çıkarıp Erdem'in cep telefonunu tuşladı. Telefon çalışıyordu, işin kötüsü telefonun sesini açıp üst kat penceresinden de duyabiliyordu. Burada kesinlikle normal olmayan bir şeyler olmuştu. Eliyle gömlek cebindeki disketi yokladı. Arabaya binip motoru çalıştırdı. Hareket ettiğinde başını çevirip eve son kez baktı, tülün arkasından bir siluet kendisini izlemekteydi... Ya da ona öyle gelmişti. Bu işe daha fazla burnunu sokması karagözlüklüleri müthiş kızdırabilirdi.

Kafası oldukça karışık olduğundan mıdır nedir, dönüşte yolunu kaybetti İlhan...

Eve döndüğünde kapıyı duvar buldu, henüz dönmemişlerdi; çünkü gidip gelmesi iki saati bile bulmamıştı. Sahile indi yürüyerek, deniz kenarına bir banka oturdu. Denizi, koşuşan insanları ve süzülen tekneleri seyretti bir süre. Karısını aradı, çocukları ile konuştu. Onu özlemişlerdi, ne zaman dönecekti acaba?

Ani bir kararla Hamit Beyi aradı. Amir değil miydi; belki adrese birilerini gönderir, bir araştırma yaptırır. Erdem'in başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Aslında bundan da öte, kendi eylemsizliğinden feci surette rahatsız olmuştu. Kendisi evdeyken belki adam can çekişiyordu. Karagözlüklüyü aramak pek akıl kârı değildi, bu kaçamağını gizlemek en akıllıca iş gibi görünüyordu.

Telefon cevap vermeyince, telefonuna geçen geceden kaydetmiş olduğu Alev'i aradı, belki hâlâ birlikte olabilirlerdi. Telefon ikinci çalışta cevap verdi

"Aloo, buyurun?"

"Alev Hanım, ben İlhan. Kusura bakmayın sizi rahatsız ediyorum, Hamit Beyi aradım aslında, telefonu cevap vermedi."

Şile'yi geçmiş, İmrenli'ye varmak üzereydiler o sırada.

"Aa, merhaba İlhan Bey. Hamit Bey yanımda, araba kullanıyor. Telefon çalmadı, duyardık yoksa." Sonra adama dönerek, "Telefonun açık değil mi? İlhan Bey arıyor," dedi.

"O zaman, size birkaç şey anlatmak istiyorum, lütfen siz amir beye aktarır mısınız?" diye başlayarak; Erdem'i nasıl bulduğunu ve az önceki ziyaretini, kuşkularını dile getirdi. O anlattıkça Alev, cümle cümle Hamit'e aktarıyordu. Bir ara telefonu eliyle kapatarak adama fısıldadı.

"Ona Rıfat'tan bahsedecek miyiz?"

"Hele bir varalım, durumu görelim..." dedi adam.

"İlhan Bey, haber verdiğiniz için Hamit Bey teşekkür ediyor. Hemen bir araştırma ekibi gönderecekmiş, sizi daha sonra arayacak. Lizen nasıl bu arada?"

"Teşekkürler, iyi; annesiyle alışverişe gittiler. Görüşmek üzere o zaman. Umarım kuşkularım boş çıkar ve içim rahatlar. Sizlere iyi günler," deyip kapattı İlhan.

Bir süre daha denizi seyretti, sonra kalkıp Barbaros Bulvarına doğru yürüdü; gözleriyle bir internet kafe aranıyordu, buldu da.

Arabadakiler, konuyu fazla irdeleme imkânı bulamadan köye vardılar. Motelin bahçesinden içeri girip arabayı park ettiler. Ortalık sakin görünüyordu. Arabayı görür görmez restorandan fırlayıp çıkmış olan Binnur Hanım, onlara doğru seyirtirken

"Geciktiniz, polisler az önce onu götürdüler!" diye, yarı yolda durumu haber verdi.

İçeri hep birlikte girip bir masaya oturdular. Binnur hepsine kahve söyledi ve olan biteni heyecanla aktarmaya başladı. "Alışılmadık bir sabah oldu doğrusu, size onu nasıl bulduğumuzu anlatmıştım. Şile polisi birbuçuk saat önce geldi, sizi aradıktan yarım saat sonra filan. Otelin içini, hatta sizin daireyi bile iyice araştırdılar. Merdivenlerde kan izi vardı, onu takip ederek bodrum katına indiler. Sanırım olay orada Geçmiş. Zavallı adam bunca zamandır orada saklanıyordu herhalde. Siz haklıymışsınız Alev Hanım, üç gündür sizleri izliyormuş. Bodrumda bıçaklanmış sanırım; kan izleri, haaa, bir de meyve bıçağı buldular Götürdüler tabii, parmak izleri için. Merdivendeki kan izlerinden vee..."

Burada sıkılarak durakladı biraz... "Bir de sizin yatağınızın üzerindeki kan izlerinden örnek aldılar. Gerçi ben onlara merdivenden düştüğünüzü, kendi kanınız olabileceğini söyledim, ama yine de aldılar. Haklılar tabii, görevlerini yapıyorlar."

Hamit dikkatle Alev'in yüzüne bakıyordu. "Şüphelendi mi acaba?" diye içi hopladı kadının. Bunu daha önce söylemediği için kendine lanetler ediyordu. Yaptığı yalnızca kendini savunmaydı; ama yaralı adamı orada kaderine terk edişi, bunu kimseye anlatmayışı, korkaklığın ya da suinietin daniskası değilse neydi. Bir insan öldürmüştü! Bu, kırk yıl düşünse kendine konduramayacağı bir suçtu. "Demek böyle oluyormuş..." diye geçirdi aklından...

Üstelik, adamın ölmesinin kendini pek üzmediğini, aksine rahatlattığını fark etmek daha da büyük bir utançtı onun için. Bu pekâlâ bir ikinci sayfa haberi olabilir ve kendisi de, "Dünyada ne insanlar var!" diye kendi zanlı fotoğrafına kısaca bakmış olabilir. Onu anlayışla karşılamaya çalışır, "Kim bilir ne sebepleri vardı, onu burada, oturduğum yerde yargılamamalıyım!" diye, aceleyle başka bir sayfaya geçerdi herhalde.

Tabii, haber sayfasında mazlumun, karısının ve küçük kızının, ne zaman çekildiği belli olmayan mutlu günler fotoğrafı da olurdu.

Ağlamak, isyan, tesadüf(!)lerin zalimliği ve daha birçok duyguyla cebelleşmek, üstelik bunu masadaki diğer iki kişiye belli etmeden yapmak için insanüstü bir gayret gösterdi.

Kahveler bitmişti. "Biz biraz müsaade rica edelim..." dedi adam, ayağa kalkarken.

Alev sessizce ve tam bir suçlu gibi itaat etti. Birlikte, konuşmadan merdivenleri tırmanıp Alev'in ikinci kattaki dairesine girdiler. Çarşafı alınmış tek kişilik yatak öylece cırılçıplak sırtıyordu. Kapıyı arkasından kapatırken adam aniden dönüp onu kucakladı. Göğsüne bastırıldı. "Sevgilim, zavallı yavrum!" dedi...

Yarısı yenmiş şeftali, yanında bıçak olmaksızın uyduruk mutfak bankosunun üzerinden ona göz kırptı. Alev daha fazla kendini tutamadı. Adamın güçlü kollar arasında, hâlâ traş losyonu kokan boynuna yaslanmış vaziyette ağlamaya başladı. Aralıksız çalışmaya devam eden kahrolası zihni, "İşte şimdi hapı yuttun kızım!" diyordu. "Aptal gibi kendini ele verdin, senden bir bok olmaz zaten!"

Gözyaşları ve hıçkırıklar arasında, olayı en ince detayına kadar anlattı. Anlatmak kadına iyi gelmişti, rahatlamıştı. "Artık ne olacaksa olsun!" diyordu içinden. Bir süredir sessizce dinlemiş olan adam, ilk kez ve düşünceli bir ses tonuyla konuştu.

"Umarım bunu kendime saklamamı istemeyeceksin benden? Hayatımda önem verdiğim tek şey mesleğimdir. Gerçi önem verdiklerim ikiye çıktı; sen! Evet sen... Eğer böyle bir şey talep edecek olursan..."

Alev telaşla onun sözünü kesti. "Hayır, asla! Olayı dünden bu yana saklamak bile beni ne hallere soktu. Bunu ömrüm boyunca taşımaktansa ölmeyi yeğlerim zaten."

Araya bir suskunluk girdi. İkisi yan yana, çıplak yatağın ucuna ilişmişlerdi. Elleri, sanki kaderleri gibi, birleşmişti.

"Bir avukat bulmalıyım. Tanıdığın iyi bir avukat vardır umarım?" diye sordu.

Cevap vermek yerine, onu sardı yeniden adam. Saçlarına, boynuna, onlarca küçük öpücük kondurdu. "Güven bana..." diye fısıldadı küçük kulağına.

Bu yoğun şefkat anları geçtiğinde, kadın zarif bir hareketle silkinip onun kollarından kurtuldu, ayağa kalkıp çevresine göz attı.

"Artık burada kalmam için bir sebep kalmadı sanırım, tatil bitti... Çocukluğumda sevdiğim bir roman vardı, Kızıl Kadırga; orada geçiyordu, Finito Fiesta! Onu hatırladım birden."

Bir çocuk gibi masumca bakıyordu.

"Haklısın, toparlanalım. Dönüş yolunda Şile Karakolu'na uğrarız, bakalım neler yapmışlar. Ayrıca, bayram bitmedi, daha yeni başlıyor, aşkım!" dedi.

Bazen bir şeyi kaybettiğinizde esas ihtiyacınız olanı bulursunuz.

"Aloo, İlhan Akdamar?"

"Evet benim."

"Araba plakanız 01 NZ 310, beyaz spor BMW?"

"Evet, siz kimsiniz?"

"Ben Emirgân Karakolu'ndan arıyorum, hakkınızda bir ihbar var. Bir saat içinde karakolda olun."

Telefonu kapadığında, "Bu ne hız!" diye düşünüyordu İlhan. "Olayı ihbar eden benim, bir saat içinde ihbar edilene dönüştüm. 'Kulaktan kulağa' oynar gibi..." diye söylendi. Yani şu Hamit, onun ismini vermese olmuyor muydu sanki. "Sanki ben Emirgân Karakolu'na gitmeyi bilmiyordum!.."

Arabayı bıraktığı yerden tekrar çıkarmadan önce eve uğradı; kapıya, biraz gecikeceği ile ilgili bir not ve üzerine kendi ismini yazdığı sarı bir zarf ilişti.

Karakola varıp kendini tanıttığında hemen sorgu odasına alındı. Duydukları, korkutucu olmasının ötesinde, acınacak ölçüde komikti. "Tuzağa düşürüldüm!" İlk tepkisi bu olmuştu. Tabii, ikinci büyük tepkisi de, şu amir bozuntusuna hissettiği delice kızgınlıktı. Bu duyguların hiçbirini dillendirmede; sakın kalmalı, bu işin içinden nasıl sıyrılacağı iyi hesap etmeliydi.

İddia şuydu: Karakola, Erdem'in komşusu olduğunu söyleyen bir kadın telefon etmiş, evde yanlış giden bir şeyler olduğunu, kavga ve bağırtilar duyduğunu, sonra evden çıkan, beyaz BMW'ye binip giden şüpheli bir şahıs gördüğünü ihbar etmişti. Evet, plaka numarasını kaydetmişti tabii. Kadın merak edip evin kapısını çalmış ama cevap yerine inilti duymuştu. Polisin derhal gelip evi kontrol etmeleri gerekiyordu.

Bu ihbar üzerine eve ekip gönderilmiş, Erdem ölü olarak bulunmuştu. Ölüm sebebi başa inen ağır bir darbe gibi görünmekteydi. Ceset Adli Tıp'a gönderilmişti.

İlhan, bu cinayetin tek suçlu adayı gibi durmaktaydı şu an; birisi ya da birileri, onu altın tepsi üzerinde polise ikram etmişlerdi.

İlhan, eve gittiğini, ama Erdem'i bulamadığını, üstelik kendisini hiç tanımadığını, bir kez telefonla görüşmüş olduklarını, görüşme isteğinin Erdem'den geldiğini, eğer yapabilselerdi bu görüşmede muhtemelen doğa sevgisi ve onu koruyup kollamanın detayları üzerine konuşacaklarını anlattı. Fakat bu sözler polisleri ancak güldürdü. İlhan bir avukat bulmak için telefon etmek istediğinde kızdılar. O sonraki işti; önce parmak izleri alındı, fotoğrafları çekildi, dosyası açıldı. Evet, o artık bir katil zanlıydı.

İlhan fena halde ikilemde kalmıştı; suçsuzluğunu kanıtlamak için karagözlüklülerden, 'gizli görev'inden bahsetmesi gerekiyordu; fakat bu kendisine yasaklanmıştı. İkinci seçenek, muhtemelen ona ihanet etmiş olan Hamit'i aramaktı. Tek telefon hakkını, amiri mi, karagözlüklüyü mü aramak için kullanmalıydı?

Polisler, İstanbul'da ne yaptığını, nerede kaldığını sorgularken epeyce sıkıştırdılar. İlhan aniden, onlara Hamit'ten bahsetmeye karar verdi, bu da gizli bir şey değildi herhalde.

"Beşiktaş Amiri Hamit Beyi arayın lütfen, o benimle ilgili her şeyi biliyor. Göreceksiniz ki benimle gereksiz yere vakit kaybediyorsunuz!" dedi, kendi bile inanmadan.

Ne ki, evvelce Alev'in başına gelen nahoş hadise bu kez İlhan'ı beklemekteydi. Beşiktaş Karakolu'nun Hamit isimli bir amiri olmadığı gibi, teşkilatta Hamit Varol isimli bir şahıs dahi yoktu. Bunu öğrenmek İlhan'da şok tesiri yaptı. "Demek, karagözlüklünün amir hakkındaki kinayeli sözcükleri bundanmış..." diye fikir yürüttü. Kendilerini ilk bulduğu şu polis çevirmesi geldi aklına; adam polis değilse bile, hatırı sayılır bir örgütten olmalıydı. Artık kimin polis olduğunu bile seçemediğiniz tuhaf bir yerdi burası.

Aklı çılgın gibi çalışıyordu.

"Olsun, siz yine de onu bir arayın, telefon numarasını ben vereyim. Eğer yetkili değilse, suçludur o zaman. Sizin göreviniz bu değil mi? Suçluları yakalamak!"

"Hatırlattığın için sağ ol mühendis bey!" dedi polislerden genç; olanı. "Ver bakalım şu numarayı."

Daha sonra, iki polis İlhan'ı alıp zaten yakında olan eve götürdüler. Eve nasıl geldiğini, tam olarak ne yaptığını detaylı olarak anlatmasını istiyorlardı. İlhan, verdiği ifadede evin içine girdiği kısmı atlamış olduğundan, şimdi bazı şeyleri anlatmakta zorlanıyordu. Üstelik onlar eve gittiğinde iki kişi evde parmak izi tespiti yapıyordu. Bunu görünce, yaptığı hatayı iyice anladı, bir yerden geri dönmeliydi ama nasıl? Herhalde evde onlarca parmak izi bırakmıştı, "Bu kepezelik!" diye, duyulmayacak bir sesle söylendi. Bir yandan kendisiyle bir kez görüşmesine rağmen kanının ısındığı Erdem'in bu feci sonuna üzülmüyordu. Acaba evden kaçmasa onu kurtarma şansı var mıydı? Bu şüpheler sinirlerini iyice germişti. Nerdeyse katil olduğuna kendisi de inanacaktı.

İçeri girdiklerinde salonu iyice karışık buldu İlhan, üstelik önceki görüşünden öylesine büyük bir fark vardı ki, polislere bunu anlatmadığına bin kere pişman oldu. Duvarlara dayalı onlarca dosyadan biri bile yoktu ortalarda; disketler, CD'ler ve bilgisayarın harddisk kutusu sırta kadem basmıştı. "Kim yaptıysa bu işi, kökten bir temizlik olmuş..." diye geçirdi aklından.

Bahçeye çıktıklarında, çevredeki evlere alıcı gözüyle baktı; acaba böyle bir ihbarı yapacak gerçek bir komşu var mıydı çevrede. Hemen yanında duran aynı genç polise sormadan edemedi. "Memur Bey, ihbarı yapan kişi, ismini vermiş mi? Hani komşu olan; onunla görüşebildiniz mi acaba?" Başıyla karşı evleri işaret ediyordu

"Oldu, tamam, seninle de tanıştırırız bir gün!" diyerek alay etti polis.

"Eğer yardımına gelen biri olmazsa hapı yuttun sen İlhan!" dedi, içinden konuşarak.

Karakola dönüşte, hiç konuşmadan nezarete attılar. Telefon etme isteği, "Sonra!" denilerek geri çevrildi. Sarı duvarlar kirliydi, ağustosta bile iç titretmeyi başarıyordu. Odadaki tek eşya olan demir bankın ucuna ilişti. "Selma, ah Selma!" dedi, duyulacak bir sesle.

Aşk, insanın değer verdikleri arasındaki öncelik sırasını nasıl da değiştirebiliyordu...

Şile Karakolu'ndan öğrenilecek fazla bir şey yoktu; talihsiz adamın cesedi, ölüm sebebinin belirlenmesi ve gerekirse otopsi yapılması için Adli Tıp'a gönderilmişti. Toplanan ipuçları henüz laboratuvara gitmemişti; yarın gönderilebilirdi, henüz rapor hazırlanmamıştı. Alev, arabada düşünceleri ile baş başa kalmıştı. Nedense, olması gerektiği kadar endişeli hissetmiyordu kendisini. Hamit, on dakikada arabaya döndü, öğrendiklerini kısaca aktardı.

Otelde fazla vakit kaybetmemişlerdi. Adam, Alev'in toplanmasına yardım etmiş, Binnur Hanıma dört günlük hesap ödenerek, acele ve üzgün bir veda yaşanmıştı. Bunların hepsi yarım saat içinde olup bitti. Birkaç hafta süreceğini zannettiği tatil, dört günde sona ermişti. Evdeki hesap her zamanki gibi pazara uymamakta inat ediyordu.

Hamit kendisini eve bırakalı bir saati geçmişti. Gitmeden önce, şimdilik sakın olmasını, adli tıp neticesine göre kendisini ifade vermek için gelip götürceğini ve bu arada, tanıdığı iyi bir avukatı da ayarlamaya çalışacağını söylemişti. Bu durum adam için de hiç kolay görünmüyordu.

Bir süredir yeşil kanepede sessizce yatmakta olan Alev ise, her zamankinden daha sakın görünüyordu, üzerine bir soğukkanlılık gelmişti. Ani bir kararla kalkıp telefonu eline aldı, tanıdıkları onun tatilde sanarak arayıp sormuyorlardı. Eh, akraba olarak yalnızca babası vardı, o da bin beşyüz kilometre uzakta, dünyadan bihaber yaşamaktaydı. Rehberden Murat'ın numarasını bulup 'ara' tuşuna bastı.

"Alooo, Murat, merhaba canım."

"Oo, selam, tatil nasıl gidiyor, yoksa kıskandırmak için mi aradın?"

"Hiç sorma Murat, bugün, az önce geri döndüm; başıma neler geldiğine inanamazsın."

"Hadi yaaa? Kötü bişey olmasın da."

"Daha ne olsun, katil oldum!"

"O ne demek öyle? İyi misin sen kuzum, sesin donuk donuk geliyor?"

"Gerçekten, inanılmaz ama böyle, bu kadar basitmiş katil olmak."

"Saçmalama Alev! Sen ne diyorsun Allah aşkına. İşten çıkar çıkmaz hemen yanına geliyorum, evde misin?"

"Hayır hayır gelme, şu an yalnız kalmak istiyorum, hem birazdan gelip beni götürürler herhalde. Haberin olsun istedim, sana bir numara vereceğim, beni bulamazsan, Hamit Bey kanalı ile ulaşırsın artık."

"Bak, bu bir şakaysa çok uzattın ama!"

"Yemin ederim şaka değil. Sana anlatacağım, ama şu anda değil; yapmam gereken önemli bir iş var. Sana bir şey soracağım. Madenler, maden arama gibi konularla ilgili bir tanıdığın var mı? Önemli bir şey danışmak istiyorum."

"Ne anlaşılmaz birisin sen yaaa! Var evet, eski kız arkadaşımın babası maden mühendisi, hatta bir üniversitede eğitim görevlisi galiba."

"Harika, hâlâ görüşüyor musun peki? Benimle görüştürebilir misin adamı?"

"Sanırım ayarlayabilirim, bir soruşturup sana geri döneceğim, tamam mı?"

"Tamamdan da öte, çok teşekkürler."

Telefonu kapatıp internetin başına geçti, arama motorundan "toryum"u arattı.

Epeyce Türkçe, İngilizce kaynak bulunmuştu. Birkaç tanesinin sayfasına giderek kısaca göz gezdirdi. Toryum ve bor konusunda binlerce sayfa olması ilginç geldi. Oysa Alev bu isimleri duymamıştı bile daha önce. İçlerinden birini yazıcıya gönderdi, internet bağlantısını kesti. Murat'tan ya da Hamit'ten bir haber gelmesini beklerken, bir fincan çay alıp elindeki yazıyı dikkatle bir daha okudu.

Toryum rezervi 384 bin ton

Petrol, doğal gaz, kömür gibi yakıt türleri için her yıl milyarlarca dolar ödemek zorunda kalan Türkiye'nin en önemli yeraltı zenginliklerinden, yaklaşık 2 trilyon dolar değerindeki toryum rezervi

değerlendirilemiyor. 40 yılda dünya petrol rezervlerinin tükenecek olması nedeniyle, tüm dünya alternatif enerji kaynakları arayışına hızla devam ederken, Türkiye'de bu konuda yeterli çalışma yapılmıyor. Birçok ülkede, hidrojenle çalışan araçlar, toryum ile çalışan reaktör teknolojileri üzerine yoğun araştırmalar yapılırken, Türkiye'nin en büyük zenginliklerinden olan toryum, gelecek nesilleri bekliyor. Dünya nüfusunun yüzde 1'inden fazlasını oluşturmaya rağmen, toprakları yüzde 0.6, hidrolik kaynakları yüzde 0.5, yenilenmeyen enerji kaynakları yüzde 0.2 oranlarında olan Türkiye, hızla artan nüfusuyla 21. yüzyılda ekonomik ve sosyal problemleri çözümsüzlüğe doğru giden ilk 20 ülkeden biri olarak görülürken, bu durumdan kurtulması için en önemli şansının toryum teknolojisine dayalı enerji üretimi olduğu belirtiliyor.

TORYUM SANTRALLERİNE EVET!..

Türkiye'nin, enerji sorunun çözümünde yeni ve temiz bir kaynağı olarak hidrojen enerjisine yönelmesi gerekmektedir.

Nükleer santraller yüksek teknolojilere dayalı sanayi kuruluşlarıdır ve Türkiye nasıl bir nükleer reaktör seçeceğine dikkat etmelidir. Hindistan'da 2000 yılında toryumla çalışan yeni nesil nükleer santral devreye girdi. Bilindiği gibi dünyada en zengin toryum yatakları Türkiye'dedir ve Türkiye'de zengin uranyum yatakları yoktur. O halde neden Türkiye'de toryumla çalışan bir nükleer santral yapımı düşünülmüyor? Kaldı ki, toryum, uranyuma göre daha tehlikesiz bir maddedir. Türkiye'deki tenoru düşük olan uranyumun zenginleştirilmesine ilişkin bir alt yapı mevcut değildir. Zenginleştirilmiş uranyumun başka ülkelere getirilmesinin maliyeti yüksek olacaktır; hem de dışa bağımlılığı artıracaktır.

Çayından son yudumu alırken ev telefonu çaldı, hemen doğrulup koştu. Arayan Murat'tı ve konuyu halletmişti. Verdiği telefonda hemen Hulki Beyi arayabilirdi, kendisinin haberi vardı. Alev binbir teşekkür etti ve Hamit'in telefonunu ihtiyaten ona iletti.

Başka şeylerle ilgilenmek, içinde bulunduğu feci durumu bir an için de olsa unutturmuştu. Acaba Hamit şu anda neredeydi? Bir gelişme olmuş muydu? Bu yürek sıkıntısıyla Hulki Beyi arayamayacağı hissetti. Çiğnin battığı yer feci halde ağrıyordu, doktorun verdiği ilaçları almadığını hatırladı. Üzerini değiştirmeli, hatta ufak bir çanta hazırlamalıydı kendisine. Belki geceyi karakolda geçirmesi gerekebilirdi. "Bu eve bir daha ne zaman dönebileceğim bile belli değil!" dedi üzüntüyle. Odalarda gezinip eşyaları, kitapları, tabloları seyretti. Bazılarına dokundu yalnızca, bazılarına kokladı. Hava kararmıştı. Soyunup hızlı bir duş aldı, derli toplu bir kıyafet giydi. Bu adam neden aramamıştı kendisini. Tam onu aramaya niyet ederken kapının zili çaldı.

Aşağı kapının otomatına bastı, koşup saçlarını tepeden topladı. Yüzüne bir nemlendirici sürdü aceleyle.

Önce gözetleme deliğinden gelenin kim olduğuna baktı, hemen kapıyı açtı. Kafasındaki dırdırcı ses "Her zaman bu kadar ihtiyatlı olsan bunlar başına gelmeyecek!" diye alay etti.

"Ahh, ne kadar geç kaldın, ben hazırım!" dedi.

Hamit'in yüzü gülüyordu, fakat boynunu ilmiğe çoktan uzatmış olan kadın bu ayrıntıyı hiç fark etmedi.

"Ne için hazırsın peki? Hem, bir hoş geldin kucaklaması yok mu?"

Alev ona çaresizlikle baktı.

"Tamam tamam, sana müjde getirdim aşkım; kesin raporu beklediğim için seni önceden aramak istemedim."

Alev birden duruma aydı.

"Ne? Nasıl yani?"

"Bil bakalım ölüm nedeni neymiş?"

"Lütfen bana acı çekti mi, boğulmuş mu? Ne?"

"Bıçaklanmış!"

"Bu yeni bir şey değil!" Gözlerinde umut ışıkları parlıyor, heyecandan parmaklarının üstüne yükselerek sallanıyordu.

"Evet, bıçaklanmış, ama üç kez! Senin meyve bıçağı yalnızca sağ Kulak memesinin altına rastlamış, biraz derince kesmiş o kadar. Senin bile o yaradan daha çok kanın akmış. Ölüm nedeni, karın boşluğuna iki darbe; ve profesyonel bir bıçakla yapılmış. Yani sen kurtuldun."

Alev bir çığlık atarak adamın boynuna sarıldı. Sanki yeniden doğmuştu. Bu öylesine bir kurtuluştur ki, başka hiçbir şeyle mukayese edilemezdi; bir daha ıvır zıvır hiçbir şeyi dert etmeyeceğine, hayatın fevkalade olduğuna dair saçma sapan birçok cümle sarf etti kapı aralığında. Deliler gibi gülüyordu. Neşesi ve abartılı tepkileri adama da sirayet etmişti. Küçük antrede, içlerinden yükselen müziğe ayak uydurarak dans ettiler bir süre. Kapı hâlâ açıktı ve alt kat komşuları bu işe kim bilir ne diyorlardı.

Biraz yatışınca Alev, bunu kutlamaları gerektiğini söyleyip dolaptan buz gibi bir şarap şişesi çıkardı

"Bak, bu şişeyi kırmızı şarap sevmeme borçluyuz, yoksa kalmazdı, hahaha!"

Demek ki insanın delice sevinebilmesi için, önce eşeğini kaybetmesi gerekiyordu! Üstelik sanallık da hatırlanmıyordu...

Akşam, çok şükür, en azından bir akşam, olaysız geçti, Alev, Hulki Beyi de, toryumu da unutmuştu. Terasta oturup şaraplarını yudumladılar, dans ettiler; müzik güzeldi, hava da. Sabahın dördüne kadar sürdü bu kutlama. Her geçen saniye onları birbirlerine daha çok yaklaştırıyordu. Aşk, tutku, şefkat neredeyse bir yumak haline gelmişti. Her ikisi de bu kadarını ummamıştı, belki de beklemeyince kazanılanlar daha çok görünüyordu.

Yatarken kapatmayı unutmuş olduğundan, cep telefonunun çalışması ile uyandı sabah. "Bu, sabah telefonları da alışkanlık haline geldi artık!" diye söylenerek, sarsak adımlarla salona gitti; telefon orada değildi ve hâlâ çalmaya devam ediyordu. Sonunda terasta, geceden kalma bir sürü boş bardaklar ve sigara paketleri arasında bulup, kapanmadan yetişti.

Arayan Selma'ydı! Telaşlı bir sesle, İlhan'ın gece eve gelmediğini telefonunun cevap vermediğini söyledi. Hayır, gündüz ayrılmışlardı; yalnızca kapıya geç geleceğine dair bir not bırakmıştı. İstanbul'da kimseyi tanımıyordu, ne yapacağını şaşırmıştı. Dışardan, ankesörlü bir telefondan arıyordu.

Konuşurken yatak odasına gelmiş olan Alev, mışıl mışıl uyuyan adama baktı. "Bir de tilki uykusu uyuduğunu söylemiş..." dedi sevecenlikle.

Durumu Hamit Beye iletceğini, haber alabildikleri takdirde uğrayıp bildirebileceğini, merak etmemesini söyledi. Rifat'ın öldüğünü söyleyip söylememekte hâlâ kararsızdı. Hamit'ten izinsiz bir şey yapıp, bir çuval inciri batırmak istemezdi. Fakat içinden bir ses "Kurtuldun, kurtuldunuz Selma!" diye bağırarak istiyordu. Kendini tutup, Lizen'e sevgilerini gönderdi.

Telefonu kapattıktan sonra mutfığa gidip çay için kettle'a su koydu. "Görünen köy kılavuz istemez, sen artık amir beyimizin sekreteri oldun kızım..." dedi yüzünü kurularken. "Yok yok, asistanı, bu daha iyi." Çayı demleyip yatağa döndü, adamın kaslı omuzlarına birkaç öpücük kondurdu.

Çayın demlenme süresi boyunca, yirmi dakika kadar uslu uslu yattı. On gün içinde olanlara inanmak zordu. "Sadece on gün," dedi fısıltıyla. "Nereden nereye geldik."

"Nereye geldik bakalım?" Kollarıyla bedeninin arkasından dolanmış, burnunu ensesine gömmüştü. "Bu koku, bu koku!.." diye söylendi.

"E, parfüm şişemi hediye edeyim sana, istediğin yerde çıkarıp koklarsın işte!" diye kıkırdadı.

"Olmaaazzz, sen olmadan o tek başına hiçbir işe yaramaz."

Kahvaltıyı hızlandırıp terastan içeri kaçmak zorunda kaldılar, çünkü güneş kavuruyordu.

"Acaba İlhan nereye gitmiş olabilir? Bu konuda bir şey yapacak mısın?" dedi Alev, keyif çayından ağzını yakan bir yudum alırken.

"Bilmem ki. Belki sıkılıp memleketine dönmüştür."

"Saçmalama! Böyle habersiz mi? Selma'ya bakışlarını görmedin galiba?"

"Ne varmış bakışlarında? Her erkek böyle genç bir kadınla günler geçirirse biraz etkilenir, hepsi bu..."

"Bakış var, bakış var! Siz erkeklerin pek kavrayamadığı da bu galiba. Her neyse, öyle olmasa bile, geç geleceğim diye not bırakan biri, birdenbire sırı kadem basmaz. Acaba diyorum, dün anlattığı konu ile ilgili bir şey gelmesin başına?"

"Ne gibi? Bir şeye filan mı şahit olmuştur diyorsun? Aslında söylediği yere bir baktıracaktık, kendi derdimize düştük. Neresi demişti, Emirân mı?"

"Evet sanırım; gerçi emin değilim, hafızam pek iyi değildir."

"Yok, ben hatırlıyorum. Karakola bir sorayım, belki bir olay bildirilmiştir. Orada bir arkadaşım olacaktı, Suat... Nasıl, için rahat edecek mi?"

"Edecek de, sanki hatırım için gibi yapıyorsun; İlhan senin davanın bir parçası değil mi sanki?"

"E, artık pek değil, baksana mesajın Selma'ya gitmediği belli oldu."

"Haa, onun için böyle soğuk soğuk duruyorsun sen, insanlara ilgin de böyle midir senin? Yani bir an varlar, sonraki an puff, ha?"

"Neden hırçınlaştın şimdi bi'tanem. Ben yalnızca bu dava ile ilgili olarak ilgimi kaybettim dedim. Herkesle de ayrı ayrı uğraşacak halim yok ki. Yoksa oradan oraya dağılır giderim."

Alev somurtmaya devam ediyordu.

"Peki Rıfat'ın katili ne olacak? Hem, İlhan'ın başının senin davanla ilgili olarak belaya girmedeği ne malum?"

"Tamam tamam, haklısın, birazdan arayacağım."

"Lütfedersiniz!"

"Bak şimdi, iğneli fıçı olduk yine. Bu kâğıtlar da ne böyle? Yine neler peşindesin?"

Alev'in önceki gün yaptığı araştırma ile ilgili sayfa, masanın üze' rinde kalmıştı. Hızla göz gezdirdi. "Demek o gazete haberiyle ilgili bilgi topluyorsun, hem de dünkü trajedi içinde yaptın bunları. Vallahi senden korkulur Alev!" dedi; yüzünde son derece ciddi bir ifade belirmişti.

Alev'in neşesi yerine gelmişti, gelip adamın kucağına oturdu.

"Yine mi benden şüphelendin? Söyle, doğruyu söyle hadi."

"Şüphelensem yeridir de... İlhan'ın bakışlarına dikkat edeceğine, benimkine bir bak istersen!" dedi gülerek.

Alev, "Ooo, kıskançlık da var biraz!.." diyerek adamın kucağından kalktı, masanın karşısına geçip oturdu. Az önceki kâğıdın boş olan tersini çevirip, eline bir kalem aldı.

"Şimdiii, Sayın Amirim, son gelişmeler ışığında size bir *brief* vermek istiyorum, hazır mısınız?"

Hamit, kadının bu şımarık hallerine bayılıyordu; keyifle sandalyenin arkasına yaslandı, gülmek için yüzünü büzüştürüp, ciddi bir ses tonu takınmaya çalıştı.

"Buyurun Alev Hanım, sizi dinliyorum..." dedi.

Alev kâğıdın üst tarafına '1' yazıp yuvarlak içine aldı; bir yandan yazıp bir yandan konuşuyordu.

"Önce, kesinleşenlerden başlıyorum. Selma bu işin içine tesadüfen karışmış; deli kocası, büyücü kızı ile gerçek bir aileymişler. İnsanın kulağına hiç ikna edici gelmiyor ama hadi biz böyle kabul edelim şimdilik. Kameramanın ulaşmak istediği kişi o adammış, neydi ismi?"

"Erdem. Dersinize iyi hazırlanmıyorsunuz küçük hanım!" dedi adam, yalancıkdan azarlayarak.

"Affedersiniz. Erdem bir doğa tutkunuymuş, üstelik nükleer karşıtı bir platformda görev yapıyormuş, İlhan da akıllı ama; o mesajdaki 'doğal katili' kelimesini iyi yakalamış, telefonda K ile L harfi aynı tuşta, daha önce dikkat etmemiştim. Neyse; o zaman, EA'nın gizli konusu, nükleer enerjiyle ilgili olabilir. Üstelik ne hikmetse, aynı günlerde onun toryum bulmak için bir dağ satın aldığını öğreniyoruz. Haa, bu konuda bir uzman buldum; Hulki Bey, maden mühendisiymiş, hem de eğitim görevlisi, telefonunu aldım, arayacağım. Bu arada kesinleşen bir diğer husus, Rıfat'ın birisi ya da birileri tarafından öldürülmüş olması. Demek ki onun peşinde de birileri varmış, ondan ya da Selma'dan bizim gibi şüphelenen birileri; Hay Allah, kim olabilir acaba?" Gösterdiği yapmacık merak ifadesinin komikliği adamı gülümsetti.

"Haa, unutmadan; Rıfat konusunu Selma'ya söylemeyelim mi artık? Telefonda neredeyse söyleyecektim. Artık huzur bulsunlar biraz ha, ne sakıncası olacak ki?"

"Kendi zanlı durumun geçiverince birdenbire alicenaplaştın bakıyorum da!" dedi adam.

"E, öyledir, senelerce yasını tutacak değilim. Ben geriye pek bakmam, eğer baksaydıııııı..." Cümleyi bitirmeden mahzunlaştı.

"Tamam, geçelim bunu, evet sanırım söylemekte bir beis yok artık."

"Devam ediyorum, şimdi mesaja geri dönecek olursak... 'EA bir hain' diye başlıyordu. Acaba adam, bu toryumu başka ülkelere mi kaçırarak, ne bileyim hani, milli hisler açısından, hain olarak addedilebilir o zaman, ne dersin?"

"Bilemiyorum, toryum nedir onu bile bilmiyorum. O yazıda tehlikeli bir şey olmadığı söyleniyor, hatta doğaya uygunluk ve zararsızlık açısından tavsiye bile ediliyor..." dedi Hamit, başıyla kadının elindeki kâğıdı işaret ederek.

"Orası doğru. O zaman, bu mesajın özellikle Erdem'e iletmeye çalışılması, hele o an için, anlamsız bir gayretkeşlik gibi kalıyor. En kısa sürede şu Erdem'i bulup onunla görüşmelisin bence, işin düğüm noktasını o biliyor besbelli!" Durakladı, sonra aceleyle ilave etti. "Bak gördün mü, Emirgân senin için ne kadar önemli!"

"Vallahi tam manasıyla taşı gediğine oturtun, ne diyeyim ben sana şimdi."

"Konudan konuya atlıyorum ama, şimdi aklıma geldi de, ben Rıfat'la boğuşurken başka biri de bizi mi izliyormuş? Ve ben bunların arasından nasıl sıyrıldım yaa!"

"Sıyrıldın mı acaba?" dedi adam düşünceli bir ifade ile.

"Ne yani, ben tehlikede miyim sence? Onlar adamın peşindeydiler, benim değil."

"Umarım öyledir ve umarım benden gizlediğin bir şey yoktur!" dedi, sahici bir şüpheyile.

"Tabii ki yok. O bir kere oldu ve yemin ederim bir daha böyle bir şey olmayacak. Gerçi, asla kelimesi pek hayırlı değilmiş."

"Neden?"

"Kesinlik belirten kelimeler geri tepermiş ve hayat, tükürdüğünü yalatmak için tüm koşulları seferber edermiş!" dedi gülerek.

"Haaa..." dedi adam, bir şey anlamış gibi.

"A, bu arada hep soracağım, unutuyorum; şimdi sen amir olmadığına göre, gerçek kimliğini de afişe etmediğine göre, günlük yaşamın içinde hangi kimlikle varoluyorsun? Ne bileyim, komşun seni ne olarak tanıyor örneğin?"

"Söylerim ama gülmeyeceksin."

"İşte ben de buna söz veremem canımcım!" Daha şimdiden gülmeye başlamıştı.

"Taksim'de küçük bir kitapçı dükkânım var."

"İnanmıyorum, çok tuhaf bir saklanma yeri!" dedi kahkahasını engelleyemeden. "Peki, genelde orada mı olursun?"

"Hayır canım, hemen hiç uğrayamıyorum. Bir elemanım var, o yürütür işi."

"İlginç! Bir bildiğin vardır herhalde..." dedi Alev, masadan doğrulurken, "Neyse, senin programını bilmiyorum ama ben öğle tatili olmadan şu Hulki Beyi arasam iyi olacak!" dedi. Bir eliyle boşalan fincanları, diğeri ile daha şimdiden tepeleme doldurdıkları kül tablasını almıştı.

"Ben çıkmayı düşünüyorum, hem Rıfat'ın raporu hazırlanmıştır, ona bakacağım; hem de uğramam gereken yerler var. Bir ara.seni ifade vermeye götüreceğim, bütün ipuçları seni ele veriyor, bundan kaçamayız; ama korkma, sanırım bunu halledebiliriz. Ha, bir de Suat'ı arayacağım. İlhan'dan bir haber alırsam seni ararım merak etme. Sakın yalnız başına Selma'ya filan gideyim deme, onun çevresi oldukça bulanık, şansını zorlama, olur mu bebeğim; anlaştık mı?"

"Tamam, bir daha bu kadar tedbirsiz olmayacağım, en azından dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Aferin sana, benim yaramaz dedektifim. Hadi gitmeden bana bir öpücük ver, ver ki işlerim yolunda gitsin."

Alev buna dünden razıydı...

...

Adamı yolcu ettikten sonra kendine bir kahve yaptı, telefonu önüne aldı; bir türlü arama işlemine geçemiyordu, sanki akıllı bir yerde takılmıştı da ne olduğunu bulamıyordu.

Sonunda her zaman yaptığı gibi, çözümsüz sayfayı aklının bekleme odasına attı, telefonu tuşladı.

"Aloo, Hulki Beyle görüşmek isterdim, ben Alev Acar..." dedi, profesyonel bir ses tonu takınarak.

"Merhaba Alev Hanım, ben Hulki, dün arayacaktınız beni?"

"Merhaba efendim, çok affedersiniz, dün çok önemli bir durum oldu arayamadım. Umarım şu anda müsaitsinizdir."

"Evet, tabii, doğrusu ne öğrenmek istediğinizi de merak ettim."

"Toryum ile ilgili bazı şeyler sormak istiyorum. Gerçi internetten bazı bilgiler edindim ama yine de aklıma takılan bazı sorular var, olabilir mi?"

"Tabii neden olmasın, bildiğim bir şeylerse... Size ne için gerekiyor bu bilgiler, tez filan mı hazırlıyorsunuz?"

"Doğru tahmin ettiniz, ben değil ama kuzenim böyle bir proje hazırlıyormuş, benden yardım istedi, biraz utangaçtır da."

"Anlıyorum... E, buyurun o zaman Alev Hanım."

"Öncelikle toryumun tam tarifi nedir, yani ana işlevi nedir, onu sorayım."

"Efendim, toryum bir nükleer yakıt hammaddesidir. Ancak sırasını beklemektedir; çünkü ortada bir çevrim problemi var. Toryum232 bazı proseslerle uranyum233'e dönüştürülebilmektedir. Bu ise uranyum235 gibi parçalanabilir bir maddedir. Parçalanmak nedir? Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi büyük bir enerjinin açığa çıkması demektir. Takip edebiliyor musunuz?"

"Evet, not alıyorum efendim."

"Yakıt çevrimi nedeniyle, bugün için toryumla çalışan, ticari ölçekte santraller bulunmuyor."

"Dünyada da mı yok?"

"Evet, maalesef, sadece prototipler var; durun bakayım, İngiltere, Amerika ha bir de Almanya'da deniyor. Bir tane de Hindistan da var mıydı, şimdi emin olamadım."

"Peki, ülkemizde halen toryum çıkarılan yatak var mı?"

"Hayır efendim, bildiğim kadarı ile tüm dünyada da bu amaçlı yatak yok. Halen enerji hammaddesi olarak kullanılmadığından, değişik kullanım alanları için gereken mühim olmayan miktar, monazitten yan ürün olarak elde ediliyor. Yani sadece toryum için işletilen yatak şimdilik yok."

"Öğrendiğim kadarıyla Türkiye'de bol miktarda varmış Hocam, doğru mudur bu?"

"Evet, MTA'nın geçmiş yıllarda yaptığı aramalar sonucunda Eskişehir-Sivrihisar yöresinde 380.000 ton toryum cevheri tespit edilmişti. Ancak, cevherin zenginleştirilmesi ile ilgili teknolojik sorunlar halen çözülmüş değil."

"Peki Malatya'da var mıdır acaba?"

"A, evet, onu unuttum, Malatya-Hekimhan'da da benzeri nitelikli bulgular olmuştu."

"Ben geçen gün buna benzer bir haber görmüştüm sanırım, Malatya'da toryum cevheri çıkarılmasıyla ilgili faaliyetler varmış, hatta bir şirket bu yetkiyi almış gibi bir haberdirdi."

"Hiç sanmam efendim, bildiğim kadarı ile bu konudaki tek yetkili devlet'tir ve özel şirketlere arama izni verildiği ile ilgili bir bilgim yok. Belki cevherin zenginleştirilmesi ile ilgili teknolojik deneyler filan yapıyordur ama..."

"Anlıyorum. Gazetede EA grubunun, şey, yani Erol Atun grubunun bu amaçla bir dağ satın aldığı söyleniyordu, yanlış hatırlamıyorsam."

"İlginç! Efendim, basındaki her şeye tam olarak inanmamak gerekiyor, bazen bir konu gerek bilgisizlikten gerekse bazen suiniyetle öyle çarpıtılabiliyor ki, siz de bilirsiniz. Belki o firma başka bir ticari faaliyet yapacaktır, birisi bunu toryumla hopp diye birleştirir."

"Çok haklısınız hocam. Epece vaktinizi aldım. İlginiz için gerçekten minnettarım."

"Ne demek efendim, yardımcı olabildiysem ne mutlu bana; eğer başka bir şey olursa beni aramaktan çekinmeyin lütfen."

Alev telefonu kapattıktan sonra bir süre, aldığı notlara ve internetten kopya ettiği yazıya dalgın dalgın bakıp düşündü, bir yandan elindeki kalemin tepesini kemirmekle meşguldü.

İlhan hayatında ilk kez geceyi nezarethanede geçirmişti, üstelik kimseyi haberdar edemediği için yeni günden de pek ümitli değildi. En çok da Selma için endişeleniyordu. Karagözlüklünün şu ana kadar kendisini kurtarması gerekmiyor muydu? Ne düşüneceğini, kime güveneceğini şaşırmişti.

Saat on'a doğru kendisini yeniden sorgu odasına aldılar. Önceki gün sorgusunu yapan iki polise bir de amir eklenmişti bu kez. Haberler kötüydü; İlhan'ın parmak izleri evin içindeki pek çok yerde tespit edilmişti, özellikle de cinayet aleti olarak belirlenen sandalye bacağı, Şüpheye mahal bırakmayacak şekilde parmak izlerini taşıyordu.

Bu durumda İlhan, paşa paşa, ilk ifadesini değiştirmek ve durumla ilgili gerçeği anlatmak zorunda kaldı. Bunu neden saklamıştı; çünkü ev sahibinden izinsiz olarak haneye girmenin suç olduğunu biliyordu.

Cinayeti onun işlediğini söyletmek için dört saat kadar uğraşan ekip, sonunda ara vermek zorunda kaldı.

Avukatını ya da her kimi istiyorsa aramasına izin verdiklerinde, İlhan harap olmuş zihni ve duyguları arasında yeniden büyük bir ikileme düştü. Sonunda karagözlüklünün telefonunu çevirdi, telefon 'ulaşamıyor' mesajı verdi. İkinci ve üçüncü denemeleri de farklı bir sonuç vermedi.

Tamamen kaderine terk edilmişti. Bu büyük bir yıkım oldu adam için. Ailesine haber vermek istemiyordu, kendisi için tek seçenek olarak ablası kalıyordu. İstemeye istemeye onu aradı ve durumu olabildiğince kısa ve basit anlattı. Bir avukata ihtiyacı vardı.

Ablası her zamanki gibi pratikti, melodram yaratmadan tek cümleyle cevap verdi. "Hemen uçağa binip geliyorum, benden önce bir avukat yanında olacak. Sorun yok, merak etme."

Bu görüşmeyi yanında dinlemiş olan polislerden yaşlıca olanı, onu dikkatle süzüyordu. Bakışları sanki, "Ben insan sarrafıyım, benden kaçmaz!" der gibiydi. İlhan, bir cesaretle tekrar Hamit konusuna dönmek istedi.

"Memur bey, lütfen, sizden çok rica ediyorum Hamit'i arayın. Bu konudaki tüm bilgiler onda. Eğer söylediği gibi Emniyet görevlisi değilse, bir şekilde suçun parçasıdır."

Polis, kısa kırmızı Marlboro paketinden bir sigara çekerken, "Peki, ver bakalım şu Hamit Beyin telefonunu!" dedi.

İlhan sevinerek Hamit'in telefonunu ezberden söyledi, içine bir ümit gelmişti. Adam masanın etrafından dolaşıp döner koltuğa oturdu, ahizeyi eline alıp numaraları tuşladı.

"Aloo Hamit Bey?" diye sordu, havaya doğru yoğun bir duman bulutu üflerken.

İlhan'ın gerilen sinirleri birden gevşedi, en azından ona ulaşılmıştı.

"Evet, buyurun..." dedi sakın bir ses.

"Beyefendi, burada İlhan Akdamar isimli bir şahıs sizin amir olduğunuzu ve kendisine yardım edeceğinizi söylüyor. Böyle bir kişi tanıyor musunuz?"

"Nereden arıyorsunuz? Kimsiniz? Önce kendinizi tanıtın arkadaşım."

"Ben Emirgân Karakolu'ndan polis memuru Ahmet. Şimdi oldu mu amir bey?" Sorudaki alay biraz ifrata kaçmış gibiydi

"Teşekkür ederim Ahmet Bey, lütfen bana Suat'ı verir misiniz!"

"Suat? Başkomiser Suat mı?" Birden toparlanmış, ses tonunu düzeltmişti.

"Evet, lütfen."

"Bir dakika, hemen bağlıyorum!" deyip, telefonu beklemeye aldı, hızla yerinden kalkıp odadan çıktı, muhtemelen, "Yine belalı bir yere çattık!" diye düşünüyordu. Sabahtan akşama kadar, bu nüfuzlu kişilerle uğraşıp duruyorlardı zaten.

On dakika sonra odaya döndüğünde "Hadi yine, şanslısın; adam Başkomiser'imizin arkadaşı çıktı. Söylesene dünden beri be kardeşim. Bizi yoruyorsun burada. Haaa, bu senin katil olduğun gerçeğini değiştirmes, ama hiç olmazsa ne idiğini bildiğimiz biriyle daha kolay halleşiriz, değil mi ama?" dedi, yumuşamış ses tonu ile. Sonra ilave etti. 'Yak bir sigara, bir de çay söyleyeyim sana."

"Teşekkür ederim memur bey..." dedi İlhan, biraz gevşeyerek. Acaba ablasını hiç aramasa mıydı. Fakat Hamit'in sağı solu belli olmazdı. Belki gelecek ve aleyhine bilgiler verecekti. Artık hiçbirine inancı kalmamıştı. Durum gerçekten çok kritikti. Polislerin elinde öylesine sağlam kanıtlar vardı ki, eğer gerçek katil bulunamazsa, bu ihalenin onun üzerinde kalması işten bile değildi.

"Aloo... Merhaba canım, maalesef haberler kötü, şu senin Erdem Bey öldürülmüş!"

"Nee? Yapma yaa!.. Zavallı adam... Sen haklıymışsın, bu iş gitgide tehlikeli bir hal alıyor, gerçekten üzüldüm. Hep bir adım geride kalıyoruz."

"İkinci bir haber daha var; hem iyi hem kötü."

"Neymiş?"

"İlhan'ı buldum, bu iyi; Erdem'in katil zanlısı olarak tutuklanmış, bu kötü!"

"İnanmıyorum! Serseme döndüm ben, rüyada mıyım neyim. Demek adam endişe etmekte haklıymış."

"Ya da çok iyi rol yapıyor!"

"Yapma Allah aşkına... Dün bendim, bugün İlhan! E bu kadarı da fazla ama!"

"Gerçekten haklısın... Ben de tam seni alıp ifadeye götürecektim ki, karakoldan aradılar; ne yapacağımı bilemiyorum. Neyse, ben programımı bozmayayım yine; hazırlan sen, on beş dakika sonra gelip alacağım seni, tamam mı?"

"Tamam, yolda konuşuruz o zaman."

Beklerken, Alev'in kafası buharlı gemiler gibi fokurdayarak çalışıyordu. "Yorulдум, vallahi yorulдум, bittim ben. Nedir bu, kâbus mu bir türlü uyanamadığımız, bilemiyorum. Bir tek gün olaysız geçmeyecek mi? Durup olayın muhakemesini bile yapamıyoruz. Bir arpa boyu yol alamadık, öldürülen öldürülene..."

Alev'e göre bütün bu olayda tamamen günahsız, tesadüfen işin içine dahil edilmiş iki kişi varsa, kendisi ve İlhan'dı; buna rağmen her ikisi de katil çıkmışlardı. Bu işte kesinlikle bir sakatlık olmalıydı.

Yolda giderlerken bir ara aklına bir şey takıldı; bu, sabah hatırlayamayıp kenara koyduğu şüpheydi aslında.

"Biliyor musun, belki de sen haklısın..." dedi.

"Hangi konuda?"

"İlhan konusunda. Şimdi bu adam, işi gücü olan, normal bir aile babası değil mi? Ne işi var buralarda, takılıp gelmiş kadının peşine ve bu kadar rahat hareket ediyor. Belki bizden sakladığı bir şeyler vardır, günahını almak istemem ama."

"Ben de aynen böyle düşünüyorum, hakkında biraz araştırma yaptım."

"Yaaaa!?"

"Evet, işleri çok kötüymüş, hatta bürosunu kapatmış, tefeciden para almış diyorlar."

"Yapma yaa! Bunu bugün mü öğrendin?"

"Hayır daha önce."

"Çok sıkı ağızlısın ve çok kötüsün!"

"Meslek!"

Gidene kadar tek kelime daha etmedi kadın, somurtup kalmıştı yine.

Neyse ki savcılıkta işler korktuğu kadar kötü gitmedi. Her şeyi dürüstçe ve tüm detayları ile anlattı Alev. Yaraları hâlâ bariz biçimde görünüyordu, daha kolundaki dikiş bile alınmamıştı. Gerçi adamı yaralı halde bodrumda bırakıp kimseye bilgi vermemesi şüpheli bir durumdu, ama savcılık, 'şimdilik' kararı ile, bunun üzerinde fazla durmadı. Muhtemelen bu anlayışlı bir tavırda Hamit'in parmağı vardı.

Ha, bu arada, Alev'i temize çıkaracak, önceden bilmedikleri bir küçük detay daha vardı; Şile Karakolu bunu söylemeyi unutmış olmalıydı. Motelde Alev'in odasına komşu gelmiş olan o çift, akşam saat dokuzda yemekten odaya dönerken merdivende bir adam gördüklerini, pejmürde ve hasta bir görünüşü olduğunu söylemişlerdi. Maktulün fotoğrafını da teşhis etmişlerdi. Bu ifade Alev'i en azından katil zanlısı olmaktan kurtarıyordu.

Çıkışta her ikisi de oldukça rahatlamış görünüyorlardı. Adam, Alev'i eve bırakıp İlhan'a gideceğini söyleyince Alev öyle yalvardı, öyle ısrar etti ki, sonunda Emirgân Karakolu'na birlikte gitmek durumunda kalındı!

Hava oldukça sıcaktı, yağmurlar sonunda bitmişti galiba. Yaz bu. tün haşmetiyle geri gelmişti. Hamit, karakolda İlhan'ın bir arkadaşı olarak bulunduğunu, kendisinin de öyle davranmasını tembih etti. Kimseye bir şey sormamalı, o güzel burnunu kendine saklamalıydı. Alev eliyle ağzına bir fermuar işaretini yaptı. İlhan'ı görmeyi o kadar çok istiyordu ki, her istenene evet diyecek konumdaydı.

Karakola vardıklarında, İlhan'ın ablası henüz gelmemişti fakat gönderdiği avukat duruma el koymuştu bile. Hamit, Başkomiser'in odasına girerken, Alev'in salonda oturup kendini beklemesini söyledi, İlhan'la görüşeceklerinde kendisini de çağıracaklarına söz verdi.

Hamit, Amir Suat'ın odasında yarım saat kadar kalmıştı ki, bir polis gelip kendisini çağırdı, birlikte alt kattaki nezarethaneye indiler. "İstedığınız gibi görüşün..." dedi polis, kapıyı üzerlerinden kilitlerken.

Bu kolaylık, Alev için beklenmedik bir şeydi, ama İlhan için inanılmaz bir sürprizdi.

"Alev Hanım?" dedi, inanmaz bir ses tonuyla.

"Merhaba, geçmiş olsun İlhan Bey, şaşırdınız değil mi? Ama biz insanı kolay terk etmeyiz işte!" dedi kadın, bankın bir ucuna ilişirken.

"Biz? Selma da burada mı?"

"Hayır, Hamit Beyi kastetmiştim. Kendisi Başkomiser'le görüşüyor, arkadaşımıyım sanırım."

"Alev Hanım, siz bu işin ne kadar içindesiniz bilemiyorum, ama şunu söylemeliyim ki, Hamit Bey amir filan değilmiş."

"Biliyorum," dedi Alev, fakat onun yerine ne söyleyeceğini tasarlamış değildi, aceleyle geçiştirdi. "Bu önemli değil, siz neler olduğunu anlatın bana. Durumunuz pek parlak değilmiş duyduğuma göre. Belki bana söylemek istediğiniz bir şeyler vardır. Sizin yerinize severek araştırabilirim. Hem başka gelişmeler de oldu, size anlatacağım..." dedi, bir nevi sırdaş tavırlarıyla.

İlhan, olayı altıncı kez anlatmaya başladı; en az dört kez polislere, bir kez de avukata anlatmıştı. Bitirdiğinde, ilk kez karısı ve çocukları geldi aklına, gözleri yaşardı. Bütün bunların başına geleceğini on gün önce söyleseler, güler geçerdi herhalde.

"Siz Hamit Beye güveniyor musunuz gerçekten?" dedi, gözlerinin içine bakarak.

"Evet kesinlikle!" dedi kadın, hiç duraksamadan.

"Ne zamandan beri tanışıyorsunuz?"

"Yaklaşık on gün herhalde."

"Peki, nasıl emin oluyorsunuz? Kusura bakmayın, her şeyden şüphe eder oldum. Ben Erdem'i sizden başkasına haber vermemiştim, aradan iki saat geçmeden beni nasıl buldular ve suçladılar anlamıyorum. Şu komşu kadın masalına inanmıyorum, eğer beni gördüyse, gerçek katili de görmüş olmalıydı değil mi? Ya da

belki, onu da ihbar etti kadın, fakat polis bunu bana söylemiyor, belki sağlama yapmak istiyor, beni çaresiz bırakıp itiraf ettireceklerini düşünüyorlar. Bilemiyorum..."

"Evet, bu biraz tuhaf; polis komşuları tetkik etmiş olmalı, sanırım Hamit Bey bunu sormuştur. Gerçekten başkasına söylemediniz mi?"

"Hayır söylemedim, yalnızca bir gece önce, belki yanlış numara olabilir kontrol etmek lazım diye Selma'ya bahsettim, o ilgilenmedi bile."

Fakat tam bu esnada İlhan aynı bilgiyi karagözlüklüye de söylemiş olduğunu hatırladı; ama onlar da kendinin yapmış olduğu gibi boş atıp dolu tutturabilirler miydi? Olabilirdi tabii, niye olmasın.

"Peki, Erdem'in kayıtlarında şüpheli bir şey görebildiniz mi?"

"Sizi aradıktan sonra bir internet kafeye gittim, epeyce inceledim. Hemen hepsi nükleer karşıtı söylemler, yazışmalar, Greenpeace ile ortak kampanyalar filan. Öyle özel bir şey bulamadım. Zaten disketi ve print ettiğim birkaç yazıyı, bizim kapıya bıraktım; polis çağırmıştı ya, yanımda durmasın dedim."

"İlhan Bey, bizden gizlediğiniz bir şey mi var?"

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Bilemiyorum, Selma'nın yanındaki konumunuzzz... ne bileyim, bana normal olmayan bir şeyler varmış gibi geliyor."

"Hayır yok."

"Rıfat da öldürüldü, biliyor musunuz?" Dikkatle adamın tepkisini gözlüyordu.

"Nee? Şaka mı bu? Kim? Nerede olmuş?"

Bu sefer, kaçınıcı kez anlatmak sırası Alev'e gelmişti. O anlattıkça İlhan'ın üzerine rahatlık geliyordu, sevindiği apaçık belliydi; hoş, Selma'yı tanıyıp da buna sevinmeyecek kimse var mı diye geçirdi aklından.

"Ölüm saati sabaha karşı dört beş suları olabilirmiş, o saatlerde neredeydiniz siz?"

"Aman, saçmalamayın Alev Hanım. Siz gittikten sonra yattık. Nerede olacağız ki."

"Öyle ya," dedi Alev içinden, "ben de dedektifliğe soyundum yine, Hamit duymasın."

"O zaman, üzerinize bu cinayeti kim yüklemiş olabilir? Aklınıza kimseler geliyor mu?"

"Mesajın yerine varmasını istemeyenlerdir muhtemelen; ama kimdir onlar, hiçbir fikrim yok..." dedi adam masumiyetle.

Fakat Başkomiser Suat belli ki pek böyle düşünmüyordu. Hamit'le yaptığı uzun görüşme sırasında, İlhan'ın bazı konularda çok net olmasına rağmen bazılarında resmen bocaladığını anlatmıştı. Özellikle, Beşiktaş'ta kaldıkları evin kime ait olduğu sorulduğunda kızarıp bozarmış, tutarsız ifadeler vermişti. Güya ev, tatile giden bir arkadaşına aitti, fakat ne biçim bir arkadaşsa, adının Ali olduğundan başka bir bilgi veremiyordu onun hakkında. Birkaç yaz önce tatilde tanışıp arkadaş olduklarını söylemişti. Üstelik evinde kaldığı adamın telefon numarasını hatırlayamamış, yalnızca ithal kâğıt işinde çalıştığını, iş yeri adresini bilmediğini tekrarlayıp durmuştu. Bu ifadeler oldukça müphemdi tabii. Bu sebeple Suat, evi incelemek ve sahibini araştırmak için bir memur göndereceğini söyleyince, Hamit, memuru eve götürmeyi teklif etti; çünkü evde kalmakta olan kadına olayı haber vermek için zaten eve uğrayacaktı.

Komiserin şüphelendiği bir diğer husus ise şuydu; İlhan'a telefon etmesi için izin verdiklerinde, ilk aradığı numarayı birkaç kez denemesine rağmen bulamadığını; daha sonra, ablası olduğunu söylediği kişiyi aradığını ve avukat istediğini anlattı.

İlhan'ın arayıp da bulamadığı telefon numarasını araştırmışlar ve bu cep telefonu numarasının 'mezar taşına ait' olduğunu bulmuşlardı; yani, telefonun sahibi görünen kişi, üç yıl önce ölmüş emekli bir memurdu. Polis bu tür durumlarla sık karşılaştığından, bunun şaibeli bir duruma işaret ettiğinden hemen hemen emindi ve hayır, bu durumu henüz İlhan'a yüzlememişlerdi. Komiser bu yüzleşmeyi, evi ve arabayı iyice inceledikten sonraya bırakmayı tercih ediyordu. Birkaç yalan ifade birden sunulduğunda adamın çözüleceğini, tecrübelerine dayanarak iddia etmekte bir sakınca görmemişti.

Bütün bu bilgileri, birlikte götürecekleri polisi arabalarında beklerken Alev'e anlatmıştı Hamit. Bir süre sonra polis yerine, Başkomiser'in Hamit'i tekrar çağırttığı haberi geldi.

Alev arabada beklemeye devam ederken, hızla içeri giden Hamit'i bir sürpriz bekliyordu. Arka bahçeye almış oldukları spor BMW incelenmiş ve arabada dinleme cihazı tespit edilmişti. İşte bu beklenmedik bir gelişmeydi!

Kırk beş dakika sonra arabaya dönen Hamit, Alev'i arabada bulamayınca şaşırdı. Önce etrafa bakındı, tuvalete ya da bakkala gitmiş olabileceğini düşünerek; fakat kadın ortalarda görünmüyordu. Bir iki dakika kadar oturup bekledikten sonra, telefonu eline alıp Alev'in numarasını tuşladı.

"Aloo, Alev?"

"Merhaba, işin bitti mi? Hemen geliyorum!" dedi telaşlı bir sesle.

Gelmesi yine de on dakikayı buldu. Çekinerek ön koltuğa yerleştiğinde, adamın soran gözlerine karşı daha fazla sessiz kalamayacağını anladı.

"Biliyorum kızacaksın şimdi bana..." diye başladı, iyice alttan alır bir ses tonu ile.

"Neden, ne yaptın ki?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

"Kızmayacağına söz ver önce."

"Hayır, biliyorsun ki böyle bir söz veremem, sen anlat bakalım önce bir..." dedi; endişelenmeye başlamıştı.

"Çok önemli değil canım... Komşuları soruşturdum biraz."

"Ne yaptın?! İnanmıyorum ben sana. Beni telaşlandırmak için söylüyorsun." Bu arada arabayı çalıştırıp hareket etmişti.

"Polis memurunu beklemiyor muyuz?" diye sordu Alev.

"Hayır plan değişti; sen onu bırak şimdi, araya laf karıştırıyorsun!" dedi, bariz biçimde kızgın bir sesle.

"İyi ama, bu da tehlikeli bir şey değildi bence. Erdem'in ev adresini İlhan'la konuşurken öğrenmiştim. Onu gerçekten ihbar eden bir komşu var mı diye merak ettim. Zavallı adam için bu kadarcık bir araştırma yapmam suç mu yani?"

Hamit bir yandan araba kullanırken bir yandan inanamaz gözlerle kadına bakıyordu. Ağzından tek bir söz bile çıkmadı.

"Kaza yapacaksın!" dedi kadın, başıyla yola bakmasını ikaz ederken; bir yandan da yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyordu. Adam yine sessiz kalınca ilave etti.

"Evi görebilecek konumda olan komşulardan hiçbiri böyle bir ihbar yapmamış. Ha, bu arada bir tanesi, iri yarı bir adamın evden bir paket çıkardığını görmüş; ama adamı tarif edemedi, sadece düz ve uzunca siyah saçları varmış. Bulunduğu yerden sokağı göremediği için bir arabaya binip binmediğini de bilmiyor."

"Çok fazla film seyrediyorsun ve bu başına bela açacak!" dedi adam, bıkkınlıkla.

"Hayır, çok dikkatli oldum, yemin ederim."

"Bu senin üzerine vazife değildi, polisin işine karışma bir daha, tamam mı?"

"Tamam." Sesi çok kısık çıkmıştı.

"Duyamadım? Bak Alev, ya o evlerden biri bu cinayeti işleyenlerin konumlandığı bir yer olsaydı? Seni de içeri çekiverselerdi usulca. Kimin ruhu duyacaktı? Ya da dikkatli olmanın bir anlamı kalacak mıydı?"

"Haklısın," dedi. Gerçekten hak verir bir tonda, "Aptallık ettim, özür dilerim." Bir elini adamın vites kolundaki iri elinin üzerine köydü, bu kez gerçekten samimi görünüyordu.

"Seni buraya getirmem bir hataydı zaten," diye söylendi adam. "Senin yanında ben de çocukça davranmaya başladım."

Bir süre sessiz kaldılar. Eve yaklaşırken Hamit planın bir parçasını kadına aktardı, çünkü onun da yardımına ihtiyaç vardı.

İlhan'ın arabasında bulunan dinleme cihazı, evde de böyle bir durumla karşılaşma olasılığını artırmıştı. Bu sebeple Alev, Selma ve çocuğu oyalarken, adam bunu araştıracaktı. Sohbette suya sabuna dokunmayan konuları seçmeli ve İlhan konusunu açıklamayı kendisine bırakmalıydı.

Eve vardıklarında Selma onları büyük bir telaşla karşıladı. "Ne oldu, bir şey bulabildiniz mi acaba? Saatlerdir burada deliye döndüm!" derken, duyduğu endişe gözle görülür ölçüde belirgindi.

"Evet bulduk, fakat haberler iyi değil Selma Hanım. İlhan Beyi katil zanlısı olarak tutuklatmışlar. Erdem Kızılırmak diye biri, onu tanıyor musunuz?"

"Aman tanırım! Hayır ilk kez sizden duyuyorum bu ismi. Fakat nasıl? Gerekçe neymiş?"

"Şimdilik kendisi suçu kabul etmiyor; fakat polisin elinde çok güçlü kanıtlar var. Sanırım o suçlu, Selma Hanım."

"İnanamıyorum! İlhan katil olamaz!" Sesi tam bir katiyet taşıyordu.

"Bizim için de soğuk bir duş oldu bu, belki polis sizin ifadenizi de almak isteyebilir. Çok yorulmuşuz, gitmeden bir kahve molası verelim mi acaba? Tuvaleti kullanabilir miyim Selma Hanım?"

Bu sanki bir işaretti; Alev hemen anakızı mutfaka doğru sürükledi. Hiç ara vermeden konuşuyor, Lizen'e abartılı bir ilgi gösteriyordu. Selma bitkinlikle mutfak masasının yanındaki tabureye çöktü, adeta nutku tutulmuştu.

Kahve hazır olduğunda Alev içeriye seslendi: "Hamit Bey, buraya mı gelirsiniz, yoksa içeri mi getirelim kahveyi?"

"Ben geliyorum!" diye cevapladı adam.

Kahveler içildikten sonra hep birlikte evden çıktılar. Alev, biraz hava almaya ihtiyaçları olduğuna, ayrıca Lizen'e bir astronomi kitabı hediye etmek istediğine onları ikna etmişti. Beşiktaş çarşısına doğru yürüdüler. Alev kitapçıya Lizen'le birlikte girdiğinde, plan gereği, Selma ile Hamit kapıda yalnız kaldılar.

"Selma Hanım, İlhan'ın şu andaki konumu gerçekten çok şüpheli ve bu durumda sizlerin de güven içinde olmayabileceğinizi düşünüyorum. Ayrıca size söylemek istediğim daha önemli bir durum var. Rifat, eski kocanız, ölü olarak bulundu."

"Ne?! Ö-ölmüş mü?" Selma bariz şekilde sallanarak, düşmemek için adamın kolunu yakaladı. "Peki nasıl olmuş?"

"İmrenli'de, Lizen'i bıraktığı otelde, bıçaklanarak öldürülmüş. Sizce bunu kim yapmış olabilir? Bir düşmanı var mıydı? Ya da ondan öldürecek kadar nefret eden biri."

"Düşman değil ama, onun ne olduğunu bilen birkaç kişi vardı tabii, fakat öldürmeye cesaret edecek kişiler değil; örneğin ben, ailem gibi..." Yüzü büyük bir acı ile burulmuştu.

"Anlıyorum. Peki bu olay da size gelen mesajla ilintili olabilir mi?"

"Bilemiyorum, onun bu mesajdan haberi var mıydı ki?"

"Bunu biz de bilmiyoruz aslında. İlhan'ın öldürdüğü iddia edilen adam, mesajın gideceği asıl kişiymiş. Bu sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır, inanın bana hayır. Bu konuda kendimi aptal gibi hissediyorum, her şey çevremde dönüp duruyor ve ben hiçbir şey anlayamıyorum."

"Rifat'ın ölümünü çocuğun yanında söylemek istemedim. Bunu siz yaparsınız bir şekilde diye düşündüm."

"Çok iyisiniz, teşekkür ederim, beni kızıma kavuşturdunuz, size minnettarım Hamit Bey. Bunu ömrümün sonuna kadar unutmayacağım. Allah sizden razı olsun."

"Rica ederim, ben görevimi yapıyorum. Fakat bu aşamada sizin tehlikede olduğunuzu da düşünmeden edemiyorum. Gidebileceğiniz bir yeriniz var mı?"

"Ankara'da bir ablam var. Artık Rifat olmadığına göre, oraya gidebiliriz belki." Birden dalgınlaştı, gözlerinden iki damla yaş süzüldü. "Kim derdi ki bu hikâye de böyle bitecek."

"Evet, hayat işte!" dedi adam, aynı dalgınlıkla. "En azından bu geceyi evde geçirin, fakat kapıyı tanımadığınız kimseye açmayın. Ben devriyeyi uyaracağım, sizin sokağa özellikle dikkat etsinler..." dedi aceleyle; çünkü Alev'le küçük kız neşeyle dükkândan çıkmaktaydılar, ellerinde koca bir poşet vardı.

Anne kızı evlerine bıraktıktan sonra, Ortaköy'e doğru yola çıktılar. Alev'in merakla öğrenmek istediği şey, adamın evde ne bulduğu ile ilgiliydi.

"Evet var, hem de iki tane. Biri salonda, diğeri yatak odasında. Son derece profesyonel aletler..." dedi adam, yüzünü buruşturarak. "Ayrıca, üstünde İlhan'ın adı yazılı bu zarfı da içerde komodinin üzerinde buldum," diye ekledi, içi oldukça dolu görünen sarı zarfı kadına uzatırken.

"A, bu İlhan'ın bahsettiği zari olmalı, Erdem'in evinden kopya ettiği bilgiler."

"Öyle mi dedi?" diye sordu Hamit, kinayeli bir sesle.

"Evet, şimdi eve gidince bakınız, görürsün sen de!" dedi Alev, anlamazlığa vurarak.

"Seni bırakıp gideceğim ben; yapacak çok işim var."

"Tamam. Ha, bu arada aklımda bir şey vardı bir türlü sana söyleyemedim. Hani şu Kır Çiçeği Oteli'ndeki Amerikalı misafir, EA'nın görüştüğü; onun ismini biliyor musun sen?"

"Evet, o gece toplantıda olanların bir listesini almıştım; araştırıyorum."

"A, çok iyi o zaman. Belki tanıdık ya da şüpheli birisi olabilir diye düşünmüştüm ben de. Bir de şu dağ meselesi var, hani altında toryum olduğu iddia edilen. Bence, söylenen yerde ne gibi bir faaliyet var, onu da tetkik etsen iyi olur diyorum."

"Emredersiniz küçükhanım!"

"Alay etme! Ama bu araştırma esnasında orada bulunanları tedirgin etmemelisiniz, bunu fark ettiğimizi anlamalılar, değil mi?" Cevap beklemeden ilave etti. Heyecanla, "Hani, uydu fotoğrafı çekiliyormuş, bu teknoloji sizde de var mı?"

Hamit cevap vermeksizin alaycı bir bakışla süzdü onu.

"Affedersin, ukalalık ediyorum di mi?" Uzanıp adamın kolunu okşadı. "Tamam, sustum işte, uslu bir kız olacağım."

"Duy da inanma!" dedi adam.

Alev, bütün akşamı, İlhan'ın derlediği belgeleri okumakla geçirdi. Bunların büyük bir bölümü İngilizce yazışmalardı. Muhtelif Greenpeace merkezleriyle yapılmış yazışmalar, faaliyet duyuruları, İkitelli radyasyon kazası, Akkuyu Santral ihalesi vesaire. Kadının İngilizcesi eh, idare eder düzeyinde olduğundan, hiçbir detayı kaçırmamak için bir yanına kalın Redhouse sözlüğü almıştı; diğer yanındaki bittikçe tazelediği çay fincanı ile, gözleri ufacık kalana kadar uğraşıp durdu.

İlhan'ın print etmiş olduğu bazı sayfalarda altlarını kalemle çizdiği paragraflar vardı. Acaba adam bunları belli bir amaçla mı yapmıştı, bu bir çeşit mesaj gönderme olabilir miydi? Alev, bu sayfaları tekrar tekrar okudu.

Radyoaktif atık sorunu çözülmemiş miydi?

Nükleer gücün bu en büyük sorununu örtbas etme çabası içindeki reaktör şirketleri, bu soruya olumlu cevap vereceklerdir. Halbuki radyo aktif atık sorunu 50 yıl sonra hâlâ çözülememiştir.

Nükleer şirketlerin broşürlerinde, radyoaktif atıklar için yeraltı son depolama alanlarının "idealize edilmiş" çizimleri bulunur. Fakat dünyanın hiçbir yerinde böyle bir tesis işletilmemektedir. Bunu nedeni ise jeolojik yapıların, depremlerin, su sızıntılarının ya da başka öngörülmeleyen sorunların uzun vadede önceden kestirilemeyen özellikleridir. Hiçbir mühendis, tasarımının 250.000yıldan daha fazla dayanacağı garantisini veremez!

Ya radyoaktif atıkların "yönetimi" konusu?

Atom çağının başındaki birkaç on yıl boyunca, orta ve düşük düzeyde radyoaktif atık varillerinin denizlere atılması sıradan bir olaydı; ta ki bu uluslararası bir anlaşma ile yasaklanıncaya kadar!

Yakıtların yeniden işlenmesi, tükenmiş yakıt çubuklarından nükleer silahlar için doğada bulunmayan plütonyumu ayırtırmaya yarıyordu. Adına hızlı üretken denen ve plütonyumla çalışan çok sayıda özel reaktör kurulması fikri ise 1980'lerde başarısızlığa uğradı. 1996 yılında dünyada atom bombası denemeleri yasaklandığına göre, artık plütonyumu ayırtırmak için mantıklı bir neden kalmamıştır. Bugün Fransa ve İngiltere'deki tesislerde, daha da büyük hacimli yeni radyoaktif atıklar yaratan, havayı ve denizleri radyasyonla kirleten ve atıkların oradan oraya taşınmasına yol açan bu tehlikeli uygulamaya son verilmelidir.

Mevcut insan yapısı maddelerin en radyoaktif, en toksik ve en tehlikelisi olan plütonyum, nükleer enerji üretiminin kaçınılmaz bir sonucudur. Bir toz tanesinden çok daha küçük bir miktar plütonyumun yutulması ya da solunması, ölümcül kanserlere yol açabilir; portakal büyüklüğünde bir plütonyum ise, bir atom bombası yapmak için yeterlidir. Plütonyumun ömrü pratikte sonsuzdur (250.000 yıl). Nükleer teknoloji dünyaya yayıldıkça, nükleer maddelerin yayılması riski de o denli artmıştır.

Sanılanın aksine, bir başka çevre sorunu olan kömür santrallerinden çıkan kül miktarlarını, nükleer santrallerden çıkan radyoaktif atıklarla karşılaştırmak pek de o kadar parlak bir fikir değildir. Nükleer şirketlerin yapmanızı istediği doğrultuda, bu atıkların hacimlerini karşılaştırmaya başlamadan önce, küçük bir siyanür hapının bir insana ne yapabileceğini hesaba katmak akıllıca olacaktır!

Radyoaktif atıklar yalnız nükleer santrallerde mi üretilir?

Hayır, nükleer elektrik üretiminin her aşamasında değişik türde tehlikeli atıklar ortaya çıkar. Küçük bir uranyum yakıt parçası aynı boyuttaki başka bir yakıttan çok daha fazla elektrik sağlıyorsa da, 1 kilogram yakıt elde etmek için, uranyum madenlerinde 500 ile 5000 kilogram radyoaktif kayanın yeryüzüne çıkartılarak işlenmesi gerekiyor. Büyük doğa parçalarını mahveden bu madenlerde, geride bırakılan yüzbinlerce ton katı ve sıvı radyoaktif atık ve radon gazı gibi kanser yapıcı elementlerden, uranyum madencilerinin sağlığını etkileyen diğer tehditlerden, nükleer endüstrinin pırıl pırıl broşürlerinde asla söz edilmez. Yakıtın zenginleştirilmesi ise başka bir radyoaktif atık kaynağıdır. Dahası, işletmeden alındığında reaktörlerin kendileri de radyoaktif atık haline gelirler.

Türkiye'deki eski bir Çevre Bakanının söylediği gibi, dünyanın bütün santrallerinin çıkardığı radyoaktif atıklar "bir kamyon dolusu" mudur?

Ne yazık ki bu sözler gerçek olmaktan çok uzaktır!

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (IAEA) 1997yılı sonunda reaktör sahalarında ya da geçici depolarda, 200.000 ton (~ 10.000 kamyon) tükenmiş yakıt çubuğu olduğunu hesaplamıştır. Yılda ortalama 10.500 ton artan bu rakamın 2010 yılına kadar %70 artarak 340.000 tonu (~ 17.000 kamyon) aşması bekleniyor.

Ortalama 1000 MW gücündeki bir reaktör, bir yılda şu kadar atık üretir: 27 ton yüksek düzeyde radyoaktif atık, 300 ton orta düzeyde radyoaktif atık, 450 ton düşük düzeyde radyoaktif atık. Yani, atıklar tükenmiş yakıt çubuklarıyla sınırlı değildir. Tükenmiş yakıt çubuklarının 10 yıl kadar reaktörün içindeki

soğutma havuzlarında bekletilmesi gerekir. Bunlar daha sonra, lisanslı hiçbir son depolama yeri bulunmadığı için, geçici depolarda bekletilmek zorundadır. ABD'de federal hükümet, Soğuk Savaş'ın ardından, plütonyum ayrıştırmak üzere artık santrallerin radyoaktif atıklarını almadığı ve bunlar tehlikeli bir biçimde "arka bahçelerinde" yığıldığı için, bazı elektrik idareleri devlete milyarlık davalar açmaya başladı.

Bir başka sayfada ise, şu cümlelerin etrafından iki üç kez çerçeve yapmıştı İlhan. "Bunu yaparken ne düşünüyordun acaba?" dedi kadın, cümleyi ikinci kez yüksek sesle okurken.

"Genellikle insanlar, artan riskleri, artan çıkarlar karşılığında kabul etmeye eğilimli olduğundan, nükleer enerji ve ona bağlı atıkların kabulüne giden yol, şiddetli bir enerji kesintisiyle kısaltılabilir." [IAEA Bulletin, Vol. 24,1 (1982) 4]

Hamit geç vakit telefon etmiş ve işlerinin bitmediğini, gece gelemeyeceğini müjdelemişti. Kadının buna canı sıkıldıysa da, gün o kadar yorucu ve şaşırtıcı geçmişti ki bunun üzerinde fazla durmadı. Saat ikiye doğru pes edip yatağın yolunu tuttu. Bütün gece uğraşıp didinmişti, ama dişe dokunur bir şey yoktu bütün bu belgelerde. Eğer gizli bir bilgisi varsa bile, Erdem denen zavallı adam, bunu bilgisayarında apaçık sergilemiyordu herhalde.

Uykuya geçmeden hemen önce İlhan'ı düşündü. Nedense onu bir katil olarak kabul edebilmek zordu. Her ne kadar Hamit buna neredeyse inanmış gibi görünse de...

İlhan'ın ablası o gün uçaklarda yer bulamadığı için gelememiş, ancak sabaha İstanbul'da olabileceği bilgisini İlhan'a, karakoldaki bir polis kanalı ve binbir rica ile iletebilmişti.

İlhan'a kalan ise, biçimsiz bankta ikinci bir gece geçirmek olmuştu. İlhan, başına gelenlere inanmakta güçlük çekiyordu. Neyse ki gündüz iki paket sigara aldırabilmişti ve sigaraları, neredeyse birini söndürmeden diğerini yakarak bitirmek üzereydi. Vakıt sabaha yaklaşıyordu ama onun gözünde bir damla uyku yoktu.

Saat beşe doğru, karakol binasının önünde bir polis devriye arabası durdu. Sürücü koltuğundan inen polis, kapıyı açık bırakarak, ağır ve yorgun bir ifadeyle karakolun merdivenlerini tırmandı; elinde mavi plastik bir dosya tutuyordu. Kapıdaki nöbetçi polise, "İyi nöbetler arkadaş!" dedi, fazla önemsemeden.

"Hayrola bu saatte?" dedi kapıdaki.

"Her zamanki dertler, takipten dönüyorum. Amirim, bu dosyayı Suat başkomisere bırakmamı söylemişti, masasına bırakıp çıkacağım; yorgunluktan anam ağladı!" dedi puflyarak

Kapıdaki, başıyla ne anlama geldiği belli olmayan "Boş ver!" gibisinden bir işaret yaptı.

Salon boştu; içerdeki bir odadan, radyo sesi ve sigara dumanları sızıyordu. Telsizden anlaşılamayan bazı kelimeler dökülürken, adam doğruca merdivenlere yöneldi. Acele etmeden merdivenleri indi. Yan yana üç hücreden ilki boştu, ikincisinde bir sarhoş kendi kusmuğuna yuvarlanmış, debeleniyordu. Üçüncüsündeki adam bankın üzerine uzanmış, sağ kolunu başının altına yastık yapmıştı. Sol elinde tütmeekte olan bir sigara görülebiliyordu.

Adam parmaklığın önünde durdu, ifadesiz bir yüzle içeriyi süzdü, bir an sonra, "Hişşt..." dedi kısık bir sesle. İlhan hemen doğrulup parmaklığa baktı. Susturucudan gelen "bulpp, bulpp..." sesini duymadan önce, sadece bir an gördü polisi.

Adam aynı yorgun tavırlarla merdiveni tırmandı, dış kapıdaki nöbetçinin yanından geçerken hiç başını çevirmeden, "Nedir bu çile yaw, iki gündür döşek yüzü görmedim!" diye söylendi. Arabanın hâlâ açık durmakta olan kapısını sertçe çekti, motoru çalıştırırken sövdüğü, açık pencereden gayet net bir şekilde duyuldu.

Nöbetçi polis, elindeki makineli tüfeğin ağırlığını diğer koluna aktarıırken, bir sigara çıkardı, merdivenin yan tarafına doğru tükürdü.

Bu sefer, bir ufak değişiklikle, kapı ziliyle uyandı Alev. Gözünü kısarak saate göz attı, daha dokuz bile olmamıştı'. Söylenerek kapıya yürüyüp, otomata bastı. Gelen kişinin merdivenleri tırmanmasını beklerken, gözleri tamamen kapalı, duvara dayanarak uyumaya devam etti. Kapının tokmağı fıkırdadığında mecburen gözünü açıp gözetleme deliğinden baktı; Hamit'ti.

"Sen misin?" dedi, çıplak ayaklarını sürüyerek gerisin geri yatağına doğru yürürken. Ve kendini yatağına atıp uyumaya devam etmeden önce şimşek hızıyla bir düşünce geçti aklından. "Bu, sabah uyandırmalarını ve habersiz gelmeleri konuşmalıyım!"

Ayakkabılarını çıkaran adam, kadından epey sonra yatak odasının kıvılcı boyanmış ambiyansına dahil oldu. Üzerindeki yazlık ceketini çıkardı. Kısa kollu gömleğin üzerindeki askılı tabanca kılıfını çözdü, kenara koymadan önce tabancayı çıkarıp güvenlik düğmesini kapattı.

Sonra hızla gömleğinden ve pantolonundan kurtulup, yatağına, çoktan rüya görmeye başlamış kadının yanına düştü. Yorgunluktan bitap görünüyordu. İki dakika sonra uyudu, sol kolunu kadının üstüne atmıştı sanki korumak istemiş gibi.

Saat on bire doğru, kendiliğinden uyandı kadın; önce, derin bir uykuda olduğu anlaşılan adamın ne zaman geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Üzerine geçecek ince bir şeyler aranırken tabancayı gördü. Birdenbire uyandı, heyecanlanmıştı. Elini kılıfın deri yüzeyine, o sanki nazik bir bebekmiş gibi dokundurdu. Sıvazladı. Tabancayı görmek, ona dokunmak için büyük bir istek duydu. Adamdan tarafa sakınımla bakarken, bir yandan kılıfın çıkıcısını açtı. Tabancanın siyah madenine gözleri parlayarak baktı. Cinsini tespit edecek bir bilgiye sahip değildi. "En kısa sürede bu detayları öğrenmeliyim!" diye geçirdi içinden, ne işine yarayacaksa! Şimdi sağ avucuna aldığı iri silahın madeni soğukluğu ince teninden içenlere sızmış, neredeyse bütün vücudunu etkisi altına almıştı.

Kendini oldukça zorlayarak silahın büyüleyici etkisinden kurtulmayı başardı, onu kılıfının içine aceleyle yerleştirdi.

Çayın demlenmesini beklerken, bütün gece üzerinde çalıştığı disketleri, sayfaları topladı. Kâğıdın birinin arkasında bir isim-soyadı vardı. Kadına bir yerlerden tanıdık geliyordu, ama çıkaramadı. İsmi çevresi sayısız dairelere, dörtgenlere alınmıştı. Yan tarafları ise, bunu yapanın uzun uzun düşündüğünü kanıtlarcasına, 'üçgenler, küpler, daha birçok tuhaf karalamalar ile doldurulmuştu.

Adam uyandığında yalnızca kahve içmek istediğini söyledi. Oldukça sıkıntılı görüntüsü Alev'i şüphelendirdi.

"Bir şey mi oldu tatlım?"

"Evet," dedi adam. "Neresinden başlasam," der gibiydi hali.

"Kötü bir şey herhalde? Durumuna bakılırsa!.."

"Gel otur şöyle. Epeyce gelişme oldu bu gece. Her şey İlhan'ın vurulması ile başladı!"

"Neee! Öldü mü yoksa?" Gözleri fincan gibi açılmıştı.

"Hayır, şu anda komada; fakat çok kan kaybetmiş, doktorlar durumunun kritik olduğunu söylüyorlar."

"Ahhh... İşte buna çok üzuldüm. Gerçekten üzuldüm!" Ellerini yüzüne kapatmış, sakinleşmeye çalışıyordu.

Adam onu yanına çekmiş, kollarına almıştı. Bir yandan saçlarını okşarken, ensesine, küçük kulaklarına öpücükler kondurdu. "Üzülme lütfen, belki de ölmez." Bu davranışları, içlerinde bulundukları durumda öyle garip kaçıyor ki, kadın bunun farkına varıp toparlandı. "Evet, inşallah!" dedi, gözlerindeki nemi kurularken.

Bir süre sessiz kaldılar. Kadın, tadı kaçmış kahvaltı sofrağını kaldırırken kendi kendine söylendi. "Suçlandır, sonra öldür. Bilinen bir taktik."

Adam düşünceli gözlerle onun hareketlerini izliyordu. Sonra, "Sanırım baştan beri İlhan'a güvenmekte sen haklıydın!" diye itiraf etti.

Alev bunu sessizlikle karşıladı.

İlhan iki kez vurulmuştu; bunlardan en tehlikelisi göğüs cebindeki antika sigara tabakasına saplandığı için zarar vermemiş, diğeri sol omzunu parçalamıştı. Katil susturucu kullandığından, olay ancak saat altı sularında açığa çıkmıştı. Adamın yaklaşık bir saat kan kaybetmesi, şu andaki ölüm riskinin asıl sebebiydi.

Katil, bir polis kılığında gelmişti, onu görmüş olan nöbetçi polis şu anda onun temsili resmini çizdirmekle uğraşıyordu. Karakolda bir zanlının öldürülme girişimi, camiada tam bir skandalın patlak vermesine sebep olmuştu; tüm gece nöbetçileri zan altındaydılar.

İlhan hastaneye yetiştirilip ameliyata alındıktan yarım saat sonra, ablası Seval Hanım yetişmişti ve tabii, durum onun için ikinci büyük şok olmuştu. Hamit kadını bir köşeye çekip epeyce sıkıştırmıştı; çünkü olayın boyutu giderek genişliyordu ve bir an önce aydınlanmazsa sıranın kimlerde olduğu açıkça hissedilebiliyordu.

Seval Hanım konuşmakta pek nazlanmamıştı, zaten pek dobra bir tarzı vardı. İlhan'ın tefeci ve mafya ilişkisini anlattıktan sonra, çözüm için yaptıkları girişi de fazla sakınmadan aktarmış, yardım istedikleri müşterisinin ismini vermişti. Hayır, gerisini İlhan ona söylememişti

Hamit kadını hastanede bırakıp fırlamıştı, artık her şey zamana karşı yarışmasına bağlıydı. Hep bir adım geride kalmak canına tak etmişti. Seval'in ismini verdiği müşteri, sabahın yedi buçuğunda İzmir'deki evinde tatlı uykusundan uyandırılıp sorguya alınmış ve biraz zorlamayla, ilişkide olduğu 'etkili mercii'nin ismine ulaşılmıştı; Ayhan Kurtar, EA'nın "Kamuoyu oluşturma ve Basınla ilişkiler Danışmanı" olarak biliniyordu.

Alev, bütün bunları, gözleri ve ağzı fincan gibi açılmış şekilde dinleyip sindirdikten sonra, soru bombardımanına girişti.

"O zaman, İlhan ölürse olayın açıklaması çok zor olacak, değil mi?"

"Evet maalesef öyle."

"Peki o adam, Ayhan bi'sey işte, onu sorguladınız mı?"

"Sırası var daha."

"Malatya'daki o dağ?"

"Bakıldı. Prefabrikte inşaat barakaları kurulmuş ve bazı kazılar yapılmış. Henüz detayını alamadım."

"Ben de İlhan'ın notlarına baktım, pek dikkat çekici bir şey yoktu. A, bir dakika; bir isim yazmış kâğıdın arkasına, belki sen tanırısın..." derken, koşarak çalışma odasına geçti, kâğıdı kapıp getirdi. "İşte şu, sana tanıdık geliyor mu?"

Adamın gözleri irileşti.

"Tanıdın galiba?" Sabırsızlıkla sallanıp duruyordu

"Sen.tanıymıyor musun? Devlet Bakanı!.."

"Hadi yaa... İsimlerle aram yoktur, bilmiyor musun. Ee, ne demek sence bu?"

"Peki, belgelerin içinde var mı bu isim?"

"Hayır yok. Yalnızca kâğıdın arkasına karalamış İlhan; baksana ne çok düşünmüş, tuhaf değil mi?"

"Kesinlikle!" dedi adam.

"EA'nın bulunduğu toplantıdaki isimler yanında mı senin?"

"Evet, zaten üç kişi; biri Ayhan Kurtar, diğeri güneydoğu davalarından bilinen aklanmış eski bir korucu başı, ağa. Üçüncüsü de bir Amerikalı, işte ismi, dur şurada bir yerde olacak."

Cüzdanından küçük bir bloknot çıkarmış arıyordu. "Hah... İşte."

"Araştırdınız mı peki?"

"Yurt dışından bilgi istedik, henüz sonuç alamadık."

Sonra aceleyle ayağa kalktı.

"Benim hemen çıkmam gerekiyor, lütfen mümkünse hiç dışarı çıkma. Selma ile kızını alıp buraya getireceğim. Bugün çok hareketli olacak. Sokağa nöbetçi devriyesi göndereceğim. Bak, çok kesin konuşuyorum; kapıyı kimseye açmayacak ve dışarı çıkmayacaksın, tamam mı?"

"Tamam. Sen de bana bir şey için söz ver."

"Neymiş?"

"Bana gelişmeleri telefonla ya da mesajla iletacaksın. O zaman ben de buradan takip edebilirim olayı. Hem, kendine de çok dikkat et, olur mu?"

"Peki, bunu yaparım!" dedi, kışkırtıcı gülümsemesi ile.

Hava dışarıda çok sıcaktı ama Selma'nın merdivenlerini inerken yüzüne serince bir hava çarptı. Önce yokuşun üst başında evi gözlem altına almış olan devriye arabasına uğramıştı. Görünürde bir sorun yokmuş gibiydi. Polisler, Suat'ın hatırlı arkadaşı olarak ona oldukça saygılı davranmışlardı.

Yine de kapının zilini çaldıktan sonra, Selma'nın sesini duyduğu ana kadar tedirginliği sürdü. Selma merak ve ilgiyle onu içeri davet etti. Hamit dosdoğru salona geçip, masanın tam avize altına denk gelen yerine oturdu.

"Merhaba Selma Han'ım, maalesef size pek iyi haberler getiremedim," diye, gür ve kararlı bir sesle söze girdi.

"İlhan'dan mı?" Sesi endişeyle titredi kadının.

"Evet. Korkarım arkadaşınız, hem Erdem'in, hem de kocanızın katlinden sorumlu bulunacak. Bütün delillerin onun aleyhine olduğunu zaten dün de söylemiştim. Bu gece yapılan son sorgusunda bütün bunları kendisi de itiraf etmiş zaten."

"İnanamıyorum! O zaman, tutuklandı yani; kendisi ile görüşmem mümkün mü acaba?"

"Hiç sanmıyorum, resmi işlemler yapılmıştı, ancak sabaha karşı elim bir durum olmuş, sanırım bir şekilde işbirliği yapmış olduğu bir polis tarafından vurulmuş."

"Nasıl! Öldü mü yoksa?"

"Ben çıktığımda durumu kötüydü, komaya girmiş, sanırım kurtulamayacak. Üzgünüm Selma Hanım."

Selma sanki buz tutmuş gibi kalakaldı. O güzel dudakları birbirine kenetlenmiş, yüzü acıyla kasılmıştı. "Ama inanamıyorum, bizden ne istiyormuş bu adam. O kadar da iyi ve kibardı ki; anlayamıyorum, hiçbir şey anlamıyorum..." diye mırıldandı.

"Evet, bu hikâye de böylece sonlandı. Size ve kızınıza bir zarar vermemiş olması sanırım bir mucize. Bu sabah ablası ile görüştüm, akıl sağlığının son zamanlarda pek yerinde olmadığını söyledi, büyük bir bunalım geçiriyormuş. İnsanları anlamak bazen çok zor oluyor, görünüşe aldanmamak lazım. Her neyse, ben sizin durumunuzu ve karşılaşmanızın tamamen tesadüfi olduğunu yetkili komisyere aktardım. Sanırım artık burada kalmanız için bir neden yok. Ya da, Rıfat'ın cenazesi ile ilgilenmek isterseniz?.."

"Hayır, hayır. Bu hiç üzerime vazife değil, onunla ilgilenmiyorum."

"O zaman, ben sizleri gideceğiniz yere göndereyim isterseniz. Bu mesele benim açımdan kapandı."

"Siz harika birisiniz Hamit Bey. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Rica ederim, bu da görevimin bir parçası; ayrıca küçük kıza epeyce yakınlık duymuştum, bana astronomi konusunda oldukça yardımcı oldu. Eğer istiyorsanız siz hazırlanıncaya kadar bekleyeyim," dedi gülümseyerek.

"Peki o zaman, benim pek bir şeyim yok burada, iki dakikada hazır oluruz. Sanırım Ankara'ya gideceğiz, şu durumda yani."

"Nasıl isterseniz, ben sizi terminale bırakabilirim. Gittiğinizde bana bir telefon numarası bildirin yine de, resmi açıdan bir gerek olursa diye."

Gerçekten de beş dakika sonra kapıdan çıktılar, anahtar kapıcıya bırakmakta ısrar etti Selma.

Artık dayanamayacağı ana kadar seyretti A/ez. Tam tarih panosundan çekileceği anda, sol yanında başka bir algı, sanki siyah bir budak hissetti. O da aynen kendisi gibi, aynı noktaya dikkat kesilmişti. Nez bu duruma öylesine şaşırdı ki, geçirdiği duygu sarsılması, aniden frekansının bozulmasına neden oldu ve her zamankinden daha hızlı ve sarsıcı biçimde kendini çıkış kapısının madeni yatağında buldu.

Bir süre kıpırdamadan neler olduğunu anlamaya çalıştı. O bir Orion'luydu, bundan hemen hemen emindi. Enteresan olan, onun kendi kurmacasında ne işi olduğuydu. Onu algıladığı anda, aynı zamanda ne büyük endişe duymakta olduğunu, kızgınlık ve nefret titreşimleri yaydığını da anlamıştı. Bir an onun için üzüldü. Saf bilinç bahçesinin nötr konumunun onun gibi negatif eğitim almakta olan bir Orion'luya ne büyük acı verebileceğini tahmin etmeye çalıştı. Bahçe, her ne kadar kendileri gibi pozitif büyüme tercihinde bulunanlar için zevkten dayanılmayacak bir etki yaratıyorsa da, onlara da tam tersine, katlanılamayacak acı etkisi yapıyordu. Çünkü saf bilinç nötrdü, taraf tutmazdı, varlıkların kendi duygularını, bazı kristallerin yaptığı gibi defalarca artırarak kendilerine iade ederdi.

Yavaş yavaş doğrulup yataktan indi; merdivenleri kayarak inerken, "Ner'desin Yovil!" diye aklından geçirdi. Yovil'e, olan biteni anlatmak için acele ediyordu. İşte olay tam da istediği gibi olmuştu. Kurmacayı eline yüzüne bulaştırmıştı ve bu sınavdan geçemeyeceği artık kesinleşmişti. Bir süre daha yetişkin sınıfına dahil olamayacağı fikrini, son beş basamağı uçarak inmek suretiyle kutladı.

Yovil, "Hemen geliyorum!" demişti, zihnine ulaşan yanıtta.

Onun hemen arkasından salona giren Yovil, "Tebrik ederim A/ez/" diye, yunus balığı gibi cıvıladı.

Şaşkınlıkla ona dönen A/ez, "Neden tebrik ediyorsun ki?" diye başlarken, ondaki farkı hemen hissetti. "Aaa, Yovil!" dedi, çizgi şeklindeki dudaklarına yaygın/bir gülümseyiş yerleştirerek. "Bu benim için büyük bir sürpriz, bunca seneden sonra ha?" diye sordu.

"Evet, sanırım zamanı gelmişti, eril olmayı özlemişim!" dedi, hafif bir utangaçlıkla.

"Neyse, bunu boşver, önemli olan senin başarın..." dedi, zihninin içinde fıkırdayarak.

"Hangi başarıdan bahsediyorsun sen? Haa, bir süre daha erişkinler sınıfından olamayacağım dan herhalde. Evet, ben de çok seviyorum buna."

"Bak sana ne getirdim!" dedi, muzipçe gülümseyerek kenara doğru çekildi. Arkasında, boyunun hizasında, eski devirlere özgü işlemeli antika bir el aynası nazlı nazlı salınıyordu. Yov ona bakarak, Nez'in önüne kadar zihniyle sürükledi.

A/ev aynaya beş saniye kadar aval aval baktı!

Başının üzerindeki açık mavi bant, aynen Yov'un ki gibi mor olmuştu. Bu bantlar, doğumlarından ölümlerine kadar, derilerinin üzerinde sabit olarak dururlar ve kişinin olgunluk titreşimlerine göre renk alırlardı. Evet, görünüşe göre o da artık bir gözetmen olmuştu, hem de bir daha geri dönüşü olmayacak bir şekilde.

"Aaama nasıl oldu bu?" dedi kekeleyerek. "Ben kurmacada başarısız oldum."

"Kim demiş?"

"Beennn... Her şey birbirine girdi, üstelik Orion'lu vardı, benim kurmacamda ne yapıyordum bilemiyorum."

"Senin gibi, canlandırma yapıyordu herhalde..." dedi sakın sakın.

"Fakat, bir şey anlayamıyorum, kimi canlandırıyordu ve neden?"

"Eğer canlandırma kurallarını iyi öğrenmiş olsaydın şimdi bu kadar şaşırmayacaktın. Tarih içinde, pozitif bir varlık bir kurmacanın içinde canlandırma yaparsa, bu, negatif canlandırma hakkı doğurur. Her şey karşılıklıdır, birbiriyle bağlantılıdır. Başka türlü dengede kalınamazdı, değil mi?"

"Haklısın galiba. Tamam, bunu unutmuş olabilirim, ama kurmaca yine de başarısızdı, bu bandı hak etmiyorum bence."

"Tatlım, bu ne senin ne de kimsenin kararı ile oluyor, bunu biliyorsun. Titreşimin yükseldi, bu, otomatik işler, sen de pekâlâ biliyorsun."

"Ama neden? Neyi iyi yaptım?"

"Evet, kurmaca pek iyi değildi, çünkü canlandırma yapman karşıt canlandırmaya sebep oldu, işler karıştı. Ama sanırım frekansını yükselten de bu hikâye değildi zaten."

"Neymiş peki?" diye, göz kapaksız gözlerini kıstı.

"Dönüşte çıkış kapısında düşündüklerin."

"Bilmece gibi konuşmaya başladın Yov, cinsiyetin karakterini değiştirmede!" diye mızıklandı.

"Senin de erişkinliğin şımarıklığını etkilemedi!" diye güldü.

"Eeee?.." dedi Nez, sabırsızlıkla.

"Orion'lunun durumuna üzüldüğün an..." duraksadı. "Onun için. sevgi ve anlayış duyduğun içindi ve bu pozitif kutbiyetini artırdı. İşte, olay bu kadar basit küçüğüm."

"Ama başka ne yapabilirdim ki? Onun bahçedeki durumunu ve çektiği acıyı düşünsene."

"O, negatif eğitim alan biri; acı, nefret kin gibi duygular onun gelişimi için zaten gerekli olan şeyler; fakat bu senin bir negatif yolcusu ile ilk karşılaşman olduğu için bunu düşünemedin ve onun için üzüldün. Ama bir başkası kurmacasını berbat ettiği için ona kızabilirdi..."

"Ve o zaman da kutbiyeti düşerdi... Anlıyorummm..." dedi Nez.

"Artık benden kurtuluyorsun!" dedi Yov, şakacıktan bir serzenişle.

"Evet... Artık başka bir bebe verirler sana, onun kafasını şişirirsin!" dedi, şakayı devam ettirerek.

"Yanıliyorsun, o bebeyi sana verecekler artık. Benim gözetmenlik periyodum seninle sona erdi."

"Aaa, öyle mi?.. Asıl ben seni tebrik etmeliyim o zaman. Desene, artık kurmaca dersi vermeye başlıyorsun? Off off, yazık o zavallı çocuklara, kim bilir ne çeşit çetrefil bilmeceler hazırlarsın sen."

"Güvenin için teşekkürler bebeğim... Pardon, genç arkadaşım..."

"İyi ama, ben sana bir şey anlatmadan sen düşündüklerimi nereden biliyordun? Çıkış kapısında yani?"

"Sen gittiğinden beri dönüşünü bekliyordum aşağıda. Senin ödevin benim de ödevimdi, hâlâ bunu anlamadın mı? Ancak kendi basamağımıza birini çekebildiğimizde, bir basamak yukarı çıkabiliriz."

Nez, yalancılıktan aksiliği bırakıp, Yov'un üstüne atladı; gezegenlerinde adet olduğu üzere, uzun dilini sevgiyle iki gözünün arasına dokundurdu.

"Bunu dün gece mi yazmış?" Okumayı bitirmesine rağmen hâlâ dalgın dalgın seyrediyordu kâğıdı.

"Evet, sanırım; bu sabah buldum onu. Alev Hanım, sizce nedir bu? Bir yorum yapmak beni korkutuyor."

"Lizen değişik bir çocuk, Selma. Pardon, bu hanımlı konuşmayı kaldırmak istiyorum müsaadenle. Bu kâğıtların hepsini biriktirdim. Sen de okudun az önce zaten. Anlam vermekte zorlanıyorum. Fakat o mahut hadiseyi daha olmadan önce yazması, iyice dikkat çekici. Bu durumda onun bir kâhin ya da medyum olduğundan şüphelensek yeridir sanırım."

Selma cevap yerine sıkıntıyla iç geçirdi. Lizen salonda her şeyden habersiz çizgi film izliyordu.

Bazen paylaşılsa bile sırlar ağır gelebilir.

"Ya bu yazılar devam ederse?" dedi çekinerek, Selma.

"Bu yazılar, babası ile birlikteyken başlamıştı değil mi?"

"Evet, öyle. Ben ilk kez şahit oluyorum."

"Kızcağızın yazılardan bir şey anladığını sanmıyorum; fakat neden korkuyor, onu hâlâ anlamış değilim."

"Belki Rıfat onu bu yazılar için cezalandırıyordu. Bazen çok acımasız olabilir o."

"Mantuklu geliyor. Bakarsın bir daha yazmaz."

"İnşallah... Onun normal bir yaşamı olmasını istiyorum. Çok acı çekti yavrucuğum."

Alev elindeki sayfayı diğer bir grup kâğıdın yanına koyarken, "Müsaadenle, ben İlhan'ın bıraktığı disketlere bir daha göz atmak istiyorum. Çay-kahve bir şeyler ister misin? Kendini evinde gibi hisset lütfen!" dedi.

"Teşekkür ederim, sizlere minnettarım. Hamit Beyin evde söylediklerine hiç inanmamıştım zaten, demek o avizede dinleme cihazı vardı, izimi kaybetsinler diye kasıtlı söylemiş o şeyleri! Evin dinlenmesi, İlhan... Bunların sebebi hep o musibet mesaj mı?.. Zavallı adam! İlhan'dan ne zaman haber alırsız acaba?"

"Ben az sonra arayıp öğrenmeye çalışacağım, en az senin kadar endişe ediyorum inan."

Salona geçen genç kadının ardından, yeniden bilgisayara döndü Alev. İki saat kadar, tüm yazışmaları tekrar dikkatle okudu. Tam bırakıp Hamit'e telefon etmeye karar vermişti ki, kısacık bir yazıda tanıdık bir isim görerek, donup kaldı. Bu, sabah Hamit'in kendisine verdiği Amerikalının ismiydi, hem de ta kendisi!

Hızla İngilizce metni okudu. Haber, Alev'in kafasında yüz ampulün aynı anda yanmasına sebep olmuştu. Deli gibi telefona atıldı.

"Aloo, bir şey buldum!" dedi heyecandan tıkanarak.

"Tamam, sakın ol. Az sonra uğrayacağım..." deyip kapattı adam.

Alev'in heyecanı gırtlığına tıkanmıştı. "Ne soğukkanlı adam bu yaa!" diye söylendi. Sonra bunu düşündüğüne pişman oldu, kim bilir neyle uğraşmaktaydı şu an.

Hamit gerçekten de yarım saat sonra eve geldi. İlhan hayatı tehlikeyi atlatmış görünüyordu. Fakat henüz kimseyle görüştürülüyordu.. Hem o, hem de Adana'dan gelmiş olan karısı ve çocukları, titizlikle güvenlik çemberine alınmışlardı. Daha birkaç gün, İlhan'ın komadan çıktığı duyulmamalıydı; Hamit bir kez daha riske girmek istemiyordu.

"Ee, sen söyle bakalım şimdi, ne buldun da şakıyordun kuş gibi öyle?" diye sordu adam, bunca olayın ortasında hâlâ gülümsemesini yitirmemişti.

"Olayı çözdüm ben, gözümüzün önünde duruyormuş aslında."

"Nasıl yani?"

"Bak şimdi; senin Amerikalının ismini, Erdem'in *mail* dosyasında, kısa bir metnin içinde buldum; özetle şöyle diyor, bak okuyorum." El yazısıyla yaptığı tercümeden okudu:

"1996 yılında Almanya'daki radyoaktif atıkların, geçici depolama için Gorleben bölgesine taşınmadan önce, kanunsuz yollardan Tailand'a nakledilmesi için Arthur Green'in arabuluculuk ettiğini, ancak bu girişimin fiyasko ile sonuçlandığını bildiriyor."

Adamın da gözleri parlamıştı.

"Anladın değil mi? Bu Arthur denen adam kendine böyle bir iş edinmiş! Toryum çıkarmak filan hikâyeymiş meğer. Bu, sadece oradaki faaliyeti gizlemek için bir mizansen. EA, o dağın altına radyoaktif atık gömmeye hazırlanıyor." Bir an susup nefeslendi.

"Ve eğer elinizi çabuk tutmazsanız, katil atıklar bir kere Türkiye'ye girdi mi, siz yakalasanız dahi buradan bir yere kıpırdatamazsınız onları. Buna hiçbir ülke izin vermez ve müzakeresi, pazarlığı, sittin sene sürer. Tabii, hangi yoldan geleceğini bilemiyorum. Sanırım en önemli soru bu!"

"Vay canına!" diye söylendi adam, "Şeytanın aklına gelmez bu!"

"Merak ediyordum da, bu hizmetinin karşılığında pek sayın EA ne alacaktı acaba? Büyük bir suç olduğunu düşünmüştüm, ama, doğrusu bu kadarını değil."

"Bu feci bir skandal olacak!" diye söylendi adam. "Bir medya patronu, bir bakan ve kim bilir daha kimler."

"Eh, desene, artık uzun bir süre OTV'den, 'bu bir iftiradır' nutukları dinleyeceğiz. Kuzum, bu OTV'nin O'su ne anlama geliyor? Bunu şimdiye kadar hiç düşünmemişim, ne salağım ben yaa?"

"Orion TV..." dedi adam, hızla evden çıkıp gitmeden önce.

Bizler görünmeyenin anlarıyız.
Görünenin balını delice toplar ve
görünmeyenin yüce altın kovanına depolarız.
Rilke

Günbatımı

Tam üç gün, evden çıkmalarına izin vermemişti Hamit. Bu süre zarfında telefonlar dinlenmiş, uluslararası gizli servisler devreye sokulmuş, dağa baskın düzenlenmişti. Neyse ki suçlamayı temellendirecek kadar kanıt bulunmuştu. Bu olay, ülkenin son yıllarda belki de Susurluk'tan beri yaşanan en büyük skandal olmuştu.

Erol Atun özetle, üç kişinin ölümü, birinin yaralanması olaylarında azmettirici olarak; ayrıca ülkeye radyoaktif madde getirmekten, yasadışı saklama faaliyetine girişmekten, halk sağlığına ve ülke çıkarlarına zarar vermekten, DGM'de yargılanacaktı. Bu kez suçlu, yurt dışına kapağı atacak vakti bulamamıştı. Ya da belki bu işten yakasını kolayca sıyracağından emindi. Bunu ancak zaman gösterebilirdi.

İlhan hâlâ kimse ile görüşürülmüyordu; ancak, Hamit'in yardımıyla onu, bir kral gibi korunduğu hastane odasında bir kez görebildiler. Alev büyük odaya girdiğinde, doktor ve iki asistanı sabah vizitesini henüz bitirmişlerdi. Kadın hemen yatağa ilerledi, kendisine yalnızca beş dakika kalabileceği söylenmişti.

"Büyük geçmiş olsun İlhan Bey, sizi iyi gördüm."

"Teşekkür ederim Alev Hanım, giderek iyileşiyorum sanırım."

Yatağın başı biraz yükseltilmişti, İlhan sağlam olan sağ koluyla bulmaca çözüyordu. Alev'in şaşkınlığına güldü adam. "Alışkanlık işte!" dedi, mahcup bir ifadeyle.

O an Alev'in aklına geldi. Hemen meşhur kırmızı çantasını açıp, beş sayfadan oluşan bir demet kâğıt çıkardı.

"İlhan Bey, siz bulmaca deyince aklıma geldi. Bu kâğıtlar Lizen'in uykusunda yazdığı bir çeşit, ıı, ne desem bilmiyorum; bilimkurgu diyelim. Bakın, bunun ilk sayfası bir sınav sorusuymuş güya. Acaba siz, bunu çözebilir misiniz?"

İlhan ilgiyle baktı, sağ kolundan başka yerini hâlâ kırıpratmadığından, eline vermesi için işaret etti. Hızla sayfaya göz attı.

"Himm, ilginç!" dedi. "En azından, uğraşırım..."

"İyi o zaman!" dedi kadın sevinçle. "Akşamüstü de Selma gelecek ziyaretinize; ona teslim edersiniz artık, tek nüsha çünkü. Onları da bu akşam yolcu edeceğiz inşallah. Tekrar geçmiş olsun, büyük bir badire atlattınız. Odaya girerken kızınızı gördüm, ne kadar şeker maşallah."

Saat beş sularında Selma yalnız başına geldi; Lizen'e izin vermemişlerdi.

Hemen yatağa ilerleyip İlhan'ın sağ elini tuttu, alnına bir öpücük kondurdu. Bir süre sessizlik yaşandı, yoğun anlar...

"Gidiyor olduğunu duydum..." dedi adam, neden sonra.

"Evet gidiyoruz."

"Yeni bir hayata başlayacaksınız... Ankara'ya mı yerleşeceksin?"

"Hayır, ama önce ablama gideceğiz, bazı şeyleri düzenlememiz gerekiyor. Sonra Antalya'ya yerleşmeyi düşünüyorum."

"Antalya mı?" Sağ kaşı hayretle yukarı kalkmıştı. "Ne var orada?"

"Aslında bir şey yok, fakat hep Akdeniz kıyısında yaşamak istemiştin; yeni bir başlangıç için uygun olur diye düşünüyorum. Alev Hanımın orada çok yakın bir arkadaşı varmış, Taner Bey; teknelerle ilgili bir iş yapıyormuş. Bize yardımcı olacağını söyledi. İlk etapta ihtiyacım olan bir iş zaten." Parlak beyaz dişlerini göstererek gülümsedi; gözleri parlıyordu.

"Sana mutluluklar diliyorum Selma, bunu çoktan hakettin sen, üzen de tabii."

"Teşekkür ediyorum. Dışarıda karını ve çocuklarını gördüm, tanıştık. Güzel bir ailen var. Umarım siz de mutlu hayatınıza geri dönersiniz."

"Teşekkür ederim, onları çok özlemişim."

"Biliyorum," dedi. "Bu kâğıtlar nedir? Aa, onlar Lizen'in sayfaları değil mi?"

"Evet, sana geri verecektim. Al."

Selma yan sayfadaki İlhan'ın el yazısıyla ilave etmiş olduğu notları gördü, kıpkırmızı kesildi.

isimler	tarizm	muh. kitapçı	müh. polis	hırs korku	bağlı	gırsz.	marahlı	33	26	35	38	27	katil	ödül	dedektif	âşık	ölü	şehir.
Murg			x	x				x					x					Adana
Savil	x				x					x		x	bingo					Ankara
Grenil	x						x			x				x				İstanbul
Kronel			x				x				x					x		İzmir
Fers		x					x		x							x		Bandırma

Murg.....	Hamit	Sonuçta ödül alır herhalde!	✱
Savil.....	Selma	Katil!!!! Bunu tahmin etmeliydim!?	✱
Grenil.....	Alev	Dedektif gibi hadın!	✱
Kronel.....	İlhan	Buradaki mecnun âşık da benim tabii!	✱
Fers.....	Rifat	Eh bir katil olanca bir de OLU oluyor haliyle!	✱
Selma bunu nasıl yaptı!!!!			✱
*** Bellaz'la buluştuğu o gençten para almış olmalı... Eski bir arkadaş belki! ✱			✱
*** O mağazanın vitrinindeki boy boy avcılık bıçaklarını nasıl atlardım ben! ✱			✱
*** Demek arab akıllanmayı biliyormuş; hadınlar hep kötü park eder!!! Üstelik kolluğun ayarı da değişmişti... ✱			✱
*** Rifat'ı havuz başında kıstırmış olmalı... ✱			✱
O minik, sessiz Lizen, bir hâhin miymiş?!			✱
Şu işe bak!			✱
Bulmacacı önceden çözmenin faydası olur muydu?!			✱

"Dur, o üstteki sayfa benim bulmacaydı, onu alma! En iyisi yırt at onu, sol elimi kullanamıyorum."

Kadın, donmuş gibi, isminin karşısındaki 'katil' ibaresine bakıyordu

"Hadiii... Bu, Einstein'ın sağlığında yaptığı tek 'beş değişkenli' mantık bulmacası... Gençliğimde bunun aslını çözmüştüm. Bu yalnızca bir taklit! Hadi yırt şunu artık!"

Selma bir robot gibi talimata uydu; önce ikiye sonra dörde katlayıp yırttı, hızını alamayıp bir daha parçaladı. Şimdi avucunun içini küçük kâğıt parçaları doldurmuştu, etrafına bakıp atacak bir yerler aradı.

"Bak, orada lavabonun altında çöp sepeti var," dedi adam, sevecen bir sesle...

Selma dışarı çıkarken İlhan'ın güzel karısı başını kapıdan uzattı. "Hayatım, sana bir kahve getireyim mi; doktor yarım bardağa müsaade etti," diye sordu, gülen gözlerle.

Gün batıyordu, yine nefis bir kızılık sarmıştı güzelim Boğaz'ın sularını. Alev ve Hamit, Ortaköy'de, caminin hemen solunda, bir banka oturmuşlardı. Hamit, elinde tuttuğu, dumanı tüten koca patates kâsesinden özenle doldurduğu bir kaşığı kadına uzattı.

"Ama ben zeytinlerden istemiyorummm... Çok tuzlu onlar!.."

Sibel Atasoy

23.04.03

Ortaköy

